

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

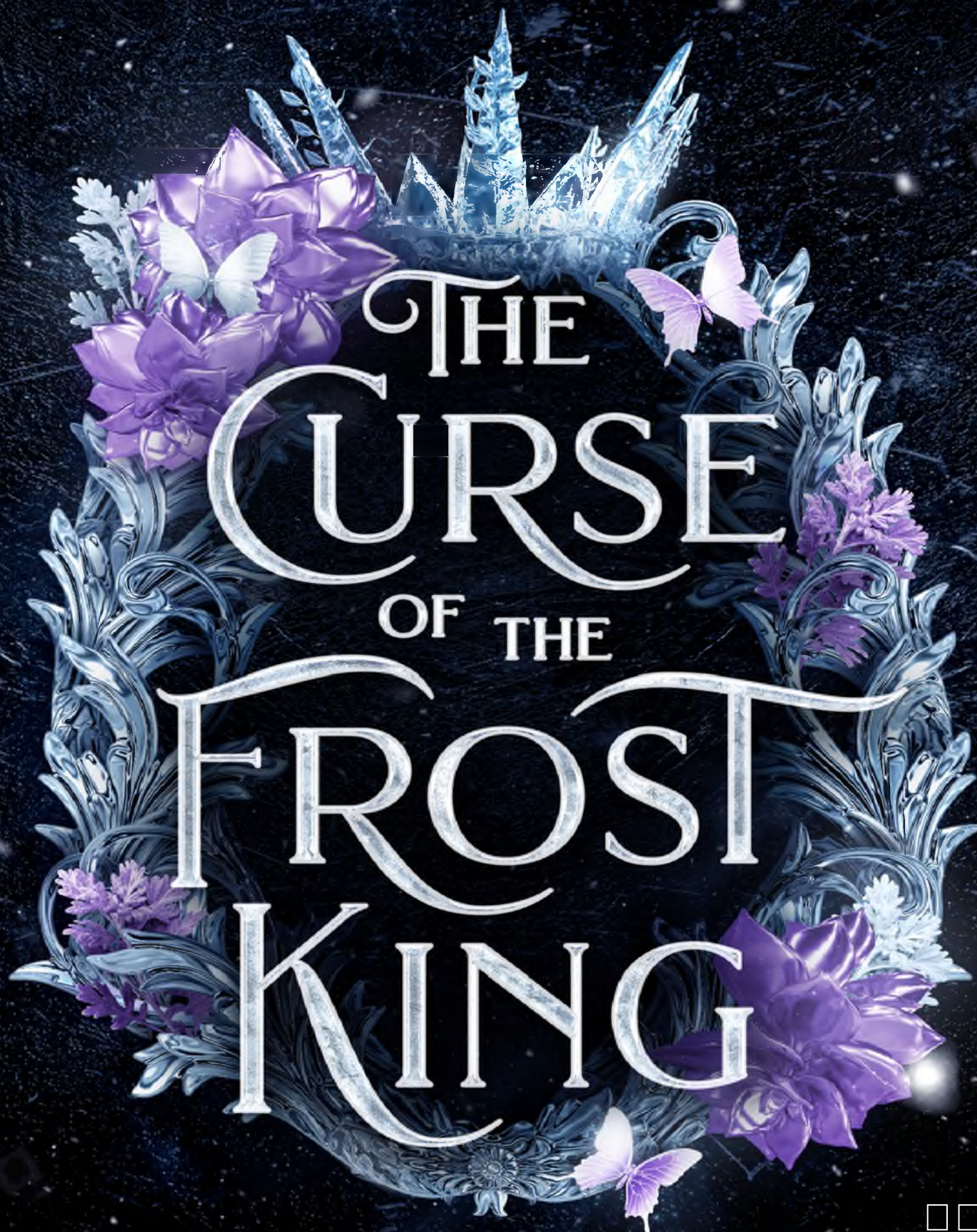
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAE SPARK TRILOGY - BOOK 1

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN L. GREY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Don Kralının Laneti

FAE SPARK ÜÇLEMESİ

BİRİNCİ KİTAP

JEN L. GREY

Telif hakkı © 2026 Grey Valor Publishing LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Moonpress

Contents

1. [Hannah](#)
2. [Kai](#)
3. [Hannah](#)
4. [Hannah](#)
5. [Hannah](#)
6. [Hannah](#)
7. [Kai](#)
8. [Hannah](#)
9. [Hannah](#)
10. [Hannah](#)
11. [Kai](#)
12. [Hannah](#)
13. [Hannah](#)
14. [Hannah](#)
15. [Kai](#)
16. [Hannah](#)
17. [Kai](#)
18. [Kai](#)
19. [Hannah](#)
20. [Hannah](#)
21. [Hannah](#)
22. [Hannah](#)

[Yorum bırak](#)

[Düşmüş Gölge Kralına Bağlı - Birinci Bölüm Yazar Hakkında](#)

[Jen L. Grey'in Diğer Eserleri](#)

BÖLÜM 1

Hannah

Bazen yukarıdaki birinin hastalıklı bir mizah anlayışı olduğunu düşünürdüm.

Hayatım boyunca kaçındığım tek yerdeydim. Tüylerim diken diken olmuştu ve kafamda bir ses çılgık atıyordu: *Hannah, kaç!* Ama vücudum gitmeme izin vermiyordu. Bir tür... *fısıltı* kulağımda tekrar tekrar yankılanıyordu: *Kutuyu aç.*

Büyük teyzem Maureen vefat ettiğinden beri bu sözler durmadan kafamın içinde yankılanıyordu. O günden beri gördüğüm her rüyada, annemin öldüğü geceyi hatırlıyordum ve Maureen teyzem bu büyük demir kutuyu, son yirmi yıldır köklerini buraya yaymış olan tuhaf bir üvez ağacının yanına gömmüştü.

Maureen teyzemin bu ağacı sevdiği kadar ben de nefret ediyordum. Üvez ağaçları genellikle sadece İrlanda'da yetişirdi, ama büyük büyükannem bir tane bulup buraya dikmiş ve tüm zorluklara rağmen onu hayatta tutmuştu. Lanet olası şey sadece hayatta kalmakla kalmamış, büyümüş ve şimdi üzerimde yükseliyordu, kırmızı meyvelerle dolu dalları ve yaprakları rüzgarda içlerinden tıslama sesleri geliyordu. Ne kadar dikkatle dinlersem dinleyeyim, gerçek sözler hiç duyulmuyordu, ama her zaman ağacın *bir şey* istediğini hissediyordum.

Çocukken bile bu yer bana doğru gelmemiştii ve beni huzursuz etmişti. Bugüne kadar bile açıklayamadığım gölgeler görmüş ve sesler duymuştum. Şimdi terden sıırıslıklam olmuş, toprağı kazıyor ve uzak durmaya çalıştığım ağacın köklerini kesiyordum, üstümde ise *"I'm with Stupid"* (Aptalla birlikteyim) yazan pembe bir tişört vardı. Kasıtlı değildi, ama çok uygun bir tişörtüydü.

Büyük dallı köklerden birine saldırdım, kol kaslarım yanıyordu. Nefesimi vererek baltayı levyeye yanına koydum ve bir kez daha küreğı toprağı sapladım, keskin *bir* çatırtıyla kollarım sarsıldı. Donakaldım, sanki biri beni korkunç bir şey yaparken yakalamış gibi nefesim kesildi.

Bir parçam, Maureen teyzenin ellerini beline koymuş, bana itaatsizliğimin cezasını vermek için benden hangi eşyayı çalacağına karar verirken üzerimde dikildiğini görmeyi bekliyordu. Son seferi hatırladığımda, dilimin üzerinde sinirlerin metalik tadı hissettim. Bronzlaşma salonundaki vardiyam başlamadan önce bronzlaşma seansıma geç kalmıştım ve dışarı koştuğumda arabamın kaybolduğunu fark ettim. Eğer hala hayatta olsaydı, bunun için benden ne çalacağını sadece tahmin edebiliyordum.

Kes şunu. Bal rengi sarı saçlarımdan bir tutamı yüzümden çekip attım, sonra kürekle adımımı sertçe yere vurarak küreğı daha derine sapladım. Sıcak bir toprak kokusu beni sardı, bu koku doğu Tennessee'deki sonbaharın her zamanki keskin kokularıyla keskin bir tezat oluştıuruyordu.

Öğleden sonra geç saatlerdeki ışık, ağacın gölgelerini uzatarak her şeyi altın rengi bir renge boyadı. Bunu bitirmem gerekiyordu, çünkü gece burada kalmamın imkanı yoktu. Teyzemin vefatından bu yana fısıltılar ve kötü işaretler artmış olduğundan, Michael Myers veya Freddy Krueger'ın peşimden gelse bile şaşırmazdım. Buna ihtiyacım yoktu.

Kararlılığım beni daha da güçlendirdi. O gece gördüğüm şeyi *biliyordum*. "Saçmalık, ben hiçbir şey görmedim Maureen Teyze. Ne saklıyordun?" O, benim hayal gördüğümü ısrarla söyledi ve hatta kontrol edebileceğimi bile söyledi. Ama kanıtımı bulmak için dışarı çıktığımda, çimler sanki hiçbir şey olmamış gibi burayı kaplamıştı. Bir süre ona inandım, hayal ettiğimi ya da rüyamda gördüğümü düşündüm. Ama bir gece, fısıltılar kafamın içine girdiğinde, buraya geldim ve

O beni suçüstü yakaladı ve sadece ağacın zarar görmesini istemediğini söyledi.

Kutuyu aramayı bırakmış olmama rağmen ona inanmamıştım. Ama o öldüğünden beri, kutuyu gömdüğü anı sürekli aklımda belirliyordu, öyle ki başka hiçbir şey düşünemiyordum... güneşlenirken bile. Demir kutunun anısı zihnimi kemiriyor, bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar halletmem için beni zorluyordu.

Kürek metal bir şeyin üzerine çarptı ve bir *çınlama* sesi çıktı. Kesinlikle bir taş değildi, çünkü ses daha boş ve metalikti.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı ve soğuk bir korku göğsümü sıktı.

"Gördün mü, deli olmadığımı biliyordum, Maureen Teyze! Sonunda!" Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle toprağı kazıdım. Karanlık metal bir kenar ortaya çıktığında tırnaklarım toprakla doldu.

Omurgamdan akan teri ve parmaklarımin titremesini görmezden gelerek daha hızlı çalıştım. Üvez ağacı bana daha da yaklaşmış gibi görünüyordu, dalları üzerime garip desenler çiziyordu. Kırmızı meyveler, solan ışıktaki kan damlalarına benziyordu.

Harika. Belki de bu, buradan kaçmazsam başıma geleceklerin bir işaretiydi.

Üstünü temizledim ve yan kısımlarını buldum, metalin zayıf noktalarına girmiş köklerle mücadele ettim. Kutu tam hatırladığım gibiydi: kahverengi bakır takviyeli siyah demir ve yanlarında metal kulplu ağır bir asma kilit.

Sanki o yüce güç bana onların kölesi olduğumu hatırlatmak istercesine, başımın üstünde bir yerlerden bir kuzgun ciyakladı ve beni irkitti. Hızla batan güneş ve altın rengi ışığın yerini mor gölgelere bırakması, kutuyu arabaya götürmem ve mutlu kıcıımı ucuz daireme götürmem ve bu dehşetten uzaklaşmam gerektiğini doğruladı. Kutuyu aldım ve kaldırmaya çalıştım, ama görüldüğünden daha ağırdı.

Tabii ki öyleydi.

"Lanet olsun, hadi." diye homurdandım ve onu delikten yukarı ve dışarı çıkarmak için kendimi hazırladım. Yine de lanet şey kıpırdamadı. Sonra sorunu fark ettim

sorunu fark ettim. Kökleri yeterince temizlememiştim. Bazıları hala kenarları tutuyordu, metale sıkıca gömülmüştü. Muhtemelen alt kısmına da girmişlerdi. Kutu sanki toprağa dikilmiş gibiydi. Vay canına, biri benden nefret ediyordu.

Rüzgar şiddetini arttırınca sıcaklık en az on derece düştü ve titremeye başladım. Dallar hışırdadı ve birkaç çilek etrafıma düşerek yere çarptı. Ve fısıltılar zihnimin derinliklerinde çığlık atıyordu, belirsiz kelimeler beni deliye çeviriyordu.

Gökyüzüne hızlıca bir bakış attım ve nefesimi tuttum. Güneş nasıl bu kadar çabuk batıyordu? Son ışık huzmeleri ufukta sönüyor, ölmekte olan közler gibi bulutlara yapışıyordu.

Gece gelmeden kutuyu kazıp çıkarmamın imkânı yoktu, bu yüzden lanet şeyi burada ve şimdi açmak zorundaydım.

Levyeyi aldım ve kilit ile kelepçe arasındaki boşluğa sıkıştırdım. Bu, karar anıydı. Nihayet, Maureen teyzemin bunca yıldır bana yalan söylediği o önemli şeyin ne olduğunu görecektim. Baltayı aldım, baltanın başı sandığa bakacak şekilde çevirdim ve levyeye vurdum. Üç vuruştan sonra metal kelepçe kırıldı.

Üzerimdeki üvez ağacı titredi ve içimi bir ürperti kapladı. Yukarıya baktım, kaşlarımı çattım ve tıslama sesleri daha da yoğunlaştı. Artık sadece kafamın içinde değil, kutunun içinden geliyor gibiydiler.

"Kapa çeneni," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Aklım bana oyun oynuyor olmalıydı.

Kelepçeyi çıkarırken ellerim titriyordu. "Şu işi bitirelim."

Derin bir nefes alıp kapağı kaldırmaya çalıştım, ama sanki bir şey onu tutuyormuş gibi kıpırdamadı.

Hayır. Bugün olmaz, kutu. Bunca yıl sonra sonunda cevabımı alacaktım. Daha sert ittim ve kutu, tepenin yamacında yankılanan yüksek bir *gıcırtı* ile açıldı. Küflü, metalik bir koku burnuma çarptı — kurumuş kan ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey gibi.

İçinde, üstünde ve altında güneş ışınları olan, çerçevesine altın şeritler işlenmiş süslü bir altın masa aynası vardı. Bulutlar

ve kanatlı atlar oyulmuştu.

Dikkatim aynanın yanındaki hançere kaydı... ve zaman donmuş gibi geldi. Zarif bir sapı ve çıkıntılı deri tutacağı olan altın renkli, üç kenarlı spiral bir hançerdi. Buna benzer bir hançeri daha önce görmüştüm, bıçaklara takıntılı korkunç bir eski sevgilim bana göstermişti. Ona üçlü hançer diyordu ve dünyanın en ölümcül bıçağı olduğunu, bir adam bu hançerle bıçaklanırsa onu kurtarmak için üç cerrahın dikiş atması gerektiğini söylüyordu. Lanet olsun, o adam gerçekten ürkütücüydü.

Buraya geldikten sonra ortadan kaybolmuştu ve Maureen teyze bastonuyla dışarı çıkıp, onu güneşin parlamadığı bir yere sokmakla tehdit etmişti.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ve keder beni derinden vurdu, içimi boşalttı. Onu özlüyordum ve onu geri kazanmak için arabamın tekrar çalınmasını bile göze alırdım. O, bu dünyada sahip olduğum tek ailemdi ve her ne kadar eksantrik, huysuz ve inatçı olsa da, ne kadar plan yaparsam yapayım taşınmayı reddetse de, beni benim onu sevdiğim kadar seviyordu.

Bana karşı çok iyiydi. Beni besledi, giydirdi ve her zaman şefkatle ve ilgiyle dinledi. Annem ve benim gidecek yerimiz olmadığına, bize kalacak bir yer verdi. Ve bana kendini savunmayı ve elinden geldiğince en iyi şekilde dövüşmeyi öğretti.

Annem öldüğünde, bana kim bakacağı konusunda hiç şüphe yoktu. Babam ben küçükken ortadan kaybolmuştu ve onu hiç tanımamıştım, sadece anneme şiddet uyguladığını biliyordum. Maureen teyzeme de bakmak istemiştım, ama o bunu kabul etmedi, sadece ona teknolojiyle ilgili birkaç şey ve kavga ve kavgalardan öğrendiğim birkaç hareket öğretmeme izin verdi.

Şimdi o da gitmişti. Uykusunda huzur içinde ölmüştü. En azından bunun için minnettar olabilirdim.

Sabah attığım mesaja cevap vermediğinde bir terslik olduğunu anlamıştım. Adli tabip, teyzemin hiçbir şey hissetmediğini söyledi.

Yıllar önce bana yalan söylediği ve gördüklerimi görmediğime beni ikna etmeye çalıştığı için hala canım yanıyordu. Hala hayatta olsaydı, ona...

Onun bir şeyini çaldım, böylece ona ne kadar üzgün olduğumu göstermek istedim. Bu adil bir davranıştı.

Ölümcül bıçak, yakalanan güneş ışığı gibi parıldayarak dikkatimi çekti.

Ancak bıçağın üzerindeki havada koyu lekeler vardı. Somurtarak diz çöktüm, eğildim ve yavaşça uzandım. Bıçak ucu sivri gibi görünse de, aslında görüldüğünden daha uzun olduğunu fark ettim. Bıçağın ucu o kadar inceydi ki, ucunun bittiği yerden neredeyse yarım inç öteye kadar zar zor görülebiliyordu. Koyu lekeler kurumuş kan gibi görünüyordu.

Titredim. Bu hançerde beni tedirgin eden bir şey vardı. Sanki... beni izliyordu.

Hançeri deliğin soluna yere koydum, sonra iki elimle aynayı çıkardım.

Bir enerji dalgası üzerimden geçti ve başım döndü. Geriye doğru sıçradım ve ayna genişledi.

"Ne oluyor?" Baş dönmesi şiddetlendi.

Aynadan düşük bir uğultu sesi geldi ve enerji dalgası gibi bir şey yayıldı.

Ayna tekrar büyüdü ve ürkütücü gümüş mavisi bir ışıkla parladı. Cam su gibi dalgalandı, ama yüzeyi buzlu hale geldi ve karaçalı dallarını ve kararan gökyüzünü yansıtmak yerine koyu maviye döndü.

"Dur!" sanki cansız bir nesne beni dinleyecekmiş gibi bağırdım.

Aynayı çukurun yanındaki çimlerin ve kazılmış toprağın üzerine düşürdüm, ama kırılmadı. Bunun yerine, levyeye çarparak onu yukarı doğru fırlattı. Metal alet aynanın çerçevesinin üzerine düştü ve ayna titreyip uğuldarken kenarında dengesiz bir şekilde durdu.

Aynadan bir başka enerji dalgası fırladı ve aynanın boyutu tekrar büyüdü, bir tarafında dizime, diğer tarafında ise sağımdaki hançere çarptı.

Bağırarak öne doğru düştüm, sağ elim doğrudan spiral hançerin bıçağına çarptı.

"Kahretsin!" İnanılmaz derecede keskin kenar derin bir kesik açarken, avucumda beyaz sıcak bir acı hissettim. Kan hemen fışkırdı ve aynanın yüzeyine döküldü, orada cızırdayarak kayboldu.

Öne eğildim ve cama dokunmaya çalıştım, ama elim camdan geçti ve öne doğru yuvarlandım.

Dünya eğildi, çözüldü ve kayboldu. Sonsuz karanlıkta hızla ilerlerken çılgılığım etrafımda yankılandı. Rüzgar kulaklarımı geçip gitti, midem boğazıma kadar çıktı ve sonra...

GÜM.

Sert ve acı bir şekilde soğuk bir şeye çarptım. Omzum ve kalçamdan ağrı yayıldı ve taşa çarpan yanağım dondu. Levye kafamın birkaç santim uzağına düştüğünde yanımda metalik bir ses duyuldu.

"Siktir," diye inledim, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden nefesim kesilmişti. Kesik elim zonkluyordu, sanki ateşe tutmuşum gibi yanıyordu.

Dirseklerimin üzerine kendimi iterek, gözlerimi kırıştıtararak görüşümü netleştirdim.

Ne oluyor lan? Ben neredeydim, çünkü burası *kesinlikle* Crossville, Tennessee değildi.

Donmuş taşların üzerine uzanmış, kadife üzerinde elmaslar gibi parılayan, inanılmaz büyüklükteki açık mavi yıldızların bulunduğu kapkara gökyüzüne bakıyordum. Nefesim buğulanıyordu.

Yüzümü buruşturarak, kot pantolonlu dizlerimin üzerine çöktüm ve nefes nefese kaldım. Siyah metal direklere asılı meşaleler, ışıklarını taş döşemelere yansıtıyordu. Sanki ortaçağdan kalma bir kalenin avlusuna düşmüş gibiydim. Ne *oluyor*?

"Orada! Bir davetsiz misafir!"

Ağır ayak sesleri taşların üzerinde yankılandı. Metal zırh ve kürk giyen, kılıç tutan adamlar bana saldırdı.

Tamam, artık Maureen teyzemin bana neden yalan söylediğini anlıyordum. Kutu beni gerçekten delirtmişti!

"Siktir!" Geriye doğru atladım, elimde levyeyi sıkıca tuttum. İlk gardiyan bana saldırdığında levyeyi çılgınca salladım, onu yanından vurarak sendelettim.

Kanım levyeyi ıslattı ama onu sıkıca tuttum. "Çekilin önümden, pislikler!"

"Silahlı!" diye bağırdı içlerinden biri, sesi soğuk havada tuhaf bir şekilde yankılandı.

Başka bir gardiyan yanımdan bana saldırdı. Döndüm ve demir çubuğu salladım, ama o benim salladığımdan kaçtı. Üçüncü bir gardiyan arkamdan dolaştı.

Ve birdenbire, meşale ışığında parıldayan kılıçlarıyla bana yaklaşan beş kişi tarafından kuşatıldım.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kalbim hızla atarken, başka bir muhafız bana saldırdığında tekrar levyeyi salladım. İkinci bir muhafız fırladı ve demir gibi bir tutuşla bileğimi yakaladı.

Kolumdan bir acı geçti. Üçüncü bir gardiyan zırhlı eldiveniyle yüzüme bir tokat attı. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve başım geriye doğru savrulup yere çarptı. Levye elimden düştü.

Sert eller kollarımı yakaladı ve acı verici bir şekilde arkamda bükdü. Gözlerim karardı, yarılmış dudağımdan kan sızıyordu. Muhafızlardan biri kılıcını kaldırdı, sanki kafamı kesecekmiş gibi.

"Dur!" derin bir ses avluda yankılandı. Ses içimi delip geçiyor gibiydi ve göğsümde garip bir çekişme hissettim. "İzinsiz giren kişiyi buraya getirin."

BÖLÜM 2

Kai

Ağır deri botlarım soğuk gri taşlara çarptıkça omurgamdan sıcak bir ürperti geçti. Soğuk rüzgâr yüzümü kamçıladi ve avcı kıyafetlerime kan ve duman kokusu sinmişti.

Güçlendirilmiş çelik saray kapılarından geçtim, yanımda küçük üvey kardeşim Ashren vardı, kaşları çatılmış ve yanakları rüzgardan kızarmıştı. Yayı sırtına asılıydı ve ok kılıfı hala yarısı doluydu. İki buz domuzu ve bir dağ keçisi avlayarak başarılı bir av geçirdiğimiz için rahatlamıştım. Hizmetçiler şimdi leşleri mutfağa sürüklerken, diğerleri karibu ve av köpeklerimize bakıyordu.

İndigo siyahı gökyüzünden son ışık ışınları kayboluyordu. Kanım kaynıyordu. Her gün, sarayım ve ben büyümüzü kullanarak alacakaranlığı olabildiğince uzatıyorduk, ama gece en son bizim sarayımıza gelse de, her zaman gece geliyordu. En azından yıldızlar parlıyordu, parlak gümüş mavisii ışıklarıyla Gece Sarayı'ndan güçlü bir saldırı belirtisi olmadığını doğruluyorlardı.

Henüz.

Ama onlara zaman tanıyın. Yakında saldıracaklardı, ya yıldızları gizleyen sihirleriyle açıkça güç gösterisi yaparak ya da

sessiz bir saldırı ile, alarmları tetiklememek için geceler boyunca yavaşça hazırlayarak.

Ancak bir şeyler oluyordu ve ben tedirgindim. Bilinmeyenlere karşı strateji geliştiremiyordum.

Farkındalık omurgamda bir ürperti yarattı, omuzlarım gerildi ve midem yine altüst oldu. Bütün gün içimde birikmişti ve şimdi kendimi derimden çıkarmak istiyordum.

Hava acı bir hale geldi ve göğsümde başka bir tuhaf his uyandı. Aniden durdum.

Bir şey değişmişti.

İç avludan şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Metal sesleri ve botların gürültüsü duyuldu.

Ashren ile bakiştık ve iç avluyu dış avludan ayıran güçlendirilmiş kapılara doğru koştum. Bir geçit açılmış olamazdı, değil mi? Sadece dört avlu ve diğerlerini Dusk'a bağlayan üç ana geçit vardı. Gece Avlusu'nu kesmiştik, Gündüz Avlusu ölmüştü ve Aurora Avlusu'ndaki herkes hala uyuyordu. Aurora Avlusu uyanmış olsaydı, başka işaretler de olurdu.

Kapıları açtım ve içeri girdim. Muhafızlar avlunun ortasında toplanmışlardı ve adamlarımdan biri olan Folge —kılıcını havaya kaldırmış, dalgalı sarı saçlı bir kadın iki muhafızın arasında çırpınıyordu.

Bacaklarım bacaklarım hareket etmeye hareket etmeye devam etti buna ben ben izin onlara izin vermeme rağmen. Bu donmuş çorak arazide bu yeni cehennem de neydi? "Dur!"

Folge'nin omuzları sıçradı ve kılıcını indirdi. Kaşlarını kaldırdı, ama başını salladı ve kılıcı kınına soktu.

"İzinsiz giren kişiyi buraya getirin," diye emrettim. Muhafızlar kadını ayağa kaldırırken çekme hissi yoğunlaştı ve onu daha iyi görebildim. Midem düğümlendi ve kalbim bir an durdu.

Kadın sendeledi, bir eliyle diğer elinin kanayan avucunu sıkıca tutarken yüzünü buruşturdu. Folge onu tutan muhafızlara ilerlemeleri için işaret etti. Diğer dört muhafız da arkalarından ilerleyerek, gerekirse harekete geçmeye hazırды.

Gözleri açıldı... ve benim dünyam durdu. Göz bebekleri ela renginde ve altın rengi beneklerle doluydu, ve yüzünün sol tarafındaki morluklara rağmen gözlerinden meydan okuma parlıyordu.

tüm vücudum bir yay teli kadar gerildi.

Kahretsin.

Kader, bu olamazdı.

Yüzyıllardır yalnızdım ve *şimdi mi* eşimin ortaya çıkması gerekiyordu? Neden? Ve neden bu kadar tuhaf giyinmişti?

Kaderi nefret ediyordum.

En son ihtiyacım olan şey dikkatimin dağılmasıydı. Mevcut durum, halkımı Gece Mahkemesi, Bram ve onun ihanetinden korumak için tüm dikkatimi gerektiriyordu.

"Sen nesen?" Sesimi sertleştirdim. Beni boğan dürtüleri bastırmak için tüm gücümü kullandım. Onu tarafsız bir şekilde incelemeye çalıştım, ama başarabildiğimden emin değildim.

Saçları ve gözleri, ebeveynlerinin Aurora veya Gündüz Saraylarından olabileceğini gösteriyordu. Birkaç hayatta kalan, Alacakaranlık şehirlerine ve kasabalarına ulaşmıştı, ancak Gündüz Fae mültecileri, Gece Kralı onları kaçırmaya devam ettiği için, Aurora Fae mültecilerinden çok daha azdı.

Çenesi gerildi. "Üşüyorum. Kanamam var. Kafam karışık. Ve senin aptal sorularını cevaplamayacağım."

Ashren'in ağzı seğirdi. "Onu sevdim."

Ona susturucu bir bakış attım, sonra tekrar ona döndüm. Gözleri yakan, sinir bozucu pembe bir gömlek ve kaba bir malzemeden yapılmış mavi pantolon giyiyordu. Gömlek beni en çok etkiledi, çünkü onun biriyle birlikte olduğunu gösteriyordu. "Müttefiki nerede?" diye sordum, avluya bakarak. "Portaldan mı girdi? Başkaları da onunla birlikte mi geldi?"

"Ne?" Kız kaşlarını çatı ve saçlarını yüzünden çekip attı. Rüzgâr tekrar esmeye başladı ve kız titredi. "Kimseyle gelmedim. Lanet bir aynadan düştüm."

"Peki, sana eşlik eden ve gömleğinin itiraf ettiği bu aptal kim?" Cevabı bilmek zorunda *kalmaktan* nefret ediyordum. Bir talipli miydi? Hayır, bir talipliye veya sevgilisine aptal demezdi. Ama yine de —bilmek istedim. O çarpıcı bir kadındı ve hiç taliplisi olmaması garip olurdu. Bu düşünce kanımı kaynattı ve yumruklarımı sıktım. Daha fazla heyecan belirtisi göstermemek için ellerimi kemerime dayadım.

"Ha?" Burnunu kırıştırdı. G mleğine baktı, sonra burnunu çektirdi. "Sadece komik bir gömlek. İtiraf değil."

Kaşlarını kaldırdım. "Yani yabancıları, arkadaşları ve yoldan geçenleri aşağılamak için kıyafet giyiyorsun? O zaman bu bir hakaret. Benim adamlarımın ve benim aptal olduğumuzu mu ima ediyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Eğer bu sana uyuyorsa."

Ona yaklaştım. "Botlarımın bana uyması bu konuşmayla *hiçbir* ilgisi yok. şimdi bana açıkça cevap ver, kadın."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen patates püresi kadar zekisin. Belki de bu yüzden Maureen teyzem o demir kutudan uzak durmamı söyledi. Aklım başımdan gitti." Kaşlarını çattı ve eline baktı. Kanama durmuştu ve bu onu şaşırtmış gibi ydi.

Kısa bir bakış attığım kadarıyla, kesik o kadar da kötü görünmüyordu.

"Her neyse, bu tişört sadece komik olmak ve hak eden birini alay etmek için. Kimse bunu ciddiye almıyor. Seni aşağılamak isteseydim, yüzüne karşı aptal derdim."

Kaşlarım kalktı ve Ashren gülmesini zorlukla bastırdı.

Lanet olsun bu sefil kadına. Kayısı ve manolya kokuyordu ve onu kendime doğru çekip ezmek istedim. "Adın ne?"

"Hannah." Başını eğdi ve bana utanmadan meydan okurcasına baktı. "Sen kimsin?"

Kalbim, ona yaklaşmam için beni  ekiyormuş asına hızla atıyordu ve içimde bir rahatsızlık hissettim. Arkasında duran muhafızlar arasında şaşkınlık fısıltıları yayıldı. Folge kaşlarını çatarak kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu.

Ashren  ne çıktı ve başını eğdi. "Dusk Kralı'nı gördüğünde onu tanımıyor musun? Kairos Kralı'nı tanımadığın için tam olarak nereden geldin?"

"Tennessee. Hayır, kim olduğunu bilmiyorum. Hatta, hi birinizi tanımıyorum. Ama o aynayı tekrar açarsanız, içinden geçip geri dönmekten mutluluk duyarım, ya da her ne haltsa

" diye mırıldandı. "O hançerin üzerinde bir tür uyuşturucu olmalı, yoksa ben uyuyorum falan."

Kendini çimdiklerken muhafızları, duvarları ve sonra da gökyüzünü taradı. "Ah!" Elini yanına indirdi, sonra nefes aldı ve burnunu kırıştırdı. "Rüya değil. Anladım. Maureen teyze o zamanlar uyuşturucu seçmeyi iyi biliyordu."

Onun kokusunu daha fazla içime çekerken midem bulandı ve başım döndü. Zihnimin sınırları yıpranıyordu. Çenemi sıkarak kendimi hazırladım. Cevaplanması gereken düzinelerce soru vardı, ama onu Folge veya Bren'e teslim edebilir ve onlar temel bilgileri öğrenebilirdi. Yine de benden başka bir erkeğin onunla temas kurması düşüncesi kanımı kaynatıyordu.

"İyi misin?" Sesi sıcak bir bıçak gibi içimi kesti. Ses tonu keskin olmasına rağmen, neredeyse endişeli gibiydi.

Siktir.

Bu kötüydü. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Kimse beni amacımdan alıkoyamazdı. Kaderimin lanetlediği eşim bile, buz lanetli ihtiyaçlarım ise hiç. Birbirimizden uzaklaşmamız gerekiyordu, ama kaçmasına yardımcı olabilecek herhangi bir silah veya alet taşımadığından emin olmam gerekiyordu. Ashren, Folge veya hatta Bren onu arayabilirdi, ama bu olmayacaktı ve ben nedenini kabul etmemeye zorladım kendimi. "Üzerinde herhangi bir silah var mı?"

"Sadece keskin zekâm ve sivri dilim." Kaşlarını kaldırdı. "Buraya kavga etmeye gelmedim."

"Bunu göreceğiz." O ağzıyla tehdit niteliğinde pek çok şey yapabileceğini hayal edebiliyordum. Ona yaklaştım, cildinden yayılan ısıyı hissedebilecek ve kokusunu daha iyi alabilecek kadar yaklaştım. Başım döndü.

Yanakları da kızardı ve hızlıca nefes aldı. Bakışları benimkilerle buluştu ve bir an için ciğerlerim çalışmayı bıraktı.

Kalbim sıkıştı. *Lanet olsun, kader!* "Seni arayacağım."

"*Hayatta* olmaz!" Ağzı büküldü ve sesi zihnimin sisini dağıttı.

Onu belinden tuttu m ve ellerimi yanlarından yukarı aşağı gezdirerek, cildimin ona dokunmaktan

"Kıpırdama, yoksa seni yüzeyden o kadar uzak bir hücreye tıkarım ki, ışığı hayal bile edemezsin." Ve bu bile bana huzur verecek kadar uzak olmayabilirdi.

Gözleri kısıldı ve ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. O muhteşem ela gözlerinin arkasında küstahça bir cevap oluşuyordu, ama kendini tuttu. Aramızdaki bu çekişmenin önemini fark etmemiş gibiydi. Belki de hissetmemişti bile, ama benim için sorun değildi.

Siktir.

Bütün vücudu mükemmelliği.

Ellerimi hızla vücudunun geri kalan kısmına kaydırdım, hiçbir yerde fazla oyalanmamaya çalışarak. Ceplerinde, parlak siyah benekli pembe bir domuz heykeli, parlak bir topun üstündeki halkadan sarkan bir anahtar takımı ve Strawberry Smackers yazılı pembe parlak bir tüp vardı. Bir tehdit olarak pek ilginç değildi, ama daha önce böyle bir şey görmemişim.

Yanakları kızardı ve bana öfkeyle baktı. "Adi herif," diye mırıldandı.

Kanımı beynime geri yönlendirebilseydim, keskin ve sert bir cevap verirdim. Bunun yerine, homurdandım, geri adım attım ve başparmağımı batı girişine doğru salladım. "Onu zindana koyun. Diğer mahkumlarla birlikte *değil*. Benim dışımda kimse onunla konuşmasın. Ve başkası da onun örneğini takip etmesin diye bu giriş noktasındaki muhafız sayısını iki katına çıkarın."

"Hey!" diye protesto etti, onu sürüklerken. Pembe ve beyaz ayakkabıları taş döşemelerin üzerinde sürtünerek gıcırdadı, o ise direnmeye çalışıyordu. "Bırakın beni! Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Onun gitmesini izleme dürtüsüne direndim. Göğsümdeki çekişme şiddetlendi ve onu takip etmem için beni zorladı. Bu durmalıydı. Kral olmak için öldürmüştüm, geçmişimi bir kenara bırakmışım ve şimdi dikkatim dağılmayacaktı.

"Bu ilginçti." Ashren yanıma yaklaşarak alçak sesle konuştu. "Gözlerin bir anlığına tamamen mor oldu. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Görünüşe göre, gözlerinin artık işlevini yerine getirmediğini sana söylemeliyim." Onu görmezden gelerek doğudaki

hizmetçi girişine doğru yürümeye başladım. Kaslarım gerildi. Aptalca bir yalandı. Onun beni etkilemediğini iddia etmek için hiçbir neden yoktu, ama bunu itiraf edemedim, Ashren'e bile. "Ondan uzak dur. Onunla ben ilgilenirim."

"Eminim halledersin," dedi Ashren sinsi bir gülümsemeye.

Ona homurdandım ama adımlarımı yavaşlatmadım. Kral olmak için rütbeleri tırmanmadan önce, saraya hizmetçi girişlerinden girerdim. Bir parçam hala o taş yürüyüş yollarının yakınlığında daha rahat hissediyordu çünkü ana salondan girdiğimde beni görenlerin sayısını sınırılıyorlardı. Başım kapı pervazına değdi ve kollarımı tamamen açarsam ellerim her iki duvara da baskı yapacaktı.

Ashren beni dar koridora kadar takip etti, adımları benimkinden daha hafifti. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. Onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum ve kimsenin bunu bana hatırlatmasına gerek yoktu.

"Onunla konuşup cevapları almalıyız..." diye başladı.

Ona dönerek parmağımı yüzüne doğrulttum. "Bu konuda *'biz'* diye bir şey yok. Ona hiçbir şey yapmayacaksın. Onunla kendi zamanımda konuşacağım. Anladın mı?"

Ashren ellerini kaldırdı ve ağzı sanki komik bir şey duymuş gibi seğirdi. "Elbette. Bu konuda yardım etmeyeceksem, ne yapmamı istersiniz?"

"Levazım subayıyla konuş ve Gece Mahkemesi sınırındaki karakollar için yeterli erzakımız olduğundan emin ol. Uzun ve soğuk bir kış olacak ve Bram bunu muhtemelen kendi lehine kullanacaktır." Ashren'in emri onaylamasını beklemedim. O, söyleneni yapacaktı.

Bir sonraki salona döndüm ve dar merdivenlerden dördüncü kata, çalışma odama çıktım. Yıldız takımları ve alacakaranlık amblemleriyle oyulmuş ağır ahşap kapı, ittiğimde açıldı ve arkamdan kapattım. Ses, sessizliği kırbaç gibi yırttı.

Oda her zamankinden daha soğuktu, şömine yanmıyordu. Öfkemi dindirmek için ateşe gerek yoktu, çünkü öfkemi dindirmek için yeterince ateşliydim.

Odanın ortasındaki ağır meşe masanın her yeri haritalar ve mektuplarla kaplıydı. Duvara aralıklarla daha küçük masalar yerleştirilmişti ve pencerenin yanında büyük bir çalışma masası duruyordu. Büfelere açılmamış koyu şarap ve buzlu cin şişeleri dizilmişti. Duvarlarda yıldız haritaları asılıydı, mürekkepleri lamba ışığında hafifçe parılıyordu. Her biri, takımyıldızların yavaş yavaş değiştiğini gösteriyordu — Gece Mahkemesi'nin büyüsunün, gökyüzümüze bastırıldığı yerde hafifçe sızmasını. Çoğu büyülüydü, yıldızların değişen desenlerine uyum sağlıyor ve ayarlıyordu. Ancak birkaçı elle çizilmişti ve gökyüzünün nasıl görünmesi gerektiğine dair gözlemlere dayanıyordu.

Amcamın eski usturlabı, kullanımdan dolayı matlaşmış pirinçten yapılmış defterlerin yanında duruyordu, dişliler her dönüşte ışığı yakalıyordu. Gece Mahkemesi'ne en yakın bölgelerin haritasının hemen üzerinde duruyordu, dağ geçitlerinin etrafına iyileşmeyen yaralar gibi çizilmiş ve yeniden çizilmiş daireler vardı.

Eldivenlerimi çıkardım ve yıldız aynasının yanındaki masanın üzerine bıraktım. Yansımanı gördüğümde, başımı çevirdim. O adama bakmak istemiyordum — elleri kanla kaplı, zamanı dolmak üzere olan bir adama. Ceketimin iç cebinden tunikamı çıkardım ve gümüş bir pusula çıkardım. Amcamın pusulasıydı.

Onu haritanın sağ üst köşesine yerleştirdim ve yumuşak bir tıklama sesiyle yerine oturdu.

Onca fedakarlıktan sonra, tereddüt edemezdim. Eşim için bile.

Göğsümde bir düğüm oluşmuş, beni parçalamak üzere olan bir boşluk hissi vardı. Soğuk, aç ve korkmuş olduğum anılar geri geldi, babamın ölümünden önce bizi reddetmesi, ardından amcamın bize şefkat gösterip güvenli şehre ve saraya dönmemize izin vermesi. Neden bu anılar geri geliyordu?

Lanet olsun o
kadına. Bu onun
suçuydu.

Onun varlığı beni zaten mahvediyordu ve şu anda ilgilenmeye vaktim olmayan şeyleri su yüzüne çıkarıyordu. Aramızdaki bağ, büyük çaba sarf ederek kurduğum engelleri yıkıyordu.

Buna boyun eğmek beni zayıflatacak, savunmasız hale getirecekti. Hem halkım hem de nihayetinde onun için işe yaramaz olacaktım.

Şu anda Hannah'nın yanında olmak iyi bir şey getirmezdii. Akıllı olsaydım, onu öldürür ve bu işi bitirirdim.

Yerimde donakaldım.

Hayır.

Buna gerek yoktu. Gerekli olmayacaktı. Başka bir çözüm bulurdum. Durum hala kontrol altına alınabilirdi.

Büfeden yan tarafa doğru yürüdüm, sol üst çekmeceyi açtım ve bir şişe lorn leaf aldım. Donuk yeşil yapraklar ince bir toz haline getirilmişti. Bir bardak soğuk, acı frost gin içine bir doz karıştırmak sadece bir dakika sürdü ve ben de onu tek bir yudumda içtim. Kötü tadı dilimi kapladı. Zamanla daha iyi hale gelmemişti, ama bana huzur veren tek şey buydu. Temiz bir bardağa biraz daha frost gin doldurdum ve iğrenç tadı ağzımdan atmaya çalıştım.

İçimde yanan bir iğrençlik yayıldı ve beni iliklerime kadar ürpertti. Çalkantılı duygularım yatıştı. Hannah'nın işi yakında halledilecekti. Şimdilik, yaprakların işini yapmasına izin verecek ve bir sonraki Gece Mahkemesi saldırısına hazırlanmaya geri dönecektim.

Dikkatimi, karakollardan ve nöbetçilerden gönderilen kayıtlara, gözlemlere ve raporlara çevirdim. Kral Bram'ın kendisi alışılmadık bir şekilde korkaklaşmış olsa da, Gece Mahkemesi'nin saldırıları yıllar içinde daha da kötüleşmişti. Salt Dağları ile Gölge Zirveleri arasındaki kuzey ve kuzeydoğu sırtlarından gelen raporlar, Bram'ın sınırlarımızın önünde güçlerini sağlamlaştırdığını ve Gece Mahkemesi'nin en güneydeki karakollarının yakınında daha fazla güç toplandığını gösteriyordu.

Aurora Sarayı uykuya dalmışken, yakında ona saldıracaklardı. Muhbirlerim haklıysa, Bram hâlâ perdenin açılması için gerekli olan büyülü hançere sahip değildi, ancak hayatta kalan tüm Aurora Fae'leri bulup ona yardım etmelerini ya da ölmelerini talep etmeye çalışmıştı. Ancak güçlerin sürekli toplanması beni endişelendiriyordu. Volkanların aktivitesi de artmıştı, ancak patlamamışlardı, bu da Bram'ın tüm bu gücü odaklamak için büyüsünü kullandığını gösteriyordu. Ama ne için ve ne zaman?

Kardeşim ve generallerimle yaklaşan savaş toplantısı için hazırlıklar yaptım. Kış yakında kapımıza dayanacaktı. Güneşi ortaya çıkaran Gündüz ve Aurora Mahkemeleri olmadan, alacakaranlığın soğuşu ve gecenin soğuşu hayatımızı daha da zorlaştıracaktı. Aurora Mahkemesini yeniden kurmak biraz daha güneş getirecekti, ama dünyamız dengesiz kalacaktı.

Sonunda, iç avluya bakan uzun ve dar pencerelere doğru büyük adımlarla yürüdüm. Aşağıdaki meşaleler, taş fayansların üzerine düzensiz bir hale oluşturun ve düşen kar tanelerinin üzerinde parıldıyordu.

Düşüncelerim Hannah'ya geri döndü ve yumruklarımı soğuk taş pencere pervazına bastırdım.

Onun varlığı, zaten gergin olan duruma dayanılmaz bir eklemeydi. Aradığım mesafeli his, istediğim kadar mevcut değildi. Bir saat içinde eski halime dönmezsem, bir doz daha lorn leaf alacaktım. Kaderimdeki eşimin yanında olmak, muhtemelen duyguları körelten bu bitkiyi çok daha hızlı tüketeyeğim anlamına geliyordu.

Başımı öne eğip gözlerimi kapattım ve göğsümde bir uyuşukluk yayıldı. Cevaplar gelecekti. Gelek zorundaydı.

Gözlerimi açtım ve bir kez daha avluya baktım, ancak zindan girişine doğru hareket eden karanlık bir siluet gördüm. Boğazımdan düşük bir hırıltı çıktı. Oraya inmemesi gerektiğini açıkça belirtmişim.

BÖLÜM 3

Hannah

"Bırakın beni!" Sesim duvarlardan yankılandı, boğuk ve tizdi, gardiyanlar sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni ayağa kaldırdılar.

Leylak rengi gözlü muhafız, eldivenli eliyle sağ kolumu sıkıca kavradı ve parmakları pazıma batarak derin bir acı hissettirdi. Çenesinde uzun, pürüzlü bir yara izi olan muhafız ise sol bileğimi o kadar sıkı tuttu ki parmaklarım karıncalandı.

Beni taş avludan geçip karanlık bir kapıdan ve merdivenlerden aşağı sürüklediler, Folge adındaki adam da arkalarından geliyordu.

Kalbim hızla atıyordu ve kendimi çekmeye çalıştım, ama ikisi de beni sıkıca tutuyorlardı ve üçümüz aynı anda merdivene çıktık.

Merdivenler aşağı doğru kıvrılırken, her adımda daha dar ve daha soğuk hale gelirken, adamlar ve duvarlar üzerime çöküyor gibiydi. Demir braketlerde meşaleler yanıyordu, damlayan sarı-turuncu alevler gözlerimi yakıcı bir duman yayıyordu. Işık havuzları arasındaki gölgeler derin ve kalındı, tavana mürekkepten yapılmış örümcek ağları gibi yapışmıştı.

Nemli ve metalik hava nefes almayı zorlaştırıyordu ve taş basamaklar spor ayakkabılarımın altında kaygandı. Her kayışımda, muhafızlar beni tekrar yukarı çekiyor, omuzlarımı yerinden oynatıyorlardı. Nefesim

hızlı ve sığdı, yüzümün önünde küçük panik patlamalarıyla beyaz dumanlar çıkıyordu.

Ayaklarımın üstüne bastım. "Kendi başıma yürüyebilirim, teşekkürler. Beni bir şey gibi sürüklemek zorunda değilsin... whoa..." Spor ayakkabım kaygan bir şeyin üzerinde kaydı. "Bırak beni! Ben yanlış bir şey yapmadım. *Aynadan düştüm.*" Neden açıklamaya çalışıyordum ki? Uyuşturucu yolculuğum benim haykırımlarımla değişmeyecekti. Tek bildiğim, bir daha asla uyuşturucu denemek istemediğimdi. Sıfır yıldız. Tavsiye etmem. Demir kutuya bir uyarı yazdım, böylece başka biri bulursa, *neden* bu garip hançeri kullanmamaları ve kendilerini kesmemeleri gerektiğini anlasınlar... tabii ki bariz olanın dışında.

Merdivenlerin altına vardık, hava daha da soğuk ve nemliydi ve kan, ter ve taşa işlemiş eski bir korku gibi ekşi bir koku vardı. Yerde bir esinti hissettim ve buz gibi parmaklar ayak bileklerimi sarmış gibiydi. Bacaklarımdan tüylerim diken diken oldu ve titremeye başladım.

Önümüzde uzun bir koridor uzanıyordu. Meşaleler titriyor, zemine titretilen bir ışık saçıyordu. Karanlıkta bir yerlerde zincirler hafifçe çınlıyordu.

Midemi bir ağrı sardı.

Burası gerçek bir zindandı.

İnsanların geri dönmediği türden bir yer. Ve düşüş kadar gerçek hissettiriyordu.

Yaralı elim zonkluyordu, ama olması gerektiği kadar acı verici değildi. Bileğimi çevirip ona baktım. Kurumuş kan avucumu ve parmaklarımı kaplamıştı, ama yarayı birkaç dakika önce almış olmama rağmen, yara küçülmüştü. Kenarları çoktan birbirine yapışmıştı.

Ne oluyor...

Hayır. Kafam güzeldi. Tabii ki tuhaf şeyler olacaktı.

Düşüp geldiğim bu dünyaya bakın. Gerçek değildi.

Ama bir parçam rahatsızdı, sanki bu gerçek olmayabilirmiş gibi

"Lütfen," dedi daha sesim sesim daha ve daha
boğazım boğazım

sesimdeki tüm alaycılığı ortadan kaldırıyor. Bu sadece kötü bir yolculuk olsa bile, işkence çekmek istemiyordum. "Sadece... beni avluya geri götür. Aynayı denememe izin ver. Belki de..."

"Şu anda avluda ayna yok," dedi Scar Jaw bana bakmadan. "O zaman da işe yaramamalıydı."

"Açıldığı için cehennemi yaşayacağız," diye mırıldandı Lilac Eyes.

Kalbim durdu. "İşe yaraması lazım."

Beni görmezden geldiler ve koridor bir tür taş haç gibi ikiye ayrılana kadar beni yeraltının derinliklerine sürüklediler. Sol ve sağ geçitler, meşalelerin aydınlattığı karanlığa açılıyordu. Muhafızlar durdu ve Lilac Eyes, Folge'ye döndü. "Hangi yöne, efendim? Onu diğerleriyle birlikte koymamamızı söyledi."

"Avluya ya da buradan dışarıya giden yol hangisiyse," diye mırıldandım.

Yara İzi Gözler gözlerini devirdi ve beni hafifçe salladı.

Folge homurdandı ve dünyanın en huysuz kovboyu gibi yumruklarını kemerine dayadı. Sonra sol koridoru işaret etti. "Kralın keyfi yok. Onu en uzak odaya koyun. Başka bir odaya taşımamızı isterse, bize söyler. Yaratıcılığımızı konuşmaktansa, onun emirlerini harfiyen yerine getirmek en iyisi. Bugün onu kızdırmak istemem."

Muhafızlar beni sola sürüklediler ve ayakkabılarım çaresizce kaba taşların üzerinde sürtündü, lastikler protesto edercesine gıcırdadı. "Hayır. Durun. *Lütfen!*"

Bunun yerine, kollarımı demir gibi sımsıkı tuttular ve beni sürükleyerek götürdüler.

"Bırakın beni!" Saçlarım yanağıma çarpacak kadar sertçe kıvrıldım. "Yürüyebilirim, pislikler!"

Lilac Eyes homurdandı. "İşleri gereğinden fazla zorlaştırma, kadın."

"Ben zorlaştırmıyorum... ah... siz beni çamaşır torbası gibi sürüklüyorsunuz..."

"Sessiz ol," diye bağırdı Folge.

Koridorun sonuna yakın bir yerde parmaklıklı demir bir kapıya ulaştık. Soğuk, ıslak bir çarşaf gibi beni sardı, kot pantolonumdan ve aptal pembe gömleğimden sızarak kemiklerime kadar işledi. Avlu kötüydü, her yer buz ve sert rüzgârla kaplıydı, ama bu zindan

bir şekilde daha da kötüydü, sanki sarayın bağırsaklarına oyulmuş bir dondurucu gibiydi.

Folge kapı kolunu tutup çekti. Menteşeler ölmek üzereymiş gibi gıcırdadı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

O hiç irkilmedi. "Majesteleri yerleştirildiğinizi öğrenecek ve donmadan önce seninle konuşmak isterse, bunu yapacaktır."

Folge kenara çekildi ve muhafızlar beni ileri itti. Hücreye sendeleyerek girdim ve yaralı avucum buz gibi duvara çarptı. Ağrı ve soğuk iğneler koluma yayılırken, vücudumdaki her kas gerildi. Kahretsin! Bu kötüydü.

Arkamda demir kapı çarparak kapandı ve sürgü, kaburgalarımı titreten derin bir sesle yerine oturdu.

Duvardan itildim ve kollarımı kendime doladım, soğuğu kesmeye yarar bir şey olmasa da üst kollarımı sertçe ovuşturdum. Nefesim beyaz bulutlar halinde titriyordu. Hücre, büyük bir giyinme odasından biraz daha büyüktü ve taş bankın kenarları buzla kaplıydı. Bir köşede, uyumak için olduğunu düşündüğüm eski saman yığını vardı.

Vücudumun her santimetresi adrenalinle titriyordu — omuzlarım titriyor, midem o kadar sıkı düğümlenmişti ki acıyordu ve sinirlerim dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi derimin altında garip bir titreşim hissediyordum.

Gözlerim yanıyordu ve yanma hissi geçene kadar gözlerimi kırıp durdum.

"Tamam. Hannah. Sen iyisin. Daha kötüsünü de atlattın." Bundan daha kötüsünü düşünemiyordum, ama yine de. İllüzyonu bozmak istemiyordum.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Bu uyuşturucunun yarattığı sersemlikten kurtulmam gerekiyordu. Tuhaf bir ağacın altında uyanmıştım ve sadece gece sıcaklığı yüzünden çok üşüyordum. Kendimi çimdiklemek işe yaramamıştı. Elimdeki kesik de öyle, ama şimdi tamamen iyileşmiş görünüyordu, bu da halüsinasyon gördüğümün bir başka kanıtıydı. En azından kanamam yoktu.

Muhafızların ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu ve sessizlik yoğun, buz gibi ve boğucu bir şekilde çöktü. Göğsüm, sanki çok küçük bir bant kaburgalarımın etrafına sarılmış gibi sıkıştı. Kollarımı kendime doladım ve burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan vermeye zorladım.

Tamam. Düşün. Bu sadece kötü bir uyuşturucu deneyimi olsa bile, buradan çıkmam gerekiyordu.

Soğuk ilk tehdit değildi. Panik ilk tehditti. Onu kontrol altında tutmazsam, değersiz bir şeye dönüşecektim.

Kapının önüne geçtim ve anahtar deliğinden bakmak için yeterince çömeldi. Ağır bir silindiri olan eski bir kilit gibi görünüyordu, yeterince güçlü bir kaldıraç veya kanca olsaydı çok da karmaşık değildi. Anahtarlığım hala bende olsaydı, belki ondan bir şeyler yapabilirdim. Küpelerim pek işe yaramayacaktı, ama yine de ne olur ne olmaz diye birini çıkardım. İnce gümüş balık kancası teli, içerideki silindiri hiç hareket ettirmedi.

"Harika." Onu cebime attım.

Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Küçük meydanda bir ileri bir geri yürüyordum. On iki adımda arkaya ulaştım, döndüm ve öne doğru yürüdüm, sonra tekrar arkaya döndüm. Hareket etmek, soğuğun kemiklerime çok fazla nüfuz etmesini engelliyordu.

Gözüm taş bankta takıldı. Belki onu kırıp kaldıraç olarak kullanabilirdim. Ellerimi kenarına dayadım ve titreyen kollarımın kalan tüm gücüyle yukarı doğru çektim.

Kıpırdamadı.

Bir santim bile.

Vazgeçmeyi reddettim, yanına diz çöktüm ve altını yokladım. Parmak uçlarım metal bir şeye dokundu — büyük vidalar, doğrudan taş duvara çakılmıştı.

Saçımı yolmak istedim. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Kapıya yaklaştım ve menteşeleri yakından inceledim. Kalın metal plakalar taş çerçeveye cıvatalarla tutturulmuştu. Ancak cıvatalar açıktaydı, üstte dört büyük cıvata ve altta üç cıvata vardı. Altlarına sağlam bir şey sıkıştırabilirsem, onları gevşetip kapıyı çerçeveden çıkarmayı deneyebilirdim.

Zarif bir yöntem değildi, ama çaresiz durumlarda yaratıcılıkta sınırlar zorlanmalıydı. Giysilerimde kullanabileceğim metal bir parça olup olmadığını kontrol etmek için kendimi yokladım. Sütyenimde tel bile yoktu.

O piç kral anahtarlığımı almama izin vermedi, değil mi? "Lanet olsun!"

Nefesim etrafımda duman gibi yükseliyordu. Alnımı soğuk metal parmaklıklara dayadım ve soğğun beni sarmalamasına izin verdim.

Tamam. Demek hayır demekti. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden aramaya devam ettim. Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu. Hücrede hiçbir şey yoktu.

Zaman bulanıklaşmaya başladı ve soğuk her şeyi daha da acıtır ve yakardı.

Adımlar yaklaşıyordu, gardiyanlarınkinden daha hafif sesler çıkarıyordu.

Geri adım attım, vücudum ihtiyatla gergin bir şekilde kıvrıldı. Hücrenin önünde bir gölge belirlediğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Genç bir kadın göründü, hareketleri hassas ve dikkatliydi, sanki göze batmama sanatında ustalaşmış gibiydi. Japon gibi görünüyordu ve yirmili yaşların ortalarında, yumuşak hatları, porselen teni ve omuzlarına kadar uzanan kızıl saçları yüzünün etrafına yumuşak katmanlar halinde düşüyordu. Sıcak tonu, giydiği zarif safir mavisi elbiseyle tezat oluşturuyordu. Elbise, soğuktan korumak için katmanlı ve ona uyan işlemeli manşetleri ve eldivenleriyle sıcak görünüyordu.

Beni görür görmez, sanki normal bir durumda selam veriyormuş gibi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Koyu kehribar rengi gözleri bana Maureen teyzemi hatırlattı.

Gri astarlı katlanmış lacivert bir palto ve bir çift eldiven taşıyordu.

Profesyonel bir soğukkanlılıkla bana baktı, ama titrediğimi fark edince gözlerinde bir yumuşama oldu.

"Tennessee'li Hannah mı?" Sesi yumuşak ve melodikti, ama yine de resmi konuşma eğitimi almış birinin net telaffuzunu taşıyordu. "Ben Thea. Kraliyet ailesine hizmet ediyorum ve pencereden gelişinizi gördüm ve konuşmanızı duydum."

Omurgam düzeldi ve içimdeki soğuk korkuyu görmezden gelerek çenemi kaldırdım. "Beni sorgulamak için buradaysanız, bu dünyadaki hiçbir şey hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum ve tek istediğim eve gitmek."

Dudakları seğirdi. "Hayır. Buraya geldim çünkü donarak ölmen çok talihsiz bir durum olurdu." Ceketini parmaklıkların arasından dikkatlice iterek uzattı. "Al. Bu ceketini giy."

ve eldivenler. Hemen giysen iyi olur. Sanırım yakında seni görmeye gelecek, ama ölümün eşiğinde olmanın sana bir faydası olmaz.

Vay canına. Ne kadar düşünceli. Yine de, hediye atın dişine bakmam. Ceketini aldım, kalın kumaş ellerimi sıkıştırıyordu. "Beni donarak ölmeye terk etmekten mutlu olduğun izlenimine kapılmıştım." Belki bu ceketle kullanabileceğim metal bir şey vardı. Gümüş düğmeler ve fermuarlar sağlam görünüyordu.

Kadın alaycı bir şekilde başını eğdi, sanki bunu ondan bekliyormuş gibi. "Akıllı başında değil. Onun sabrını daha fazla zorlamayı tavsiye etmiyorum. Durumun daha da kötüye gidebilir."

Kollarımı ceketin kollarına soktum ve göğsüme sıkıca çektim. Ağırdu, hafif lavanta kokuyordu ve salondaki meşalelerle aynı keskin kokusu vardı. Astarı cildime değdi, o kadar yumuşaktı ki tekrar titremeye başladım, ama sonra ısı yayıldı, sanki bir tür sihir onu bana daha hızlı ulaştırmış gibi.

Eldivenler de aynıydı. Kalın yün, üstünde dikişli desenler, deri avuç içleri ve bilekleri kalın, sanki soğuğu boğmak için özel olarak yapılmış gibi. Eldivenlerin içinde parmaklarımı büküm ve neredeyse inleyecektim. Hislerim geri geldi, parmak eklemlerimden dirseklerime kadar karıncalanma hissi yayıldı.

"Teşekkür ederim," dedim, biraz temkinli ama aynı zamanda minnettar. Soğuk çekilince parmaklarım yandı. "Vay canına... Hiç bu kadar çabuk ısınmamıştım."

"Bu belirsiz zamanlarda Dusk Court'ta yaşamak, donmak istemiyorsanız sıcaklık ve kumaşlarla ilgili belirli bir beceri gerektirir. Buraya nasıl geldiniz ve nerelisiniz? Aurora Court'tan kaçan ve Tennessee'ye gelen başka bir kurtulan mısınız?" Thea, beni incelerken kollarını kavuşturdu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Ellerimi ceketin dışından aşağı kaydurdım. Küçük gümüş düğmeler ve tutturucular dışında pek bir şey yoktu. Ama iç kısımdaki küçük düğmelerin kenarları, menteşelerdeki civataların başının altına kayacak kadar ince olabilir. Belki. "Hayır. Gerçekten. Tennessee'denim ve buranın neresi olduğunu hiç bilmiyorum. Daha önce adını bile duymadım."

Kaşları kalktı. "Gerçekten tuhaf. Yani sen bu dünyadan bile değilsin..."

"Thea." Yumuşak bir erkek sesi soğuk havayı yırttı.

Dikkatim sol tarafa kaydı. Kralın yanında duran genç adam, eldivenli elini taş kemere dayamış, yüzünde ciddi bir ifadeyle duruyordu.

Omzunun üzerinden karanlık koridora bir göz attı ve sonra tekrar ona baktı. "Kai'nin söylediklerini duydun."

"Kai mi?" Bu isim Kairos kadar korkutucu gelmiyordu. Gülümsemeyi bastırıp kollarımı kavuşturdum.

Thea alaycı bir şekilde gülümsedi ve onun duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu ve başını eğerek adamın bakışlarına karşılık verdi. "Bir sorunu varsa benimle konuşabilir, ama bence onun emirlerine sıkı sıkıya uyularak tamamen tecrit edilmiş ölü bir tutsak yerine, biraz merhamet gösterilen, paltolu canlı bir tutsağı tercih edeceğini varsaymak güvenli olur."

"Kardeşim yine o ruh halinde." Ona uzandı, sonra elini indirdi. Çenesindeki gerginlik arttı. "Sadece... bunu gereğinden fazla zorlaştırma."

"Ben her şeyi daha iyi hale getiririm Ashren, daha zor değil." Tatlı bir gülümsemeyle, ama ağzının kenarları sıkıca büzülmüş, söylemek istediği bir şeyi kendine sakladığını ima ediyordu.

Bakışlarının ağırlığı, bir akım gibi hızlıca parmaklıklar arasından geçti. Thea, Ashren'in bakışını gerekenden bir saniye daha uzun tuttu. Gözlerimi kaçırmam ya da en azından öksürmem gerektiğini hissettim, ama sadece paltoma daha sıkı sarıldım ve düğmelerin kilidi açıp açmayacağını düşündüm.

Ashren boğazını temizledi ve bana baktı. "Özel bir şeye mi bakıyorsun, mahkum?"

İstemedi bir homurtu kaçırdım. Thea'ya baktığı zamanki yumuşak ifadesiyle karşılaştırıldığında sözlerinin sertliği beni şaşırttı, ki bu muhtemelen en iyi tepki değildi. "Kralın, bu sıcaklıkta ceketim olmadan burada hayatta kalabileceğimi neden düşündüğünü merak ediyorum. Bence Thea haklı ve ona teşekkür etmelisin. O olmasaydı, şimdiye kadar

hipotermiye girmiş olurdum. O, burada tanıştığım en zeki kişi. Tabii, çitanın çok yüksek olduğunu söyleyemem."

"Çıtası mı?" Thea'nın zarif kaşları kalktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sanki nezaketinden çok zekası için övülmekten daha çok memnunmuş gibi.

Tabii ki bu deymi anlamazlardı. "Beklentilerim yüksek değildi, ama olsaydı bile, eminim buradaki en zeki kişi sensin."

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Thea'nın zekası tartışılmaz," dedi Ashren keskin bir sesle. "Mesele kralın emirleri."

"Ve kral emirlerini *çok* net bir şekilde verdi," dedi Ashren'in arkasından sert bir ses.

Karanlıkta bir basamak kaçırmışım gibi midem düğümlendi. Kral Kairos kapının hemen dışında duruyordu.

BÖLÜM 4

Hannah

Büyülü palto ve eldivenlere rağmen damarlarımdan buz gibi bir his yayıldı ve midem düğümlendi.

Thea ve Ashren kaskatı kesildi ve meşale ışığı, o piç kralın gözünden uzaklaşmak istercesine geri çekildi.

Yavaşça Kral Kairos'a döndüler ve Ashren, Thea'nın önüne geçti.

Kral kemeri dolduruyordu, geniş omuzları her iki taraftaki taşlara neredeyse değiyordu. Koyu renkli deri giysileri ve zırhı ışığı emiyordu, gölgeler vücudunun sert hatlarına yapışmış, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Lavanta rengi gözleri sahneyi süzdü.

Çenesi seğirdi ve vücudumdaki her kas gerildi.

Parmaklıkların yakınına yaklaştım ve paltom demire değdi. Bir şey olmak üzereyse, tekmelenmiş bir köpek gibi arka köşede korkakça saklanmayacak, mümkünse bu fırsatı kendi lehime kullanacaktım. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu, ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu.

Kralın bakışları önce Thea'ya yöneldi. "Kimsenin mahkumla konuşmaması veya hücrelerine yaklaşmaması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum. Yanlış mı söyledim, Thea?" Sesi alçak ve hırıltılıydı.

Thea başını hızlı ve kontrollü bir şekilde eğdi. "Hayır, Majesteleri. Çok netti."

"Yine de buradasın." İkisini işaret etti, sonra gözleri bana kaydı. Paltomu ve eldivenlerimi fark etti. "Onu benim onaylamadığım şeylerle donatıp, sanki rehine değilmiş gibi onunla konuşuyorsun."

Thea ve Ashren, o benim hücremin önünde, dokunamayacak kadar yakın bir mesafede durduğunda geri çekildiler.

Ellerini belinde sıkıca birleştiren Thea, nefes aldı ve dikleşti. "Onun donmasına izin vermenin akıllıca olmayacağına karar verdim. Ölü birinin size pek bir faydası olmaz, efendim."

"Senin *kararın* istenmiyor." Sözleri, sıcak bıçakla tereyağını keser gibi keskin ve acımasızdı. "Senin *itaatin* gerekiyor."

Ashren çenesini sıkarak tamamen onun önüne geçti. "Mahkumun yerini öğrendiğimde Thea'dan paltoyu getirmesini istedim. Diğer görevlerinizi kesip bunun sizin tercihinizi olup olmadığını sormak ya da onun donmasına izin vermekten daha mantıklı göründü. Suç benim üzerimde."

"Onu bu hücreye koymaya karar veren siz miydiniz?" diye sordu Kral Kairos.

Ashren kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi, sanki birinin adını vermek istemiyormuş gibi.

Elimi kaldırdım. "Ben cevaplayabilirim!" Geniş ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Bu kralı ele geçirmem gerekiyordu — artık onu Kral Kairos olarak düşünmeyecektim. Bundan sonra, o sadece Kai olacaktı — daha yakın, ve bu benim şansım olabilirdi.

Dikkatini bana çevirdi, buz gibi lavanta rengi bakışları bıçak kadar keskindi.

Midem altüst oldu. Sinirlerden olmalıydı. Ama gözlerinde bir şey vardı ve bunun soluk lavanta renginden mi, yoksa göz bebeklerini çevreleyen koyu mor halkadan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Neden elini kaldırıp bana bu kadar aptalca bakıyorsun?" Kral... hayır, *Kai'nin* yüzü şaşkınlıkla buruştu, ama sonra başını salladı. "Soruyu unut. Bana hangi muhafız olduğunu söyle, *hemen*." Yaklaşarak geldi.

Burada ellerini kaldırmazlarsa, insanlar nasıl soru soruyorlardı? Elimi kaldırmadan, başka bir zaman soracağım başka bir soru. *Hedefe odaklan, Hannah*. Onu neredeyse istediğim yere getirmiştım.

"Birisi çok otoriter." Çenemi kaldırdım, gözlerimi ondan ayırmadan, yan gözlerimle silahlarını incelemeye çalıştım. Ama o çok uzundu. Onu şüphelendirmeden onu incelemek için bir yol bulmam gerekiyordu.

Oh! Onunla flört ediyormuş gibi yapabilirdim. Memleketimdeki erkeklerde işe yarıyordu.

Gözlerimi onun vücuduna dikkatlice gezdirerek, alt dudağımı ısırdım. Kemerine ve bir uyluğuna birden fazla bıçak takılıydı. Onun dikkatini dağıtırsam, bunları kolayca alabilirdim. Seçeneklerimi tartıyormuş gibi avuçlarımı yukarı doğru çevirdim ve omuz silktim. "Adil olmak gerekirse, gardiyanlar emirleri yerine getirdiklerini düşünüyorlardı. Beni kimsenin olmadığı bir yere koyun demiştin." Kollarımı açtım, ellerim hücrenin iki yanına dokundu. "Burada açıkça sadece ben varım, belki de daha net olman gerekirdi."

Thea'nın gözleri büyüdü ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Dilini ağzının üst kısmına vurduktan sonra Kai'ye odaklandı. Ashren, müdahale edip etmeme konusunda kararsızmış gibi Kai ile benim aramda bakışlarını gezdirdi.

"Az önce ne dedin?" Kai'nin yüzü öfkeyle buruştu ve kapının parmaklıklarını kavradı.

Tamam, onu biraz fazla kızdırmış olabilirim. Her içgüdüm geri çekilmemi söylüyordu, ama kendimi yerinde kalmaya zorladım. "Ne istediğin konusunda net değildin."

Burun delikleri genişledi. "Ben kralım ve her zaman netimdir." Sesi o kadar derinden gürledi ki tüylerim diken diken oldu.

Daha önce hissettiğim çekici his göğsümü doldururken midem altüst oldu.

"Benim söylediklerimi tam olarak yapmak halkımın sorumluluğundadır. Muhafızlar, ihtiyacım olan bilgiyi elde etmeden önce senin donarak ölmeni istemeyeceğimi bilmeliydi." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Şimdi onun dikkatini dağıtmanın tam zamanıydı. Başımı eğdim, saçlarım omzumdan kayarak kürk mantonun kürküne takıldı. "Hmmm, belki de muhafızlar beni işkence etmek ve ölümün eşiğine getirmek istediğini düşündüler."

Gözleri yine parladı ve eli parmaklıkların arasından uzanarak paltonun yakasını yakaladı.

Şaşkın bir çığlık attım ve bir elimle kolunu tuttum. Beni öldürmeye çalışırsa eldivenlerimi çıkarıp tırnaklarımla gözlerini oyarım. Kalbim hızla atıyordu, sanki vücudumdan çıkacakmış gibi hissediyordum.

Parmak eklemleri cildime değdi. Sonra beni parmaklıklara doğru çekti ve parmak uçlarımda durana kadar kaldırdı. Cildimizin temas ettiği yer, rahatsız edici bir statik elektrik gibi uğuldadı.

Kan ve selvi kokusu karışımı, duman ve baharat kokusu hücreye doldu. "Senin düşüncelerini veya fikrini sormadım mahkum, o yüzden çeneni kapalı tut."

Şu anda kesinlikle çenemi kapalı tutmayacaktım. "Oh, sınıfa hitap etmiyor muydun?" Lastik tabanlı ayakkabılarımla uçları taş zeminde biraz kayd, ama dengemi korumak için zorladım. Bu seksi kötü adama, zaten sahip olduğu egosunu daha da şişirmek istemiyordum. Zaten yeterince kibirliydi. *Kral* olarak, kesinlikle gümüş kaşıkla doğmuştu.

Piç kurusu.

Serbest elimle, onun yanındaki parmaklıkları tuttum. O fark etmeden kılıcını çekmek için dikkatini dağıtmak istiyorsam stratejimi değiştirmem gerekiyordu. Parlak bir gülümsemeyle, "Açıkçası, gücünü göstermen hakkında şikayet etmiyorum. Bunu tüm mahkumlara yapıyor musun, yoksa ben özel miyim?" dedim.

Gözlerinin fal taşı gibi açılması beni neredeyse güldürecekti, ama bir şekilde gülmeme engel oldum. Ceketimin yakasını daha da sıktı. "Sen..." Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Evet?" Sol elimle göğsünü okşarken, sağ elim bıçağa doğru uzandı. "Dinliyorum. Benim özel *olduğumu* mu söylüyorsun? Gururum okşandı." Parmaklarım bıçağın sapını kavradı. "Sanırım gerçekten aynadan geçerek gökyüzünden düştüm."

Gözleri kısıldı ve çenesindeki kaslar o kadar sıkı gerildi ki, dişlerini kırabilir diye düşündüm.

Midem burkuldu ve göğsümdeki o çekişme onu daha da yakından görmek istememe neden oldu. Neyim vardı benim? Eğer onun bu kadar seksi bir vücudu, heykel gibi yüz hatları ve beni delip geçen bakışları olmasaydı, bu daha kolay olurdu.

"Merak etme tatlım. Özel olduğumu biliyorum. Beni sevmen sorun değil." Göz kırptım ve kınından bir hançerini çekip, ceketimin arkasına saklayarak elimi yanıma indirdim.

Beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğini bilmiyormuş gibi bana baktı. Göz bebekleri büyüdükçe, gözlerinin etrafındaki mor halka da kalınlaştı. Gözlerinin rengi nasıl değişiyordu? Bu çok garipti.

Onun bakışları altında yüzüm ısındı, bacaklarımı kemiren soğukla tamamen çelişiyordu. Parmakları yakamda büküldü, kürk boğazımı sıyrarak kadar sıkılaştırdı. Çok yakındık. Nefesi dudaklarımın üzerinden kaydı, elma şarabı ve bal gibi sıcak ve tazeydi. Kalbim, aramızdaki dar boşluğu delip geçmeye çalışır gibi göğsümde çarpıyordu.

Muhtemelen bu durumu yatıştırmam gerekiyordu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım, içimdeki gerginliğe rağmen sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Bana böyle bakmaya devam edersen, insanlar konuşmaya başlayacak."

Kaşlarından biri yukarı kalktı. "Ne hakkında?"

Bir saniye boyunca kasıtlı olarak bakışlarımı ağzına indirdim, sonra tekrar gözlerine baktım. "Oh, bilmiyorum. Belki de bu donmuş kabus gibi yerin korkunç kralının Tennessee'den gelen garip kıza elini sürmesi hakkında. Beni buraya sürükleyip, parmaklıklara tutturduğun ve sonra ellerini benden çekemediğin hakkında."

Burnunu kırıştırdı. "Küstahlığına duyduğum öfkeyi ilgiyle karıştırıyorsun."

"Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil." Parmaklarımı göğsünün sert sıcaklığına bastırdım. Kısa bir nefes aldığı anda avucumun altında kasları hareket etti. Güzel. İşe yarıyordu. "Ayrıca, eğer bu

senin öfkense, etkilenmiş halini görmek istemem."

Bakışları gözlerimden ağzıma, sonra daha aşağıya, göğsümün etrafında tuttuğu ceketin kıvrıldığı yere kaydı. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim ve kontrolü kaybetmemek için bacaklarımı çaprazlamaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Tamam, vay canına. Daha önce hiçbir erkeğe böyle tepki vermemiştim. Aptalca bir şey yapmadan önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Gerçi... boğazındaki o nabız noktasını öpersem muhtemelen onu sarsardı.

Hayır. Dur. Bu durumu yatıştırmaz.

Ama başım sanki kendi iradesiyle hareket ediyormuşçasına öne doğru eğildi. Lanet olası hain. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemiştim ve onun tek istediğinin beni öldürmek olduğu şüphe götürmezdi. Lanet olası kafamı boşaltabilmek için onu beni bırakmaya ikna etmem gerekiyordu. "Böyle kaldıkça, benim bir hiç olduğumu ısrar etmek daha da zorlaşıyor, sence de öyle değil mi?"

Sanki yanmış gibi geri çekildi.

Aniden desteğimi kaybetmem bacaklarımın titremesine neden oldu. Dizlerim yere çarptı, ağrı bacaklarımı sardı, popom topuklarımın üzerine düştü. Serbest elimle bir çubuğu yakaladım, bıçağı gizli tutarak dengemi sağladım, adrenalin damarlarımdan akıyordu.

Kai yumruklarını açtı ve parmaklarını esnetti. Yavaşça nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Bu değiş tokuşun benim lehime mi işlediğini yoksa kendi tabutuma çivi çaktığını mı bilmiyordum, ama en azından bu soğuk, nemli hapisane hücrelerinde kullanabileceğim tek silahı ele geçirmiştim.

Kai gözlerini açtı ve bana soğuk bir bakış attı. Daha önce yaşadığı çatışma artık yok olmuştu. "Bana olan etkini çok abartıyorsun." Biraz fazla yüksek sesle güldü. "Öfkemi tutkuyla karıştırma, Tennessee'li Hannah. Sen özel değilsin. Sen bir sorunsun ve ben bu sorunu çözeceğim."

"Bunu çözmek için harika bir yolum var." Başımı eğdim ve ayağa kalktım. "O küçük geçidi aç ve beni geldiğim yere geri gönder."

Gözlerinde bir şey parladı, sonra çenesindeki bir kas seğirdi. Sanki ben yok olmuşum gibi dikkatini benden uzaklaştırdı. "Thea."

Kafasını onun yönüne çevirdi. "Evet, Majesteleri."

"Çık. Benim açık iznim olmadan bu hücreye bir daha yaklaşmayacaksın." Sesi alçak ve soğuktu. "Anlaşıldı mı?"

Thea soldu ve omuzlarını geri çekti. "Anlaşıldı, efendim." Gözlerinde öfkeye benzeyen bir şey parıldarken reverans yaptı. Bakışları benimkilere takıldı, kısa ve meydan okuyan bir bakıştı.

Dudaklarımın içini ısırdım. Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım. Belki de başını belaya soktuğum için beni suçluyordu.

Tereddüt etmeden uzaklaştı, eteği taşların üzerinde hışırdayarak koridorda kayboldu.

Kai ağırlığını bir bacağına verdi. Omuzlarındaki deri hareketle gıcırdadı, duruşu daha da dikleşti, sanki biri omurgasına çelik bir çubuk sokmuş gibiydi. "Ashren."

Ashren'in gözlerinde bir anlık isyankar bir ışık parladı, ama hemen kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. "Majesteleri?"

"Benimle geleceksin." Kai'nin öfkesi dalgalar halinde yayıldı. "Konuşmamız gereken konular var. Özel olarak."

Ashren başını eğdi. "Dediğiniz gibi."

Bir adım geri atan Kai, bakışlarını tekrar bana çevirdi. İçimdeki her şey gerildi ve büküldü. İçimdeki aptal bir kısmı onu tekrar kızdırmak istiyordu, ama beynimin daha mantıklı kısmı üstün geldi. Bunun yerine, gözlerini kırpmadan onun gözlerine baktım.

"Hayattasın çünkü senin hayatın, ölümünden daha yararlı," dedi. "Ama şunu unutma, yararlılığın sona erdiği anda, sen de sona ereceksin."

Keskin bir dönüş yaptı, pelerini canlı bir gölge gibi arkasında çırpındı. Ashren, sert bir duruşla, çenesini sıkarak, ellerini uyluklarına yumruk yaparak onun yanına geldi. İkisi de arkasına bakmadan köşeyi döndüler ve ortadan kayboldular.

Ardından gelen sessizlik, ayak seslerinden daha yüksek sesle yankılandı.

Birkaç saniye boyunca, eldivenlerin içinde parmak eklemlerim ağrıyacak kadar sıkı bir şekilde barı tutarak orada durdum. Kalbim göğsümde çarpıyordu, hala korkmuş mu, öfkeli mi yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu karar vermeye çalışıyordu.

"Kafam karışıyor," diye mırıldandım. Bunun için zaman yoktu. Parmaklarımın açılmasını sağladım ve çaldığım bıçağa baktım. Küçük bir bıçaktı, bileğimden orta parmağımın orta eklemine kadar olan mesafe kadar uzunluktaydı, ama sağlam ve dengeli, sapı deri ile kaplıydı. Kenarı parlak, temiz ve keskindi, ucu ise çok dar. Eldivenli avucumda sanki oraya aitmiş gibi duruyordu.

Gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için bir saniye daha bekledim. "Tamam," diye fısıldadım. "Bakalım neler yapabilirsin."

Menteşelere geçtim. Yakından bakınca, menteşe plakası düşündüğümünden daha kötü durumdaydı. Kalın çelik taşa gömülüydü ve cıvatalar derine gömülmüştü. Cıvatayı çıkarmaya niyetim yoktu. Ölümlü bir insanın gücü ve bebek bıçağıyla olmazdı bu.

Ama plaka... Plakada, soğuk havanın taşa değdiği hafif bir boşluk vardı.

Bıçağı eğdim, ucunu o dar aralığa soktum ve yana doğru hafifçe bastırarak menteşe plakasını duvardan ayırmaya çalıştım.

Metal hafif bir gıcirtı çıkardı. Neredeyse hiç hareket etmemişti, ama yerinden oynamıştı.

Evet! Nefes aldım, nabzım hızlandı. *İlerleme.*

Ayaklarımı yere sağlam bastım, omuzlarımı soğuk demir kapıya dayadım ve bıçağı küçük, dikkatli hareketlerle salladım, metalin çok gürültülü bir şekilde sürtünmemesine dikkat ettim. Her küçük sarsıntı boşluğu biraz daha genişletti, bu yüzden hareket etmeye devam ettim. Bileğim yanıyordu ve ön kolumdaki kaslar titremeye başladı.

Hadi ama, seni katır beyinli demir yığını! İçimden bağırdım.

Menteşe plakası bir saç telini daha kopardı. Sonra bir tane daha. Boşluğu yeterince açabilirsem, tüm kapı pimlerden çıkabilirdi. O zaman sert bir tekmeye kapıyı serbest bırakabilirdim.

Tutuşumu değiştirdim, diğer elimi kaldıraç olarak kullandım ve daha sert ittim. Bıçak gerildi, metal gıcırdadı.

Ve... kaydı.

Elim menteşeye çarptı ve kolumdan bir acı dalgası geçti. Bıçak plakadan kaydı ve metal boyunca keskin, hain bir gıcirtı ile sıyrıldı, bu ses dar hücrede çok yüksek bir yankı yaptı. Parmaklarımdan kaydı ve hücrenin hemen dışına düştü.

"Siktir," diye tısladım, olduğum yerde donakaldım. Nefesimi tuttum, dinledim.

Midem düğümlendi ve botların taşa çarptığı kesin ses benim yönüme doğru geldiğinde ağzım ekşidi. Yakalanacaktım.

BÖLÜM 5

Hannah

Hareket et, Hannah, diye kendimi azarladım. Hançeri almadığım her saniye, buradan kendi başıma çıkma ihtimalimin azaldığı anlamına geliyordu... Grouch Kralı'nın bana bakışından da anlaşıldığı üzere, çıkabilirsem tabii. Parmaklıklara yaslanıp hançeri almaya uzandım.

"Hey," diye bir ses koridordan geldi. "O ses de neydi?"

Kahretsin! Beni duymuşlardı. Düşünmem gerekiyordu. Kapıyı açarlarsa, kaçmak için tek bir şansım olacaktı ve bunun işe yarayacağından emin olmam gerekiyordu.

Tekrar odaklanarak, dişlerimi sıktım ve kısa bir mesafede duran bıçağa uzandım. Parmak uçlarım bıçağın sapına dokundu ve onu hücre kapısına biraz daha yaklaştırdıktan sonra mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kavradım.

Vay canına! İlk denemede işe yarayacağından pek emin değildim.

Onu parmaklıkların arasından geri çektim ve bıçağı dikkatlice paltomun kalın manşetinin altına soktum. Soğuk metal koluma bastırıyordu, bıçak ucu cildimi hafifçe deliyordu, ama onu düzeltmek için vaktim yoktu. Bunun yerine, hücrenin arkasına sendeleyerek gittim ve ağrıyan dizlerimi samanın üzerine bıraktım, çömelmiş bir pozisyona kıvrıldım.

Gardiyanların ayak sesleri gittikçe yaklaşırken kalbim hızla atmaya başladı. Kafamı salladım, zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

O muhafızlar, sırf ben istedim diye kapıyı açmayacaklardı. Bir nedene ihtiyacım vardı. Beni görmezden gelmemelerini sağlayacak bir şeye.

Öksürdüm, elimden geldiğince boğuk ve çirkin bir şekilde, sonra da iyice inledim. "Y-yardım edin..." Sesimin kırılmasını, zayıf ve nefessiz kalmasını sağladım. "Bir sorun var."

İnandırıcı ol, Hannah. Özgürlüğüm buna bağlıydı. Sert ve düzensiz bir nefes aldım, sonra boğuk bir hırıltıyla dışarı verdim. Soğuk kot pantolonumdan içeri sızıyordu, ama bunu görmezden geldim ve daha da kamburlaştım, sanki acı çekiyormuşum gibi bir elimi karnıma bastırdım.

"Kral, onu sorgulamadan önce ölürse hoşuna gitmez," dedi derin ses, ardından anahtarların tınlaması duyuldu. Biri parmaklıkları tuttuğunda metalik bir ses çıktı.

Yukarı baktım ve Lilac Eyes ile Scar Face'in kapının dışından bana öfkeyle baktıklarını gördüm.

"Ne yaptın?" diye sordu Yara İzi Çene. "Ne oynuyorsun kadın?"

"Oynamıyorum..." Omuzlarımı salladım, parmaklarımı pipete batırdım. "Nefes alamıyorum... midem..." Boğazımı kasarak öğürmeye başladım. Maureen teyzemle yıllarca gündüz televizyon izlemenin sonunda faydası olmuştu. "Lütfen. Yanıyor..."

"Bir tepki olabilir mi?" Leylak Gözlü dudaklarını büzdü, sesinde endişe vardı. "Ya da portal hastalığı? Öyle bir şey var mı?"

"Ben nereden bileyim?" Yara İzi Çene tersledi. "*Sen*, otur. Hemen."

Kıpırdamadım. Vücudumu gevşettim ve eski sevgililerimden biri nezle olduğunda yaptığı gibi sızlanmaya çalıştım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Bir sessizlik oldu. "Eğer burada ölürse ve kral bunu emretmemişse..." Leylak Gözlü, alçak sesle konuştu.

Scar Jaw içinden küfretti. "Hepimizi öldürür."

Kumaşın hışırtısı ve ardından sanki ileri doğru adım atmış gibi bir hareket sesi duyuldu.

"Tamam. Kontrol edeceğim. O bir şey yapmaya kalkışırsa, tatar yayını hazır tut." Scar Jaw'ın sesi yaklaştı.

Mükemmel.

Kilit ağır bir sesle geri kaydđ. Kalbim boğazıma kadar çıktı, vücudumdaki her sinir beklentiyle çığlık atıyordu. Kalbim hızla atmasına rağmen, hareketsiz kaldım, gözlerimi yarı kapalı tutarak, düzensiz ve sığ nefesler aldım.

Menteşeler gıcırdadı ve kapı açıldı, ardından bot sesleri eşiğı geçti. Scar Jaw yanıma diz çöktüğünde deri ve soğuk demir kokusu beni sardı.

"Hey!" Eldivenli eli omzuma kondu. Beni sertçe salladı ve sonra geri çekildi. "Gözlerini aç."

Göz kapaklarım titreyerek başımı biraz salladım. "A-açamıyorum..."

Vücudunun büyük bir kısmıyla bana ve Leylak Gözlü'ye engel olacak şekilde bana doğru eğildi. "Acı çekiyor musun?"

Yanlış hamle. İşte bu. Benim şansım.

Elim paltonun altından fırladı, bıçak loş ışıktaki parlardı. Kötü kavgalara karıştığım veya zor durumlara düştüğüm geçmiş deneyimlerimden yararlanarak, dönüp omzumu göğsüne çarptım ve ayağı kalkarken dengesini bozdum. O tepki veremedi, kolumu arkadan boğazına doladım ve onu kendime doğru çektim. İvme bizi kapıya doğru bir adım attırdı.

Elleri koluma uzanırken boğuldu.

"Yapma." Bıçağı yakasının üstündeki açıktaki kalan deriye bastırdım. Bıçağın kenarı boğazına, ne kadar keskin olduğunu tam olarak hissedebileceğı kadar bastırdı. Ellerim titriyordu, ama tutundum, ayaklarımla taşa dayanarak onun vücudunu insan kalkanı gibi kullandım.

Scar Jaw donakaldı.

Gözleri büyüyen Lilac Eyes, hala bize nişan almış durumdaydı, ama Scar Jaw beni büyük ölçüde koruduğı için ateş edemedi.

"Onu indir." Nefesim buzlu bulutlar halinde hızlanmıştı ve adrenalin damarlarımdan akıyordu. "Yoksa..."

Buz gibi hava bıçak sırtı kadar keskinleşti.

"Silahı indir. Hemen." Scar Jaw nefes almaya çalıştığında tutuşumu sıkılaştırdım. Bıçak daha sert bastırdı ve kenarının altında ince bir kırmızı çizgi belirdi.

Lilac Eyes dişlerini sıktı ve bakışları benden Scar Jaw'a kaydı. "Bunu yapmak istemezsin."

İstediğimden çok daha sert bir şekilde burnumu çektim. "Dostum, kesinlikle istiyorum. Tatar yayı. Yere. Hemen. Üçüncü kez sormak zorunda bırakma beni."

Tereddüt etti, parmaklarını kıvırdı. Soğuk havaya rağmen şakaklarında ter damlaları belirdi.

Scar Jaw bir şeyler söylemeye çalıştı, ama koluma karşı boğuk bir hırıltı çıktı.

"Son şansın." Sesimi alçak ve sabit tuttum. "Eğer ateş edersen, ok yuvasından çıkmadan arkadaşın ölür. Ve eğer ben öleceksem, yalnız gitmeyeceğim. O yüzden. Onu. Bırak."

Bir saniye sessizlik oldu. Sonra bir saniye daha.

Lilac Eyes gözlerini kırıştıtararak tatar yayını indirdi. "Bizi öldürecek," diye mırıldandı. Gerginliği azaltıp silahı yere koyarken tatar yayı hafifçe gıcırdadı, sonra botuyla onu itti.

"Güzel." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, tüm vücudumda hissedebiliyordum ve dilimde acı bir tat vardı. "Şimdi, diğer silahlarını. Hepsini. Ve anahtarları."

O bana öfkeyle baktı ama itaat etti — hançer, kısa kılıç, pelerininin altında sırtına sakladığı başka bir ince kılıç. Her biri taş zemine düştü ve kenara itildi. Sonunda, gözle görülür bir isteksizlikle, kemerinden ağır anahtar demetini çıkardı ve yığının yanına attı.

Göğsüm biraz rahatladı. "Geri çekil. Ellerini görebileceğim bir yerde tut." Henüz tehlikeyi atlatmamıştım ve bu cehennem çukurundan nasıl çıkacağımı hala bilmiyordum.

Adam ellerini kaldırdı ve silahlardan uzaklaştı. Scar Jaw bana doğru kayarak, tutuşumu test etti.

Kolumu daha sıkı bastırdım ve bıçağı biraz daha bastırdım. "Bir uyarı: Boğazını kesmemi istemiyorsan, kıpırdamayı kes."

O, düşük, kötücül bir sesle hareketsiz kaldı.

"Güzel," dedim. "Şimdi, olduğun yerde kal. Scar Jaw, burada pozisyonumuzu değiştireceğiz."

Onun iri cüssesini kalkan olarak kullanarak bizi ileri doğru sürükledim. Her adım, ağırsız bir ip üzerinde yürümek gibiydi. Lilac Eyes olduğu yerde kaldı, kasları gergin, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki Scar Jaw'ın ölmemesi ve benim hücreye kilitlenmem için en uygun açığı bulmaya çalışıyor gibiydi.

Silahlara ulaştık. Scar Jaw'ın botundan uzaklaştırarak yer açtım ve kendimi biraz daha güvende hissettim.

"Eşarplar ve eldivenler." Gözlerimi yere çevirdim. Leylak Gözlü gözlerini kırptı. "Ne?"

"Boynundaki mavi şeyler, boğazının donmasını önleyen şeyler ve ellerindeki gri şeyler," diye bağırdım. "Onları çıkar. Yavaşça. Ve yere bırak. Bu adaminkileri de çıkar."

Ağız düzleşti. "Uzaklara gidemezsin. Bulunduğumuzda..."

"Evet, evet. Cezalandırılacağım, derim yüzülecek, bağırsaklarım çıkarılacak, bugünün işkence özelinde ne eğlenceli şey varsa." Başımı eğdim. "Eşarplar. Şimdi. Tabii boyun damarının derinliğini test etmemi istemiyorsan."

"Siktir." Boynundaki kalın yün atkıyı ve ardından sürtünmeye karşı koruyan daha küçük pamuklu atkıyı çıkardı.

"Onunki de." Yara İzi Çene'yi daha sıkı tuttum, gerekirse kesmeye hazırdım ama gerek kalmamasını umuyordum. "Her iki atkı ve eldivenleri."

Leylak Gözlü, somurtarak baktı, ama gözlerindeki hesaplayıcı bakış, hala olasılıkları tarttığını gösteriyordu. Çenesini sıktı, sonra öne çıktı ve atkıyı çözdü. Gri deri eldivenleri çıkardı ve geri çekildi.

Tiyatral bir selam vermediğine biraz hayal kırıklığına uğradım. En azından baskı altında biraz kişilik gösterebilirdi. Neyse, boş ver.

"Hücrenin ön ve ortasına." Nereyi kastettiğimi göstermek için başımı öne doğru salladım. "Ani hareketler yapmadan onları yere ser. Beni zorlarsan ona zarar veririm."

İç çekerek, eşarpları ve eldivenleri aramıza bıraktı, parmakları sanki saldırıp saldırmayacağını hesaplar gibi oyalanıyordu.

Scar Jaw'ı daha sıkı tuttum ve bıçağı, Lilac Eyes'ın bakışları son hafif kesikten akan kana kayacak şekilde kaydardım.

"Bu iş bittiğine göre, arkadaşının bileklerini bağlayacaksın," dedim.

Kaşları çatıldı. "Beni buna zorlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, yoksa arkadaşının ölümünden sen sorumlu olacaksın." Sesimi yükselttim, tonum neşeli oldu.

Lilac Eyes bana, sonra Scar Jaw'a baktı. Aralarında bir şey geçti, ama ben sadece öfkeyi okuyabildim. Lilac Eyes eşarpları, içinde başka bir şey olmadığını görebileceğim şekilde serdi.

"Kral seni bulduğunda öleceksin," dedi Scar Jaw, sesiyle koluma sertçe vurarak. "Bunu biliyorsun, değil mi? Yavaş yavaş öldürecek."

Bunun çok iyi farkındaydım, bu yüzden bu ikisinin acele etmesi ve benim yoluma devam etmem gerekiyordu. "O zaman yakalanmamam daha iyi. Eller. Bilekler. Bağla."

Lilac Eyes, sarsıntılı hareketlerle diz çöktü ve bir eşarbyı yakaladı. "Arkasına mı, önüne mi?"

"Arkanda." Geri adım attım ama bıçağın ucunu boğazına dayalı tutmaya devam ettim. Scar Eyes'ı çevirirken hızlı hareket ettim, bıçağı sabit tutarak ve sıkıca kavradım. Bıçak ucunun çizdiği iz, kabarık bir iz bırakmıştı ve eğer birazcık bile kayarsam, o ciddi bir tehlikeye girerdi. "Çapraz kes. Yarım yamalak yapma. Eğer kurtulup beni öldürürse, mezarımdan çıkıp seni şahsen rahatsız ederim. Bunu yapabilirim çünkü ben sizin gibi değilim. Benim güçlerim var."

Scar Jaw hırladı, ama Lilac Eyes kollarını arkasına çekerken diremedi. Eşarp, kalın ve sıkı bir şekilde bileklerine dolandı. Lilac Eyes gereğinden fazla güç uygulayarak onu sıktı.

Gülümsedim. "Vay canına, bu işe bu kadar enerji harcadığını görmek güzel."

"Kapa çeneni," diye mırıldandılar, neredeyse aynı anda. Kıkırdadım. "Şimdi geri çekil."

Parmaklarını esneten Lilac Eyes'ın nefesi havayı buğulandırdı. Alt dudağındaki küçük yara izini ve ellerindeki hafif titremeyi görebilecek kadar yakındı.

"Bir şey daha var." Ellerine doğru başımı salladım. "Bileklerin."

Çenesi yukarı doğru sıçradı. "Kendimi bağlamamı mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

"O kadar ileri gitmene gerek yok." İçim düğümlense de parlak bir gülümsemeye karşılık verdim. Bu ne kadar uzun sürerse, başka birinin

gelecekti. "Henüz. Benim için iki güzelilmek yapacaksın. Bileklerinden geçecek kadar büyük. Sonra bir ilmeği bir eline takıp ikinci ilmeği tutacaksın. İki elini de arkanda tut, diğer elini ikinci ilmeğin içinden geçir ve sonra yakalama mesafesine gir, ben de işi bitireyim. Ya da," diye ekledim, o ağzını açtığında, "Scar Jaw'ın boğazını hemen şimdi kesebilirim ve sen beni mi yakalayacaksın, ben mi seni yakalayacağım diye zar atabilirim."

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Sen bir baş belasısın."

"Teşekkürler! Bugün duyduğum en güzel şey bu." Derin bir nefes aldım. "Mavi atkı. Döngü. Gidelim."

Yerdeki ikinci atkıyı yerden kaptı, parmaklarıyla mavi yünü işledi. Bir bileğine gevşek bir halka bağladı, başka bir halka daha yaptı ve onu sıkıca çekmeden tuttu, düğümü kasten beceriksizce yaptı.

Bunu hızlandırmam gerekiyordu. O oyalanıyordu. "Daha yüksek. Bir daha böyle bir şey yaparsan, sinirden buradaki Scar Jaw'ı bıçaklarım."

"Yap hadi," diye hırladı Scar Jaw.

Düğümüni ayarlayan Lilac Eyes, ilk ilmeği daha sıkı hale getirdi ama yine de gevşek bırakırken diğer eli serbest kaldı.

"Güzel." Başımı salladım. "Şimdi buraya gel."

Bir anlığına bana baktı, yanağındaki kas seğirdi, sonra kol mesafesine kadar yaklaştı. Scar Jaw'ı bir elimi serbest bırakacak kadar kaydardım, diğer elimle bıçağı boğazına dayadım. "Diğer bileğini de ilmeğe sok. Sonra ellerini kaldır," dedim.

Lilac Eyes dediğimi yaptı, sonra bağlı bileklerini arkasına kaldırdı.

Serbest kalan elimle eşarbyı yakaladım, bağladığı ikinci bileğini sıkıca sardım ve iki bileğini birbirine bağladım.

Yün cildine batınca nefesini tuttu. Kumaşı büküp sıkıca düğümledim, sonra denemek için atkıyı sertçe çektim. Bir şeyini yerinden çıkarmadan kurtulamazdı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Kimse mutlu olur mu?" Ona küçük bir gülümseme attım. "Ama bu iyi bir başlangıç."

Scar Jaw, dikkatim başka yere kaymışken, tekrar çekilmeye çalıştı. Dirseklerimi kaburgalarına vurdum ve o, hırıltıyla eğildi.

"Cezadan bahsetmiştin." Sesimi kaygısızca yükseltiltim. "Ne kadar yaratıcı bir ceza olacak? Lav çukuru mu? Bağırsaklarını deşmek mi? Çıkarken bakabileceğim bir broşür veya okuma materyalin var mı?"

"Hızlı olursa şanslı sayılırsın." Scar Jaw hala nefes nefese olmasına rağmen ayağa kalktı. "Kimse kralın zindanından kaçamaz."

Onun koluna hafifçe vurdum. "Neyse ki, bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayı planlamıyorum." Son rötuşları yapıp buradan defolup gitme zamanı. "İkiniz de diz çökün."

İkisi de bana öfkeyle baktı.

"Eğer benim..." diye başladı Scar Jaw.

Bıçak yine derisine değdi, bıçağın kenarından taze bir kan damlası süzüldü.

"Bu düşünceyi tamamlamanı tavsiye etmiyorum, çünkü sabrım tükeniyor," diye tersledim. "Diz çökün. İkiniz de. Yere çökün, yanlarınızı bankın kenarına dayayın, her biriniz duvara dönün, sırtlarınız birbirine dönük olsun."

Lilac Eyes burnundan nefes verdi, sonra diz çöktü. Scar Jaw omuzlarını kaldırarak onu takip etti ve homurdandı.

Ayakları samanın üzerinde, taş bankın yanındaki uzak taş duvara yaslandılar. Bıçağı yerinde tutarak, Scar Jaw'ın arkasına geçtim ve omzumla onu sabitlerken, boş elimle boynundaki atkıyı tuttum.

Sertçe çektim ve atkı çıkmadı. Harika.

"Son adım." İkisinin yüzünü de görebilmek için onlara yaklaştım. "Ağzınızı açın."

Lilac Eyes gözlerini kısarak baktı. "Peki, eğer sen..."

"Yapın yoksa..." Ona tatlı bir gülümseme attım, ama gözlerime yansımadığından emindim. "İkinizin de cinayet kralı için çığlık atmasına gerek yok."

"Kaçtığını biri duyacak." Leylak Gözlü'nün sesi alçak ve acımasızdı. "Bizi sustursan bile, ana katlarda ve duvarların çevresinde devriyeler var. Merdivenlere bile ulaşamazsın."

Ve saçından buraya geri sürüklendiğinde, yüzümüze tükürmeden önce herkesin ne kadar misafirperver olduğunu anlayacaksın. Donarak ölmeyi dilersin."

"Belki." Omuz silktim, ama onun sözleri kesinlikle iz bırakmıştı. Odanın düzenini ya da nerede olduğumu bile bilmiyordum. "Belki de değil. Ama bu hücrede kalıp donmayı ya da 'çözölmeyi' beklemeyeceğim. Tek istediğim eve gitmek. Ağzını aç lütfen."

Burun delikleri genişledi ve yavaşça ağzını açtı. Bir eldiveni ağzına soktum, sonra daha yumuşak pamuklu atkıyı kullanarak ağzını bağladım. Kumaşı sıkıca çekip boynunun arkasında düğümlediğimde, boğuk ve öfkeli bir ses çıkardı.

"Aferin." Köpek gibi kafasının üstünü okşadım. "Çok işbirlikçisin."

Scar Jaw, ona döndüğümde dişlerini sıktı.

"Bak." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve eğildim. "Seni öldürmek istemiyorum. Gerçekten sadece eve gitmek istiyorum. Fikrimi değiştirip şiddet uygulamam için bana bir neden verme. İkiniz de benim buraya ait olmadığımı görebiliyorsunuz."

Gözleri bir saniye benimkileri aradı, belki de bunun değip değmeyeceğini tartıyordu. Emin değildim, ama boğazından gelen bir homurtuyla ağzını açtı.

Eldiveni ağzına tıktırdım, aynı şekilde bağlayıp ağzını tıkadım, sonra geri çekildim.

İki adam da bana öfkeyle baktılar, burunlarından zor nefes alıp veriyorlardı, elleri bağlı, ağızları tıkanmış, sırtları duvara dayalıydı.

Suçluluk duygusu içimi sızlattı, ama onu bastırdım. Zaman yoktu.

Yer yoktu. "İnsanları atmadığın zamanlarda eminim çok sevimlisin. zindanlar." Bağlı ellerini birbirine ve sonra mavi eşarpların uçlarıyla bankın ayaklarına bağladım. *Bu onları bir süre oyalar ve vurup çok gürültü yapmalarını engellerdi.* Sonra onları gözümün önünden ayırmadan kapıya doğru geri çekildim. Botum anahtarlığı itti. Onu aldım, metal avucumda ağır ve soğuktu. Sonra diğer silahları da aldım.

Lilac Eyes boğuk, öfkeli bir ses çıkardı ve bağlarını çekmeye başladı. Neyse ki düğümler tuttu.

Bugün en azından bir şey benim istediğim gibi gitmişti. "Evet, biliyorum. Beni avlayacaksın. Bu korkunç olacak. Hayatımdaki seçimlerimden pişman olacağım. Bu travmayı daha sonra planlayabiliriz." Midem düğümlendi. Sözlerim cesurca olsa da, buradan nasıl kaçacağımı bulmam gerekiyordu. Düşüp girdiğim gökyüzündeki portal kapanmıştı, ama herkes bu tür portalların varlığının herkesin bildiği bir şey gibi davranıyordu, bu da başka bir portal olduğu anlamına geliyordu.

Koridora çıktım, arkamdaki açık alan hissiyle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kalbim çarparken, silahları güvenli bir mesafeye taşıdım, yere bıraktım, sonra geri dönüp hücre kapısını kapattım.

Demir yerine otururken çıkardığı ses koridorda yankılandı ve kalbimi sarsarak durdurdu.

Scar Jaw, bağlı bilekleriyle elinden geldiğince uzandı, ama bu, işe yaramaz, öfkeli bir hareketle sonuçlandı. Lilac Eyes de öne eğildi, gözleri beni delip geçecekmiş gibi bakıyordu.

Doğru anahtarı buldum ve kilide soktum. Mekanizma ağır bir tıklama sesiyle döndü.

Kilitlendi.

Resmi olarak yerlerimizi değiştirmiştik.

Boğazım düğümlenerek yutkundum. "Şimdilik bu kadar.

Sorun çıkarmayın, tamam mı?" Zorla gülümsedim.

Bana öfkeyle baktılar. Düşünmek için kendime zaman tanımadım.

Anahtarları cebime attım ve silahları tek tek inceledim. Tatar yayı sağladı ama kaçarken taşımak için fazla ağırdı. Ayrıca, yeniden doldurmayı öğrenmekle zaman kaybetmeden birden fazla atış yapabileceğime güvenmiyordum. Hançerler oldukça basitti. Kısa kılıçlar güzeldi ama etkili bir şekilde taşınabilmeleri için kemer ve kınlara ihtiyaçları vardı.

King Grumpy Face'den çaldığım bıçağın yerine, daha sağlam olan siyah metal hançerlerden birini seçtim. Paltonun kumaşından bir şerit kestim ve bıçağın sapına sardım, sonra cebime sokup hançeri avucumda sakladım. Anahtarlar cebimde, örtülü bıçağa çarparak tıkırdadı.

"Tamam, Hannah," diye fısıldadım, omzumun üzerinden hücreye bakarak. İki adam da bana ölümcül bakışlar atıyor, bağlarından kurtulmak için kıpır kıpır ediyorlardı.

. "Ölmek için zaman."

Muhafızların beni sürüklediği karanlık koridora döndüm. Daha ileride avluya çıkan merdivenler vardı. Avlu, üstünde muhafızların bulunduğu duvarlarla çevriliydi. Oradan kaçıp güvenli bir yere ulaşma şansı çok azdı. Eski sevgilimle birkaç kez oynadığımız Dungeons and Dragons oyunlarından hatırladığım kadarıyla, kaleler genellikle ana binayı çevreleyen bir avluya ve bunun dışında da ek duvarlar içerirdi. Birden fazla duvarı aşmam gerekeceğini varsaymak en iyisiydi. Daha yükseğe, belki bir veya iki kat yukarı çıkabilirsem, nerede olduğumu görebilirdim. Ve bu aptallar serbest kalırsa, muhtemelen avluya doğru gideceğimi ve tuzağa düşeceğimi düşünürlerdi.

Koridorun ikiye ayrıldığı kavşağa geri döndüm ve endişe verici herhangi bir ses duymak için kulaklarımı dört açtım. Meşaleler, hücremin yanındakilerden daha az duman çıkararak daha zayıf yanıyordu, sanki ateşin kendisi bile dikkat çekmekten korkuyormuş gibi. Kai ve Ashren'in döndüğü köşede durdum, omzumu buz gibi taşa dayadım ve dinledim.

Hiçbir şey yoktu.

Hücreye kilitlediğim iki adam devriye gezen tek kişiler olabilirlerdi. Onlara sorabilirdim, ama cevaplarına güvenemezdin.

Köşeyi dönerek her iki yönü de gözden geçirdim. Sol tarafta daha uzun bir hücre sırası uzanıyordu, meşale ışığı uzak uçta mavi gölgelere dönüşüyordu. Sağ tarafta kısa bir geçit ve ardından gümüş çivilerle süslenmiş devasa bir siyah demir kapı vardı.

Meşaleler titriyordu, ama alevler bir yönde eğilmiyordu, bu da taze hava akımı olduğunu gösteriyordu. Kalbim hızla çarptı. Kan ve ter kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Zincirler sol taraftaki yolda tıkırdadı ve görünür olanın ötesinde, aşağıda mahkumlar olduğunu tahmin ettim. Geldiğim yoldan ilerlemeye devam ettim, etrafıma dikkatlice bakınıyordum. İleride, belki yüz metre kadar ileride, merdivenin başlangıcı vardı. Etrafı tararken, sağimdaki duvara açılan küçük, dar bir koridor fark ettim. Buraya sürüklendiğimde onu gözden kaçırmıştım. Kaleye giden bir yol gibi görünüyordu.

Dar koridorun sonunda, sadece birkaç metre ötede, kilitli demir çubuklu bir kapı vardı. Belki mutfığa ya da başka bir çıkışa açıliyordu. Her halükarda, benim bu yolu kullanmamı beklemiyorlardı.

İçgüdülerim bunun en güvenli seçim olduğunu söylüyordu. Bıçağında iki çıkıntı ve üç oluk bulunan demir anahtar, kapının kilidine tam oturdu. Sanki birçok kez açılmış gibi kolayca döndü. Öteki tarafta koridor daha sıcaktı, taş zemin daha temizdi. Dikkatlice koridora doğru ilerledim. Koridora baktığımda, başka koridorların bu koridorla kesiştiğini görebiliyordum, ama kimseyi duymuyordum. Sol duvarda botlar, eldivenler, ipler, kovalar vb. ile dolu küçük dolaplar vardı. İşe yarayabileceğini düşünerek bir ip yumağı aldım ve onu koluma ve omzuma, dünyanın en rahatsız çantası gibi doladım. Kovalar da cazipti, ama kendimi çok ağırlaştırmak istemedim.

Koridorda ilerlerken, arkamda hafif bir ayak sesi yankılandı. Durup kendimi duvara yapıştırdım. Adımlar ağırdı. Aceleci değildi. Ayak seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, iki gardiyan devriye geziyordu.

Göğsüm sıkıştı.

Ritim kaybolana kadar bekledim, nefeslerimi saydım — dört, on, otuz — sonra kendimi duvardan ayırıp tekrar yürümeye başladım.

Muhtemelen mahkumların tutulduğu hücreleri kontrol etmeye gidiyorlardı. Onlar benim gittiğimi fark etmeden önce belki birkaç dakikam vardı.

Önümde, taştan yapılmış açık bir yara gibi bir merdiven boşluğu belirliyordu. İç duvara yapışarak dikkatlice tırmandım, ayakkabılarım her gıcırdağında yüzümü buruşturuyordum.

Hâlâ kimse yoktu.

Her an bağırışlar ve alarmlar duymayı bekliyordum.

Merdivenler bir sonraki kata doğru gittikçe daha da daralarak bir sahanlığa açılıyor, oradan da bir sonraki kata çıkıyordu. Yukarı çıktıkça hava gittikçe soğuyordu. Üçüncü kata ulaştığımda, eldivenlerime rağmen parmaklarım soğuktan ağrıyordu ve hava daha keskin, daha ince hissediliyordu, sanki kale tırmandıkça ısınıp kaybediyormuş gibi. En üste çıktığımda, hem korkudan hem de havayı kesen soğuktan ciğerlerim ağrıyordu.

Bu soğuk çok şiddetliydi. Tennessee'de yaşadığım en şiddetli soğuktan bile daha kötüydü. Yüzüm ve boğazım ağrıyordu, ama bir şekilde mont ve eldivenler beni sıcak tutuyordu. Sıcaklığın bu kadar düştüğünü görünce, gece tamamen çöktüğünü tahmin ettim.

Bu benim için iyi oldu. Karanlığı, özellikle de bu koyu lacivert paltomla, kendi lehime kullanabilirdim.

Önümde, tek bir meşaleyle aydınlatılmış dar bir sahanlık açıldı. Uzakta, demir bantlı başka bir kapı vardı.

Lütfen dışarıya çık.

Anahtarlığı cebimden çıkardım ve ellerim yorgunluk ve gerginlikten titreyerek, dokunarak anahtarları denedim. Bir anahtar işe yaramadan sıyrıldı, bir diğeri ise yarıya kadar takıldı.

Hadi ama.

Üçgen çentikli üçüncü anahtar içeri girdi ve sönük bir tıklama sesiyle döndü.

Kapıyı bir santim kadar açtım.

Soğuk gece havası yüzüme çarptı ve rüzgâr boşluktan ısıklık çaldı. Koridorun ve merdiven boşluğunun soğuğu bununla kıyaslanamazdı.

Acı dolu bir iniltiyi bastırarak dışarıya baktım.

Önümde uzun ve düz bir taş yol uzanıyordu, aralıklarla dağılmış kulelere erişim sağlıyordu. Zaten kaygan ve donla parılıyordu, her iki yanında bel hizasında bir duvar vardı. Gece yaklaşıyordu, ağır bulutlar gökyüzünde sürükleniyordu. Kar, tembel ve acı veren taneler halinde yağıyordu. Ay, bulutların arkasında görünüp kayboluyor, her şeyi değişen gümüş ve gölgelerle boyuyordu.

İçgüdüsel olarak çöktüm, kalbim deli gibi atıyordu.

İki muhafız yürüyüş yolunda devriye geziyordu; biri solumda, diğeri daha da sağımda. Saatlerdir görevdeymiş ve önemli bir şey olmamış gibi yavaş ve sabit bir tempoda ilerliyorlardı, botları yumuşak bir ses çıkararak, başları soğuktan eğik.

Yavaşça ilerledim, alçakta kaldım, meşale ışığının tam ulaşamadığı karanlık bölgelerde kaldım. Her adımında paltom taşlara sürtüyordu, kumaş kulağında çok yüksek sesle fısıldıyordu. Sonra parapetin üzerinden cesaretle bir bakış attım.

Midemi bir ağrı sardı. Başım beladaydı.

BÖLÜM 6

Hannah

Yumruklarımı sıktım ve kenardan aşağıya baktım, parmak eklemlerim eldivenlerin derisini yakarken, sağ elimdeki hançer ağırlaşmıştı. Duvarın üzerinden aşağıya doğru dik bir düşüş, nefesimi kesmişti. Zihnim yetişemedi midemi bulandıran türden bir yükseklikti.

Avlu geniş ve acımasızca açık bir alandı. Kar, taşların üzerine ince, düzensiz lekeler halinde serpilmişti ve rüzgâr ve yağın karla birlikte belirsiz bot izleri kayboluyordu. İndiğim yeri görebiliyordum, ama üzerinde parlayan bir geçit yoktu. Zindana giden kapı hemen şuradaydı. Ama... geçit yoktu. Parıltı yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Karnımda bir korku hissettim. Kaybolmuştu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazım düğümlendi. Panik yapmamalıydım. Eve dönmenin başka bir yolu olmalıydı. Kimse portalın varlığından şaşırılmış görünmüyordu. Burada böyle bir şeyin olduğu açıktı, bu yüzden portalı bulmam gerekiyordu. Hareketli portallardan biri olmalıydı. Tamam, bu mantıklıydı. Belki de başka bir ayna bulmam gerekiyordu, ve daha önce kendimi kestiğim gibi bir hançer. Bıçağı ve sapı çok belirgin bir şekle sahipti.

Birkaç düzine deri ve kürk giysili muhafız sıkı gruplar halinde toplanmıştı, bazıları alanı tararken, diğerleri konuştukları ya da benim düştüğüm yere doğru sert hareketler yaptıkları.

Nefesim kesildi. Beklediğimden daha fazlası vardı.

En azından, o yoldan çıkmaya çalışmayacak kadar akıllıydım. Yakalanıp yakalanmayacağım değil, *ne zaman* yakalanacağım sorusuydu. Muhtemelen birkaç saniye içinde.

Neyse ki içgüdülerim beni doğru yönlendiriyordu. Umarım şimdi beni eve götürürlerdi, ama portal ve hançer olmadan bundan sonra ne yapabilirdim? Açıkçası, kaleden çıkıp yeniden toplanacak, yerleşecek ve daha iyi bir plan yapacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Bir keder dalgası üzerime çöktü. Geçmişte, böyle zamanlarda Maureen teyzemi arar ve içimi dökerdim, o da hem beni teselli eder hem de azarlarken dilini şaklatırdı. Gözlerim yaşlarla doldu ve göğsümde bir kez daha korkunç bir yalnızlık boşluğu açıldı.

Eğer şu anda burada olsaydı, bana kendimi toparlamamı ve bir adım atmamı söylerdi, çünkü tüm yolculuğu bilmeme gerek yoktu. Sadece bir adım atmam gerekiyordu.

Güvende olduğumda yas tutabilirdim.

Avlunun ötesinde, kalın ve sağlam dış duvarlar yükseliyordu, kuleler belirli aralıklarla bu duvarlara dikilmişti. Her şey birbirine bağlıydı: yürüyüş yolları, yükseltilmiş platformlar, gözetleme noktaları, hepsi blok şeklinde bir yapı oluşturuyordu. Burada görevde olan çok fazla muhafız görmedim, ama kuleler ve kutu gibi gözetleme noktaları, görünmeyen başka muhafızları barındırıyor olabilirdi.

Bakışlarımı daha yükseğe kaldırdım.

Ayın konumuna bakarak, doğuya baktığımdan oldukça emindim. Karanlık dağlar gökyüzüne karşı keskin ve acımasız bir şekilde yükseliyor, kar ve buzun biriktiği yerlerde ay ışığında parılıyordu. Görebildiğim kadarıyla yol yoktu, sadece sivri kayalar ve kar vardı. Kalenin duvarlarından daha acımasız bir doğal duvar. Oradan kaçış imkânı yoktu.

Batıya döndüm ve parmaklarım eldivenlerin içinde sıkıştı. Aşağıdaki bir kasaba veya şehirden gelen soluk altın rengi bir ışık bulutlara yansıyor. Fener ışıkları, ateşler ve hareketler her yerde değişiyordu.

İnsanların olduğu yerde, barınacak ve saklanacak yerler de olurdu.

Umut göğsümde o kadar keskin bir şekilde alevlendi ki canımı yaktı. Oraya gidecektim.

BAHROOOM! Derin tonlu bir korna gece boyunca tek bir nota çaldı.

Ardından bağırışlar duyuldu. Muhafızların beni sürükleyerek geçirdikleri kapı gürültüyle açıldı. Derin bir ses, "Yeni mahkum kaçtı!" diye bağırdı.

"Kapıları kapatın!"

Duvarlar boyunca, muhafızlar dikkat kesildi, başlarını kaldırdılar ve silahlarını doğrulttular. Bana en yakın olanı hala elli fit uzaktaydı ve duvarın üzerine eğilip aşağıdaki avluyu inceledi.

Avluda, muhafızlar dörderli küçük gruplara ayrıldılar. Bir grup, bu iç avlunun ötesindeki daha büyük kapalı alana açılan ana kapılara doğru koştu. Diğer dördü kale girişine doğru koştu ve merdivenleri çıktı. Geri kalanlar çeşitli kapılara dağıldı.

Boynuz tekrar tekrar çalarken, botlu ayak seslerinin ağır gürültüsü havayı doldurdu. Kule çatılarına daha fazla kafa belirdi, her kulede en az iki okçu ve mızraklı asker vardı.

Boğazım düğümlendi ve bir adım geri attım. Umarım, hareketsiz durduğumda, paltom koyu gri taşlarla uyum sağlamama yardımcı olurdu. Ancak, altın rengi saçlarım karanlıkta muhtemelen göze çarpıyordu.

Yürüyüş yolundaki iki muhafız döndü ve en yakın kulelere doğru koştu. Bana en yakın olan üçüncü muhafız, mızrağını sıkıca kavrayarak dikleşti. Güneydeki kulelerden birine baktı.

Bu benim hareket etme şansımdı. Bel hizasındaki duvarın arkasına saklanırken kalbim hızla çarptı, hançeri daha sıkı kavradım ve ipi yanıma kaydırdım. Şanslıysam, kulelerden birine ve ardından doğu dış duvarına ulaşabilirdim. Beni burada beklemiyorlardı.

Ağır ayak sesleri uzaklaşıyordu, ama kulelerdeki nöbetçiler uyumsuz her şeyi arayacaklardı. Tamam, durum iyi değildi.

Halatı omzumun üzerine daha yükseğe kaldırdım ve alçak bir duruşla hareket etmeye başladım. Saçlarımla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu

. Yürüyüş yolunda ilerlerken, hareketlerimi yumuşak, sabit ve gölgelerde gizli tutmaya çalıştım.

Dizlerim ağrıyordu ve her adımında spor ayakkabılarımın altındaki taşlar gıcırdıyordu, ama ayaklarım hiç kontrolünü kaybetmedi. Neyse ki, korktuğum kadar kaygan değillerdi.

Acele etmek istesem de, aksi takdirde kayacağımı bildiğim için adımlarımı yavaş tuttum. Hançer elimde sağlam ve güven verici bir şekilde dururken, ip her dikkatli adımında yanıma ve kalçama çarpıyordu.

Doğu kulesi önümde yükseliyordu, karanlık kulesi duvardan en az on metre daha yükseğe çıkıyordu. Görülmeden bağlantı noktasına ulaşabilirsem, virajı geçip...

"Hey! Kim var orada?" diye bir ses yukarıdan bağırdı.

"Aşağıdaki, kafanı kaldır," diye başka biri seslendi.

Başımı hareket ettirmeden sesin geldiği yöne bakarken, damarlarımdan elektrik akımı geçti. Gözümün ucuyla solumdaki kulede karanlık silüetler gördüm. Kahretsin. Beni fark etmişlerdi.

Kuleye ulaşmak için dönüş yapacağım bağlantı noktası sadece yirmi fit uzaktaydı ve doğu kulesi toplamda belki elli fit mesafedeydi. Yeterince hızlı hareket edersem, bu kattaki hiçbir gardiyan beni durduracak kadar yakın değildi. En yakındaki gardiyan, birkaç yüz fit uzaktaki bir yürüyüş yolu kavşağındaydı.

Nefesim kesildi, koşmaya başladım.

"Dur!" diye bağırdı ilk ses.

"Merdivenleri getirin. Merdivenleri çıkarın. Onu durdurun!" diye bağırdı biri aşağıdaki avludan.

"Kaçmasına izin vermeyin!"

Bir ok omzumun yanından geçip önümdeki taşa çarparak parçalandı ve yürüyüş yoluna kıvılcımlar saçtı. Sert bir şekilde yön değiştirdim ve spor ayakkabım buzlu bir bölüme takıldı, ayağım duvara kaydı.

Başka bir ok, yanağımın yanından geçecek kadar yakın bir mesafeden ısıklık çaldı.

Etrafımda daha fazla bağırışlar patladı, botlar gürledi ve metaller çınladı.

"Onu öldürmeyin!" diye bağırdı biri. "Kral onu canlı istiyor!" Ne şanslıydım. Ama bu şansım uzun sürmeyecekti.

"Sadece yaralamak için ateş edin!"

Daha hızlı koşarak doğu kulesine doğru ilerlerken ciğerlerim yanıyordu. Ağrılar baldırımı keserken, ağlayarak sendeledim ve tamamen düşmeden önce duvara tutunarak kendimi tuttum. Okun çarptığı yerde yırtılan kot pantolonumdan sıcak kırmızı kan sızıyordu. Kalbim mideme indi. Hareket etmem gerekiyordu. Hemen.

Her adımda içimi yakıcı bir acı dalgası kaplarken, dişlerimi sıkarak topallayarak ilerledim. Dişlerimi sıktım, kan çoraplarımı ıslattı. Acele etmem gerekiyordu, yoksa kan kaybından ölebilirdim.

Arkamı döndüm. İki ağır ahşap merdiven avlu duvarına dayandırılmıştı ve dört muhafız tırmanmaya başlamıştı. İçeri girdiğim kapı şimdi açıktı ve bir muhafız kılıcını kaldırmış kapının eşiğinde duruyordu. En yakınimdaki muhafız şimdi bana yarı yolda gelmişti, botları kaldırım taşlarında gürültüyle yankılanıyordu.

Kule kapısı on adım uzaktaydı. Dokuz.

Sekiz.

Bir ok daha ayağımın birkaç santim uzağına çarptı.

"Onu öldürürsen, o bizim kafalarımızı uçurur, Bren!" arkamdan biri bağırdı. "Ateş etmeyi bırak! O zaten yaralı!"

"Onu daha da yavaşlatmalıyız. Çok hızlı," diye cevapladı biri, muhtemelen Bren.

Kapıya çarptım, parmaklarım mandalı bulmaya çalışıyordu. Hotshot Archer daha fazla yaralanmam gerektiğine karar verirse diye, çıkıntı biraz koruma sağlıyordu.

Kilitliydi.

Tabii ki kilitliydi. Ama anahtarlar bende idi.

"Teslim ol kadın! Kaçamazsın!" en yakınimdaki gardiyan köşeye ulaşıp hücum ederken bağırdı. Sesi etrafımızdaki taşlardan yankılandı.

Anahtarları çıkardım ve ilk anahtarı kilide soktum. Derin bir nefes aldım ve döndüm.

Yanlış.

Siktir. Bir sonrakini denedim. Yine yanlış.

Kare dişli üçüncü anahtar uydu ve ağır metal tatmin edici bir tıklama sesi çıkardı. Kapıyı açtım ve kendimi içeri attım.

Muhafız neredeyse üstüme üstüme geliyordu. Arkama dönüp baktığımda, meşale ışığının aydınlattığı alanda bana doğru koşarken gördüm, mavi gözleri kısılmış ve çenesi sıkılmıştı.

Kapıyı kapatıp kilitledim, sonra etrafa bakındım. Duvarda tek bir meşale yanıyordu, umarım bu, burada kimse olmadığı anlamına geliyordur.

Gözetleme kulesi yağ, eski duman ve ter kokuyordu ve Maureen teyzemin evindeki yatak odamdan daha küçüktü. Karşımda bir kapı vardı ve zemindeki bir kapaktan bir merdiven çıkıyordu. Başımın üstünde başka bir kapak daha vardı ve o kareyi de kesen bir merdiven vardı. Yukarıdan, muhtemelen birkaç kat yukarıdan bir hışırtı duyduğumda iki merdiveni de devirdim. Muhtemelen kuleden aşağı iniyorlardı.

Duvarlar raflarla kaplıydı, sağımda bana en yakın olanında oklar vardı. Bir avuç dolusu ok aldım ve dar, ince dövülmüş metal uçlu başlarını kapının menteşeyle duvarın birleştiği kıvrıma sıkıştırmaya başladım, böylece kapıyı açmak zorlaşacaktı. Onları derine itecek kadar gücüm yoktu, ama yine de biraz sorun çıkaracaktı.

Ağır bir yumruk kapıya vurdu. "Orada sonsuza kadar saklanamazsın!" diye bağırdı Mavi Gözlü.

"İzle de gör! Oh, bekle. İzleyemezsin!" diye bağırdım.

Metal, kilidin yakınındaki kapıya sürtündü ve tıkırdadı. Anahtarı mı vardı? Kilit deliğine bir ok sapladım.

"Hey!" Mavi Gözlü'nün öfkeli sesi diğer taraftan duyuldu, ardından sanki kapıya vurmuş gibi başka bir ağır gürültü geldi.

Oku daha sert bir şekilde sapladım. "Bu kadar küçük başlı oklar kullandığın için başına gelen bu!"

"Seni kötü kalpli harpi!" Sesi, sanki gerçekten şok olmuş gibi çatladı.

"Aptal domuz," diye bağırdım.

"Kendini doğu gözetleme kulesinin içine kilitleyip kilidi sıkıştırdı!" Mavi Gözlü'nün sesi daha uzaklardan geliyordu. Diğer sesler cevap verdi, ama sözlerini anlayamadım.

Bırakın kaynassınlar. *Harekete* geçmem gerekiyordu. Ağırılığımı bacağıma vermeye çalıştığımda, bacağımda yine keskin bir acı hissettim.

Durum beklediğimden daha hızlı kötüleşiyordu.

Odanın diğer tarafındaki rafta eldivenler, atkılar ve benzeri eşyalar vardı. Kapıyı tıkmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu, ama kanamayı durdurmak için bacağımyı bağlayabilirdim.

Raftan bir fular çekip baldırıma sıkıca sardım. Yün cildimi kaşındırıyordu ama baskı, zonklayan acıyı biraz hafifletiyordu. Yara çok derin değildi ama kaçmak yine de çok acı verecekti. Fuları bağladım ve doğruldum.

Kule kapısı bir darbe ve öfkeli bir bağırıyla sallandı. Dikişe sıkıştırdığım oklar da sallandı ama şimdilik yerinde duruyordu. Taşlardan toz döküldü ve kilit tıkırdadı. Sanki biri anahtarları deniyor ve sonra zorluyormuş gibi metal bir ses çıktı. Oku daha derine sıkıştırdım ve sinirli homurtudan biraz zevk aldım.

"Sefil haylaz!" Mavi Gözler homurdandı.

"İltifatın için teşekkürler!" Bacağımyı ovuşturdum, kendimi hazırladım ve sonra diğer tarafa koştum. Bu kapıyı kimse dövmüyordu ve duyduğum tek ayak sesleri yukarıdan geliyordu.

Güvenli olsun ya da olmasın, gitmek zorundaydım. Doğru anahtarı buldum, kapıyı açtım ve dışarıya baktım. Soğuk o kadar keskin ki, ısıtıyormuş gibi hissettiriyordu.

Kar yüzüme çarptı, yanaklarımı acıttı. Kayarak geçtim ve ellerim titreyerek kapıyı arkamdan kapattım. Dış duvar yolu birkaç yüz metre daha düz devam ettikten sonra başka bir kavşağa ulaştı ve tekrar ikiye ayrıldı. Kasabanın sıcak ışıkları hemen ötesindeydi.

Arkamdaki kapıyı kilitledim ve daha hızlı yürümeye başladım. Şatonun yarısı benim varlığımı bildiği halde görünmezmişim gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Spor ayakkabılarım karda gıcırdıyordu ve her adımda yaralı bacağıma keskin bir acı saplanıyordu. Tam sprint hızına ulaşmadan, mesafeyi kat edecek kadar hızlı, ama düşmeyecek kadar kontrollü bir tempoda ilerledim.

Arkamdan bağırılar geliyordu, ilk başta boğuk bir sesle.

Zırlar çınılıyordu. Çizmeler yere vuruyordu.

Çenemi ağrıtabilecek kadar sertçe dişlerimi sıkarak koştum.

Kornalar tekrar çaldı, kafamda yankılanarak daha fazla bağırlar geldi. Kavşağa neredeyse varmışım. Kavşağın ötesinde, önümde ortaçağdan kalma bir şehir gibi görünen bir yer uzanıyordu, metal direklerin tepesine sabitlenmiş büyük mangallar, küçük üçgen kapakların altında yanıyor ve düzenli aralıklarla küçük ateşler titriyordu. İnsanlar da meşalelerle koşuyorlardı.

Köşeyi döndüm ve ışığın ve kırık dişler gibi pürüzlü desenli dış duvarın olduğu yöne doğru ilerlemeye devam ettim. Duvarın kenarına kayarken, geride bıraktığım kulenin kapısı birden açıldı. Geriye dönüp baktığımda Mavi Gözlü ve diğer ikisini gördüm.

Kahretsin. Kalbim bir an durdu.

Hançeri bir kenara bıraktım, omzumdan ip yumağını attım ve ucunu taş direğin etrafına doladım. Eldivenler ellerimi beceriksiz hale getiriyordu ve rüzgâr ipi çekerek elimden koparmaya çalışıyordu.

"Hadi." Düğümü sıktım, sonra sertçe çekerek test ettim. Dayandı.

Şimdilik.

Kalbim göğsümde çarparak, taş blokların ve boşlukların oluşturduğu pürüzlü deseni dikkatle inceledim. Aşağıda, şehir panik içindeydi. İnsanlar gruplar halinde koşuyordu, bazıları korkmuş gibi sağa sola bakarken, diğerleri gökyüzüne bakıyordu. Duvar, kale ile sazdan çatılı binaların uzandığı karanlık bir sokağa bakıyordu. Buradan yere en az on iki metre vardı.

Midem altüst oldu ve düğümü bir kez daha kontrol ederken vücudum gerildi. Yüksek yerler genellikle beni rahatsız etmezdi, ama öfkeli gardiyanlar ve sakat bacağımla dik bir uçurumdan serbest tırmanış yapma düşüncesi beni korkutuyordu.

"Dur!" diye bağırdı muhafızlardan

biri. "Duvardan atlayacak!"

Evet, öyle yapıyordum. Çünkü aşağıdaki taşların üzerine yapışıp kalmak, tutsak olmaktan daha iyiydi. Başım dönüyor ve bacağım ağrıyordu, ama yine de boşluklardan birine tırmandım, ipi sıkıca tuttum ve aşağı inmeye başladım.

Halat birden gerildi.

Midem de onunla birlikte düştü.

Kalbim çarparken, aniden durdum. Buradan, gerekirse taş duvarın kenarını tutabilirdim. Düğüm kaymış mıydı, yoksa doğal basınç onu sıkılaştırmış mıydı? Taşa sürtünerek, sert ve uğursuz bir ses çıkardı, ama tutuyordu.

Kulaklarımı daha fazla çığlık doldurdu ve korku beni sardı. Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu, bu yüzden kendimi daha da aşağı indirdim.

Taş duvar buzla kaplıydı ve eldivenlerimi yırtan buzla kaplı pürüzlü dikişleri vardı. Spor ayakkabılarımı dikey yüzeye sıkıca bastırarak çatlaklarda ve küçük çıkıntılarda tutunacak bir yer aradım. Halat, deriye rağmen avuç içlerimi yakıyordu.

Yaralı bacağıma ağırlık verdiğimde acıdan çığlık attım, ama çığlığımı yuttum ve ilerlemeye devam ettim.

Aniden düğüm çözüldü... ve düştüm.

BÖLÜM 7

Kai

Botlarım soğuk taşlara sertçe çarptı ve gerginlik omuzlarımdan omurgama yayılırken koridorda yüksek sesli yankılar oluşturdu. Daha da kötüsü, o tuhaf, sinir bozucu kadından uzaklaştıkça göğsümdeki lanet olası *ağrı* her adımda daha da şiddetlendi. Beni bu kadar sinirlendirmesi, hemen bir kez daha bitki içmem gerektiğini daha da önemli hale getirdi. Bana tuhaf bir şekilde konuşması ve dokunması, pantolonumun içinde ereksiyon olmaması gereken bir şeyin sertleşmesine neden olması da eklenince, o kadın bir felaketin habercisiydi. Duygular ve dikkat dağınıklığı, halkımı kurtarmak için feda ettiğim her şeye mal olacaktı.

Ashren'in botları zemini çizerek, beni takip ettiğini hatırlattı. Hayatımda ilk kez, ona yumruk atıp onu nezarete atmak istedim. Kızın donduğunu fark ettiğinde bana gelmeliydi. Bu durumu *ben* hallederdim, o değil. Bunun yerine, *benim* tutsağımla ilgilenmeye karar verdi.

Merdivenlere ulaştık ve son kata, koridora ve benim sığınağıma giden merdivenlere doğru ilerledik. Soğuk merdiven boşluğunda nefesim buğulanıyordu, ama kanım sanki bir şenlik ateşinin içindeymişim gibi kaynıyordu.

Tennessee'li Hannah.

Bu isim, dişlerimin arasında kum tanesi gibi düşüncelerimi kazıyordu. Ne saçma bir isim! Ve neden Kader *onu benimle* birlikte olmak için seçti ve işler bu kadar kötüye giderken onu buraya bıraktı?

Yumruklarımı sıktım, göğsümdeki cehennem gibi çekişme ve bükülme daha da kötüleşti. Onu o hücrede hayal etmemeye çalıştım, parlak ela gözlerini ve kayısı ve manolya kokan yumuşak saçlarını hatırlamamaya çalıştım.

Penisim tekrar sertleşmeye başladı.

O sefil kadın, dolaptan biraz daha büyük buz gibi bir hücrede kilitli olmasına rağmen neşeli ve kibirliydi.

Öfkem kayboldu, yerine soğuk bir korku geldi. Kahretsin.

Onu taşımamıştım.

Onu uygun bir hücreye taşımak gerekiyordu. Belki de gardiyanlarımın ona yaklaşıp tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı davranışlarının kurbanı olmamaları için onu gözümün önünde tutabileceğim bir odaya.

Folge, Bannon ve Mik onu diğer mahkumlardan uzak bir yere koymuşlardı, ki... onun onlara yakın olmasını istemiyordum, ama aynı zamanda donmasını da istemiyordum.

Göğsümde düşük bir hırıltı yükseldi. Neden benim düzgün düşünmemi bu kadar zorlaştırıyordu? Bir doz daha lorn yaprağına ihtiyacım vardı.

Son kata ulaştığımızda dişlerimi sıktım ve çalışma odama giden koridora döndüm. Meşaleler sönmek üzereydi, rüzgârda alevleri titriyor, taşların üzerinde uzayan ve çarpık gölgeler oluşturunuyordu.

Artık büyüldü eldivenleri ve paltosu olduğu için bir süre daha orada kalabilirdi. Yine de bu düşünce beni rahatlatmıyordu. Onu geride bırakmak içime sinmiyordu, onu taşımak için başka birini göndermek de öyle. Başka kimsenin onunla konuşmasını, ona dokunmasını, onu değerlendirmesini veya ona bakmasını istemiyordum. Sadece tuhaf davranışları yüzünden, onu gerçekten önemsemiğinden veya korumam gerektiğinden değil.

Midem bulandı. Yalnız olsaydım, ayaklarımla yere vurup eşyaları fırlatırdım, ama başkalarının önünde bunu yapamazdım, kendi kardeşim önünde bile.

Neden istediğimi anlamamı bu kadar zorlaştırıyordu? Başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. Ve tam olarak kimin

tüm dikkatimi hak ettiğini biliyordum. "Kendini savunacak mısın, Ashren? Yoksa sessizce çekip gidersen yaptıklarını unutacağımı mı umuyorsun?"

Yavaşça nefes verdi. "Sanırım bahanelerden çok dürüstlüğü tercih edersin ve gerçeği zaten biliyorsun, o halde neden nefesimi boşa harcayayım? Zaten bildiğin şeyi sana söylememi mi istiyorsun?"

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Gerçeği söyle, bildiğimi düşünüsen bile."

Alaycı bir şekilde güldü, sonra boğazını temizledi. "Orası çok soğuktu. Muhafızlar senin emirlerini uyguladılar, ama o kadın birkaç saat içinde donarak ölecekti. Benim yaptığım, senin onun sorgulanmak için hayatta kalması gerektiği yönündeki temel niyetinle uyumluydu, yani onun soğuktan ölmesini istemiyordun."

İçimde öfke alevlendi, ama onun altında daha keskin, daha tehlikeli bir şey vardı. "Bu kararı *sen* veremezdin. *Bana* danışmalıydın. Onlara doğrudan emir verilmişti."

"Öyleydi. Ve sen onu verirken kızgındın, bu yüzden her zamanki kadar net değildin. Ben de senin gerçek niyetini biliyordum, bu yüzden onu kontrol etmek için oraya gittim."

Ona döndüm ve hırıldayarak, "Bana tüm gerçeği söylemiyorsun. Thea ne olacak?" dedim.

Ashren durdu ve ellerini yanlarında gevşek tutarken ifadesini düzeltti. Benden korkmuyordu. Hiç korkmamıştı. Babam annemizi sürgüne gönderdiğinden beri, çocukken giysilerimizdeki buzu temizlerken ve bu sarayın dışında hayatta kalmanın ne demek olduğunu öğrenirken bile. Ne kadar kızsak da, her zaman birbirimizi koruduk. Bu, onun benim saçmalıklarımı yüzüme vuran tek kişi olduğu anlamına geliyordu, o anda pek takdir etmediğim sıkıcı bir rol, haklı olduğunu anlasam bile.

Özellikle de haklı olduğunda.

Ama o anda, ifadesinde gizli bir şey vardı. Thea'dan bahsederken her zaman aldığı bakıştı.

Başını öne eğdi, sonra dikleştirdi. "Bu benim seçimimdi. Kendi isteğimle zindana girdim. Neden

Beni kimse zorlamadı."

"Belki." Ona yaklaşarak, gözlerini dikip baktım. "Ama sana tüm gerçeği söylemeni söylemiştim."

"Gerekli gördüğün takdirde sadece bana misilleme yapılacağına yemin eder misin?"

Bu soru beni sinirlendirdi, ama aynı zamanda öfkemi biraz dindi r d i . O sadıktı, kader onu lanetlesin. Thea da öyleydi. Onun için kılıç ve okları göğüslerdi.

Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim, son virajı geçip çalışma odamın kalın ahşap kapısına yaklaşırken bile hızımı korumaya zorladım. "Sen ve o, kralınızın emrine karşı geldiniz. Otoritemi zedelediniz." Kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Ben senin tutsağını ve otoriteni korudum." Ashren çenesini kaldırarak içeri girdi. "Zindanında donmuş bir ceset, senin istediğın ruhu onurlandıran sınırlı bir merhamet gösteren birinden çok daha fazla zarar verirdi."

Kapıyı o kadar sert kapattım ki, odada bir kırbaç şaklaması gibi bir ses çıktı.

Çalışma odası beni tanıdık soğukluğuyla karşıladı. Şömine yanmıyordu, orta masaya doğru yürürken taş zemin botlarımın tabanlarını ısıırıyordu. Haritalar ve mektuplar daha önce bıraktığım yerde dağınık duruyordu, duvarları kaplayan yıldız haritaları, lambanın ışığı altında hafifçe parıldayan büyülu mürekkepleriyle. Odanın ağırlığı genellikle beni sakinleştirirdi. Ama bu sefer öyle değildi.

Görünüşe göre, açılmaması gereken lanet bir portaldan düşen eşimle başlayarak, birçok istisna ile karşı karşıyaydık. Amcamı öldürdüğüm için cezalandırılıyor muydum?

Ellerimi masanın kenarına dayadım ve öne doğru eğildim. "Ne istediğimi bildiğini sandın." Hannah'yla bir ilgisi olduğunu bilmek beni ne kadar kızdırdığını kelimelerle ifade etmek zordu, ancak bir yandan da onun davranışlarının mantıklı olduğunu kabul ediyordum. Tepkim bu lanet olası eş bağı yüzünden olmalıydı. Erkekleri mantıksız bir şekilde kıskanç hale getirdiğini duymuştum. Lanet olsun, mezara ve ötesine. Bu, ihtiyacım olan son şeydi.

Ashren pencerenin yanına doğru yürüdü, karanlık camda yansıması belirsizdi. "Hayır. Senin tahmin etmediğin bir sonuç öngördüm ve ona göre hareket ettim. Zaten oraya gidecektim. Thea'nın orada olmasına karşı çıksaydım, onu gönderirdim. O da muhtemelen, sorsaydı ona ne söyleyeceğimi ve senin ne istediğini tahmin etmişti."

Gözlerimi kapattım ve çenemi sıktım. "Evet. O senin istediğini *tahmin ediyor*. *Senin* ne istediğini tahmin eder."

"O asla senin gerçek isteklerine karşı gelmez, Kai." Aynı ölçülü ses tonuyla konuştu. "O sadık ve zeki biridir ve ben de tam olarak aynı nedenle oraya gidiyordum."

Aramızda gergin bir yay gibi gergin bir sessizlik vardı. Sihir gücüm derimin altında kıpır kıpır, huzursuz ve sinirli bir şekilde, sadece onun hatırasına tepki veriyordu. Kayıp yaprak bu dürtüyü köreltti, ama yeterince değil. Kayıp yaprağın etkisi hala neredeyse tam güçteyken nasıl bu kadar hassas olabilirdim? Belki de bu parti daha zayıftı.

Dikleştım. "Ne sen ne de Thea, Hannah ile hiçbir şey yapmayacaksınız. Ben emretmedikçe diğer hizmetçiler de yapmayacak. Doğu tedarik envanterlerinin sorumluluğunu üstleneceksin. Şahsen. Depoları denetle, sayıları doğrula ve bir sonraki toplantıdan önce rapor ver. Yetki devri yok."

Ashren yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Bu günler sürer."

"Öyle olacak." Haritadan küçük bir not yığınını kaldırıp büyük bir deri kitabın altına sıkıştırdım. "Uygun davranış ve emir komuta zincirini düşünmenin zamanı geldi. Saldırıya uğramadığımız ve hizmetlerin başka bir yerde gerekli olmadığı sürece kendini buna adayacaksın."

Başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Belki de bir saldırı için dua ederim. Yaşlı Kral Bram her an saldırabilir, değil mi?"

Sesinde herhangi bir kızgınlık yoktu. İşini yapacak ve ayrıldığında olduğu kadar sadık bir şekilde geri dönecekti. Her zaman öyle yapmıştı. Şimdi bile kızgın görünmüyordu. Sanki açığa çıkmışım ve beni görmüş gibi bana baktı. Ya da daha doğrusu... Hannah'nın beni nasıl etkilediğini gördü.

Lanet olsun ona.

Kafamı sallayarak masadaki haritaya baktım. Çalışmam gerekse de, konsantre olamıyordum. Dikkatim sürekli *ona* kayıyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Bir parçam *ona* onun hakkında ne düşündüğünü sormak ve onun benim eşim olduğunu itiraf etmek istiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Kader bizi bir araya getirmeye çalışsa bile, biz birlikte olamayacaktık. On yıllardır sürdürdüğüm disiplin ve izolasyonla birlikte, duygularımı da otlarla gömecektim.

"Yani başka neler olduğunu konuşmayacak mıyız?"

Dikkatim birden geri döndü.

Ashren, kollarını kavuşturmuş ve başını eğmiş, sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz ve ben onu azarlamamış ve cezalandırmak için zamanını doldurması için *ona* basit bir görev vermemişim gibi orada duruyordu.

"Neyi konuşacağız?" Kaşlarımı kaldırdım.

O burun kıvırdı. "Hiç kimsenin seni bu kadar etkilediğini ve gözlerine bu etkiyi yaptığını görmedim."

Mektupları ve koordinatları aldım, bir çekmeceye attım ve çekmeceyi kapattım. "Ruh halimi bozan sadece o değil. Bu durumun tamamı. Bram bir şeyler planlıyor."

Ashren'in dudakları daha da sıkı bir çizgiye dönüştü ve gözlerinde eğlence parladı. "Bu yüzden mi gözlerinizdeki menekşe rengi, göz bebeklerinizle birlikte genişledi, Majesteleri?"

Ellerimi masaya dayadım. "Yasadışı bir geçitten düşen sefil bir yaratığın kafamı karıştırdığını mı ima ediyorsun?" Onun benim eşim olduğunu düşünüp düşünmediğini sormadan önce kendimi zar zor durdurdum. Kahretsin, kayıyordum.

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. O hafif gülümseme, eğlendiğini, hatta belki de onayladığını doğruluyordu. Gerçeği sezmişti.

Elimi masanın üzerine vurdum. "Belki de görevlerine batı depolarının envanterini eklemek istersin?"

Aşırı abartılı bir şekilde teslimiyet işareti yaparak avuçlarını kaldırdı. "Merhamet edin, kralım."

Kaşlarımı çattım ve *ona* sert bir bakış attım. Mantıksız davrandığımı bilmek durumu daha iyi hale getirmiyordu. "Eminim

dikkatini başka bir yere yöneltmenin daha iyi olacağına eminim."

"Elbette, nasıl isterseniz." Kollarını açtı ve başını eğdi. "Thea'ya, sizin açık emriniz olmadan mahkuma hiçbir şey verilmeyeceğini bildireceğim."

Bir gün, onu gerçekten ağır bir şekilde cezalandırmam gerekebilir.

O ayrılırken, ben olduğum yerde kaldım ve dikkatimi bir kez daha haritalara verdim, ama onları gerçekten görmüyordum, odaya soğuk sızarken göğsümdeki sıkışma tekrar arttı.

Tennessee'li Hannah hala zindanlarda, demir ve taşların arkasında kilitliydi ve nedense mesafe onun etkisini hiç azaltmıyordu.

Hatta, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Sessizlikte saklanacak yer yoktu. Onun görüntüleri zihnimde dans ediyordu. Onu aradığım anı istemeden geri geldi, başka bir şey düşünmemi zorlaştırdı ve diğer kısımlarımı daha da zorlaştırdı. Siktir. Mahvolmuştum. Ve ben mahvolmaya izin verecek bir adam değildim.

Yine masaya yumruğumu vurdum ve teneke kutulardan biri yere düştü. Metalik ses odada keskin ve rahatsız edici bir yankı yaptı. Her şey gibi. Eğilip onu aldım.

BAHROOOM!

Uyarı sireni, kemiklerimi titreten bir güçle geceyi yırttı, tek bir derin ses, koruma kalkanlarını uğultuya boğdu ve omurgamdan aşağı soğuk bir farkındalık dalgası geçirdi. Ses, derin ve yankılı bir bıçak gibi kaleyi yırttı. Bu, vardiya değişimi için yapılan ölçülü bir çağrı ya da yaklaşan bir fırtına için yapılan bir uyarı değildi. Biri kaçmıştı.

Ve ben tam olarak kim olduğunu biliyordum.

Bilinçli düşüncem yetişemedi harekete geçtim, çalışma odasını uzun adımlarla geçerek iç avluya bakan dar pencerelere doğru gittim. Ellerimi soğuk taş pencere pervazına dayadım, pencereyi açtım ve aşağıya baktım.

Buz gibi rüzgarda bağırışlar yükseldi, avlu hareketlenirken botlar çılgınca koşuşturuyordu. Muhafızlar kapılardan ve merdivenlerden akın akın çıkarak içgüdüsel olarak alıştırılmış düzenlere girdi. Bir birim ana kapılara doğru koştu, koşarken silahları parıltıyordu

. Bir diğeri kale girişine ve onun ötesindeki merdivenlere doğru koştu. Geri kalanlar, boynuzun acımasız çağrısı devam ederken, duvarlar boyunca her erişim noktasına doğru dağıldılar.

Sallanan altın sarısı saçlar gözümü doğu parapetine çekti. Orada, üst duvar boyunca koşuyordu.

Hannah, yürüyüş yolunda alçak ve hızlı bir şekilde ilerliyordu, rüzgâr saçlarını tırmalasa da koyu renkli paltosu taşla çok iyi uyum sağlıyordu. Uzaktan bile onu tanıdım, sanki içimdeki her şey ona çekiliyor ve ona olabildiğince yakın olmamı istiyordu.

Göğsümde bir hırıltı yükseldi.

İki muhafız ona doğru koşarak bağırmaya başladı, bir diğeri ise duvarın üzerine eğilerek avluya bakıp, benim tam olarak duyamadığım emirler yağıdırıyordu. Bel hizasındaki parapetin arkasına saklandı, sonra tekrar öne atıldı ve oklar onun üzerine yağarken gölgelerin arasında saklandı.

"Dur!" diye bağırdı biri kuleden.

Başka bir ses daha keskin bir şekilde bağırdı. "Orada, doğu duvarında!" Koşmaya başladı.

İlk ok onun yanından vızıldayarak geçti ve önündeki taşla çarparak kıvılcımlar saçtı. O içgüdüsel olarak yön değiştirdi, ayakta kalırları yarım saniye kaydıldıktan sonra kendini toparlayıp koşmaya devam etti. Bir ok daha geldi, bu sefer daha yakındı, o kadar yakındı ki kemiklerimde hissettim.

Ellerim taşla karşı yumruk haline geldi. *Onu nasıl incitebilirler!*

"Onu öldürmeyin!" diye panik içinde bir ses aşağıdan yükseldi. "Kral onu canlı istiyor!"

İyi. En azından birisi düşünüyordu. Ama okçular hala ateş ediyorlardı.

Rüzgarı yararlanarak daha hızlı koştu ve bir an için doğu kulesine sorunsuz ulaşabileceğini düşündüm. Sonra bir ok isabet etti.

Tam isabet değildi.

Yana çarpan ok baldırının arkasını kesti ve o keskin bir çığlık atarak sendeledi. Kan, pantolonunun kumaşını neredeyse anında kararttı

ama düşmedi. Duvara tutunarak, dişlerini sıktı, sonra kendini zorla ayağa kaldırdı ve koşmaya devam etti.

İçimde bir şey kırıldı.

Öfke damarlarımı doldurdu, sıcak ve kör edici, derimin altında o kadar güçlü bir büyü dalgası yükseldi ki etrafımdaki hava karıncalandı. Sorumlu okçunun elinden yayını alıp onu kuleden aşağı atmak istedim. O yaralanmıştı. Yere düşmüş olmalıydı. Yakalanmış olmalıydı.

Bunun yerine kaçtı.

Gurur, öfkeyi bir bıçak gibi kesti ve içimde karıştı. Lanet olsun onun inatçılığına.

Doğu gözetleme kulesinin kapısına çarptı ve muhafızlar arkasında yaklaşırken kilidi açmaya çalıştı. Oklar ayaklarının dibindeki taşlara çarptı, biri o kadar yakına saplandı ki sanki kendi etimi delmiş gibi hissettim. Sonunda kapıyı açtı ve bir muhafız köşeye ulaşip kılıcını kaldırdığı anda içeriye kayboldu. Kapı çarparak kapandı.

Pencereden uzaklaştım ve çalışma odasını neredeyse koşarak geçtim, oda gözümün önünden bulanık bir şekilde geçti. Benden kaçması imkansızdı. Kaçabileceğini düşünüyorsa, onu bu diyarın sonuna ve ötesine kadar takip edecektim. Koridora fırladım ve merdivenlerden aşağı indim.

Gördüğüm ilk muhafıza, "Köpekleri getirin!" diye bağırdım.

BÖLÜM 8

Hannah

Birden durdum. Panik göğsümü sıkıştırdı. Bir elimle duvara tutundum ve ayak parmaklarımı dar bir çatlağa soktum.

Yukarıya baktım ve midem bulandı. Kahretsin! Düğüm doğru oturmamıştı. İp, lifler üstümde bükülürken bağlama halkalarından kayıyordu.

Kar yumuşak taneler halinde düşüyor, başımı kaplıyordu ve gece gökyüzü, birkaç yıldız ve yukarıda parlayan ay dışında kapkara bir renge bürünmüştü. Ayak sesleri, ipi bağladığım yere doğru gürültüyle yaklaşıyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine atıyordu ve ben kendimi düzenli nefes almaya zorladım. Panikleyen zihnimi sakinleştirmeliydim, yoksa yakalanacaktım. Kaygan düğüm çözülmeden daha hızlı inmeliyim. En azından bu şekilde, düşüşüm tamamen aşağıya çakılmaktan daha kontrollü olurdu.

Duvar eldivenlerimi, ceketimin kollarını ve kot pantolonumu yırttı. Halat daha da derine batarken, avuç içlerimde sürtünme ısısı o kadar arttı ki, derim yırtılacakmış gibi hissettim. Kar yüzüme çarptı ve kirpiklerimde eridi. İki zıt sıcaklık arasında hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum.

Düğüm yine kaydı ve ayaklarım duvardaki buzlu bir bölgenin üzerinde kaydı. Kendimi tutmadan önce vücudum bir adım düştü ve

boğazımdan acı bir inilti çıktı.

Göğsüm taşa çarptı ve bir elimle ipi sıkıca tutarken, diğer elimle kayaya tutunarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Parmaklarım kaydı ve ciğerlerim çalışmayı durdurdu, ama duvarın bir çatlağına tutunmayı başardım ve elimden geldiğince sıkı tutundum. Tırnaklarım taşın oluklarına saplandı ve eldivenlerim olmasaydı, muhtemelen parmak uçlarım parçalanırdı.

Aşağıya baktığımda, birkaç metre altımda sıkıştırılmış toprak ve koyu renkli taşlar gördüm. Bu yükseklikten ve bu ışıktaki kesin bir şey söyleyemezdim. Böyle bir düşüşten kemiklerim kırılmadan kurtulma şansım yoktu. Belki de ölecektim. Atlamadan önce daha aşağı inmem gerekiyordu.

Halat gıcırdadı ve gerildi ama dayanabildi.

Peki, uçalım. Huysuz Kral'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Yutkundum ve ellerimi hareket ettirdim, ayak parmaklarımla tutunacak bir yer ararken ellerimi yavaşça aşağı doğru indirdim. Tek bulabildiğim, çok fazla yardımcı olmayan sıkı çatlaklar ve buzla kaplı kaygan taşlardı, ama en azından serbest düşüşte değildim.

Acele etme. Donma. Sistematiik ol.

Bir adım daha aşağı kayarken, ip tekrar kayınca kaslarım titredi. Üstümdeki düğüm, ip boyunca titreyen ve kemiklerime kadar işleyen ince, korkunç bir sızlanma sesi çıkardı. İp bir kez daha gevşediğinde midem düğümlendi. *Kahretsin!*

"Düşmeden önce o ipi yakalayın!" diye derin bir ses bağırdı.

"Kral av köpeklerini çağırıyor! Onlara onun doğu duvarından aşağı indiğini söyle. Onu yukarı çekemezsek diye onları doğu kapısından dışarı gönder," diye başka bir ses bağırdı.

Panikim doruğa ulaştı. Tazılar mı? Kesinlikle ihtiyacım olan şey *değildi*. Aklımda, sarkık kulaklı, salya akıtan ve keskin dişleri olan köpeklerin görüntüleri belirdi. Ama burada nasıl görüneceklerini veya ne yapabileceklerini kim bilebilirdi ki?

Halatı çok fazla zorlamadan daha hızlı aşağı inmeye çalıştım. Ayakkabılarım kaydı, takıldı, sonra tekrar kaydı. Duvar eldivenlerimi, önümü ve kollarımı yıprattı, kumaş pürüzlü taşa sürtündü. Kulaklarımda nabız o kadar yüksek sesle atıyordu ki, üstümdeki sesleri artık duyamıyordum.

Yavaşça, bir adım daha aşağı indim... sonra bir adım daha.

Yer yavaş yavaş yaklaşıyordu, ama ben hala çok yüksektim. Dışarı doğru itip düşersem, kale duvarının yakınında inşa edilmiş en yakın binanın çatısını hedefleyebilirdim, ama çatı o kadar dikti ki muhtemelen kayıp düşecek ve aynı derecede tehlikeli bir mesafeye düşecektim.

Kalbim hızla çarparak her hareketi kontrol etmek için çabalarken kollarım titriyordu.

Üstümde metal taşla sürtünüyordu. Tekrar yukarı baktım. Taşların arasından kasklı bir kafa belirdi, sonra bir tane daha. Daha fazla dışarı eğildikçe karlar dökülmeye başladı.

"Orada, ipin üzerinde!" Karanlık bir silüet parmağını benim yönüme doğru uzattı.

"Yakala!"

Halat sarsıldı.

Vücudum duvara çarptı, kaburgalarım o kadar sert bir şekilde duvara çarptı ki, içimden bir çığlık çıktı. Lanet olası piçler! Çarpma dişlerimi sarsarken, ip elimden bir santim daha kayarken yan tarafıma şiddetli bir acı yayıldı. Eldivenlerin içinden avuç içlerime şiddetli ve ani bir sıcaklık yayıldı.

"Hayır..." Parmaklarım boşuna tutunacak bir yer ararken, taşla tırnaklarımı geçirdim ve bu kelime ağzımdan çıktı.

Halat tekrar kaydı. Kendimi aşağı inmeye zorladım, lastik tabanlı ayakkabılarım çatlaklara tutunmaya çalışsa da ellerim kayıyordu. Nefesim hızlı ve sığıdı, yüzümün önündeki havayı buğulandırıyordu.

Yeniden yukarı baktığımda, eldivenli bir el üstümde belirdi, parmakları duvardaki boşluktan uzanıyordu.

Sonra ip gerildi.

Muhafızlar yukarı doğru çekince ayaklarım taştan koptu. Vücudum, duvara çarpmadan önce bir saniye boyunca açık havada sallandı. Omuzlarımdan şiddetli bir acı yayıldı. Nefes nefese kaldım, gözlerim beyazladı, bir elim ipi kavrarken diğer elim duvara tutundu.

Tekrar çektiler.

Kendimi tutamadan yukarı doğru kaymaya başladım, ayakkabılarım tutunacak bir yer bulamadığı için ip kollarımı acımasızca kesiyordu. Kar yüzümün önünden geçip gidiyor,

hızlı patlamalarla gözlerimi kör etti. Tekmeledim, kıvrıldım, yukarı değil aşağı doğru kendimi çekmek için mücadele ettim, cildim ve kaslarım protesto ederek çığlık atarken bile ellerimi ipin daha aşağısına kaydırmaya zorladım.

Ama yer artık daha yakındı ve ipim çabucak bitecekti. Kalbim deli gibi atarken, aşağıya bakmaya cesaret ettim. Üç metre. Belki biraz daha fazla. Korkunun keskin ve odaklanmış bir hesaplamaya dönüştüğü kadar yakındı.

hesaplamaya dönüştü.

"Çek!" Komut, üstümdeki buz gibi havada yankılandı.

Beni daha yükseğe çekmelerini beklemedim.

Bıraktım.

Dünya düştü ve midem boğazıma kadar çıktı. Deneyim ve içgüdülerimin gerektirdiği şekilde düşüşe doğru kıvrılırken, soğuk hava yanımdan geçip gitti, vücudum gevşek, dizlerim bükülmüş, çenem göğsüme gömülmüştü. Yere sertçe çarptım, önce ayaklarımın ön kısmı vurdu ve vücudum katlanmadan önce dizlerim olabildiğince büküldü, sonra kalçam ve omzum en sert şekilde yere çarpacak şekilde yuvarlandım. Ağrılar yan tarafımda patladı, kar ve kum beni parçaladı, taşlar sırtımı sıyırdı.

Nefes nefese durdum, zeminin sertliği ve gerçekliği altında.

Kahretsin. Tek parça halinde başarmıştım.

Duvarın üstünden bağırışlar yükseldi. "Kaçtı!"

"Yerde yatıyor!"

"Öldü mü?"

Ciğerlerimi bıçaklar kesiyormuş gibi hissettiren bir nefes aldım ve içimde acı çığlıklar yükselirken kendimi zorla ayağa kaldırdım. Yarın ağrılarım olacak, tabii yarını görebilirim. Bacaklarım titriyordu ama dayanıyordu ve onlar başka türlü karar veremedi duvardan uzaklaştım.

"Awooo—wooooo—awoooo!" Kale duvarlarının ötesinden uzun bir uluma dizisi yankılandı.

Ses, alçak ve yankılı bir şekilde yayıldı, paniği ve gürültüyü keskin bir şekilde yarıp geçti, taşlardan yankılanarak tüylerimi diken diken etti. Daha fazla uluma sesi geldi, daha yakından, ritmi midemi bulandırmaya yetecek kadar belirgindi.

Soğuk hava ciğerlerimi yakarken, ölçülü bir nefes alıp verdim, vücudumun ağırlığıyla ve ayakkabılarımın altındaki karın sürtünmesiyle kendimi yere sabitledim.

daha da iyi, kesik bacağım neredeyse hiç acımıyordu.

İniş yaptığım yer, dış kale duvarı ile çevredeki kasabanın iç kenarı arasında uzanan dar bir sokaktı. Binalar burada birbirine çok yakın değildi. Tasarım gereği, bir grup insanın geçebileceği genişlikte taş ve sıkıştırılmış topraktan oluşan açık bir tampon bölge bırakarak duruyorlardı. Duvara yakın olanların saklanma imkânını sınırlamak için yapılmıştı, ancak binalar arasındaki sokaklar beni saklayacak kadar daha fazla çıkıntıya sahip görünüyordu.

Kar, botlar ve tekerlekler tarafından karıştırılmış, yer yer kül ve cüruflla kararmış, zemine düzensiz bir şekilde yayılmıştı. Hava, binlerce ateşin yanıp söndükten sonra kalan nemli taş ve eski duman kokuyordu. Yeni kar taneleri düşüp kirli yüzeylere yapışsa da, taze izler uzun süre görünmeyecekti.

Dümdüz ileride, binaların arasından, muhtemelen ana yol olan yeri görebiliyordum. Orada meşaleler parlıyordu ve insanlar her yöne koşuyordu, sesleri korku ve kafa karışıklığıyla birbirine karışıyordu.

"Gece Kralı saldırıyor!" "Hayır, kaçak bir mahkum!"

"Köpekleri gönderdiler! Yoluna çıkma!"

Bir başka korna sesi duyuldu. Yürüyüş yolundan gördüklerime dayanarak, doğu kapısının sağında olduğunu tahmin ettim. Köpekler o kapıdan girerse, önce bu yolu tarayacaklardı.

Sokaktan uzaklaştım ve en yakın binalar arasındaki ara sokağa koştum.

Ayakkabılarım ince kar tabakasının üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarırken, etrafımdaki zemini ve yapıları inceliyordum. Kasaba, kaba bir ızgara üzerinde kurulmuş gibi görünüyordu. Şeftali rengi turuncu ışıklar, uzun demir sokak lambalarını çevreliyordu ve koyu renkli ahşap yapılar düzenli aralıklarla yerleştirilmişti. Duvardan aşağıya baktığımda, kaleden çıkan ana yolun önünde en az dört bölümden oluşan binalar görmüştüm. Yol, büyük bir pazar meydanına açılıyordu. Koşarken, insanların dolaşıp bağırduğu ana yolu gördüm. Birkaç evin pencerelerinde tek bir meşale yanıyordu, sanki ev sakinleri uykudan uyanmış ve her odayı aydınlatmamışlardı.

Tazılar ana kapıdan çıkacak ve sonra beni hızla takip edeceklerdi.

Kokumu gizleyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Game of Thrones'tan bile daha az teknolojiye sahip bir şehirde ne bulabilirdim ki? Kül işe yarayabilirdi.

Kalbim güm güm atarken, binaların arasındaki bir boşluğa saklandım ve işe yarar bir şey var mı diye etrafa baktım. Demir halkalar içinde odun yığınları, kırık sandıklar ve geniş çatılı bir dükkânın çıkıntısının altında duran yedi varil vardı. Varillerin etrafına ince gri toz ve siyah parçalar dağılmıştı ve ön tarafta bir örs resmi olan bir tabela asılıydı. *Muhtemelen bir demirci dükkânıydı.* Harika! Koşarak bir varilin kapağını kaldırdım ve içinde toz halinde gri kül olduğunu gördüm.

Benim için yeterliydi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için bir kez daha omzumun üzerinden baktım, sonra ellerimi içine daldırdım, umarım bu küle zehirli bir şey karıştırılmamıştır. Küle eldivenlerimi kaplarken ince ve soğuktu. Onu acilen sürerek kollarımın içine, paltoma, saçlarıma sürdüm. Koyu ve boğucu kokusu, kumaşa ve cilde yapışarak diğer tüm kokuları bastırdı. Ama çok fazla süremezdim. Kokuumu maskelemek için yeterli miktarda sürmem gerekiyordu, kirli bir iz bırakacak veya kendimi boğacak kadar fazla sürmemeliydim. Neyse ki kendimi onunla yıkamak zorunda kalmadım. Kokuumu maskelemek için yeterli miktarda sürmek bile başımı döndürdü ve kendimi kumlu hissettirdi.

Daha fazla uluma sesi duyuldu, şimdi daha yakındı, heyecanla karışık, sesleri yükseliyordu.

Omuzlarım titredi. Kahretsin, çok yakındılar. Bir parçam kaçmak istiyordu, ama kendimi zorlayarak titiz davrandım, ayakkabılarımdan ve ayak bileklerimin üzerine kül sürdüm, ısının kaldığı dikişlere ve ellerimin her yerine bastırdım.

Uluyan sesler yoğunlaşırken, duvarların ötesinden daha fazla bağırışlar yankılandı. Ağır metal gıcırdadı ve zincirler çınladı, sanki bir kapı açılıyormuş gibi.

İz bırakmamak için küllerin kalıntılarını silkelemek için zıpladım. Yaralı bacağım neredeyse hiç ağrımadı ve vücudum artık dövülmüş gibi acımıyordu. Hediye atın dişine bakacak biri olmasam da, bu ağrının olmaması

beklediğim bir şey değildi. Güvende olduğum anda, neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu.

Demirci dükkanının etrafından dolaşıp, diğer insanların ayak izlerine basmaya özen göstererek yolu çaprazlamasına geçtim ve düştüğüm yerden daha aşağıdaki duvara doğru kayarak geri döndüm. Kül, ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı.

Uluyan sesler ve havlamalar yoğunlaştı ve öfke dolu bir kükreme kaosun üstüne çıktı.

Vücudum gerildi ve göğsümde tuhaf bir çekişme hissettim.

Bu da neydi böyle? Damarlarımdan ısı yayıldı ve karnımda birikti, o kükreme kaynağına saldırmak için ani bir dürtü içimi kapladıkça daha hızlı ve daha sıcak bir şekilde akıyordu.

Kafamı salladım. *Hayır! Neyim var benim?*

Hareket etmeye devam ettim, kendimi odaklanmaya zorladım. Kül kokumu bastırırdı, ama özellikle cildime yapışan korku ve terle birlikte tamamen silemezdi. Karışıklık yaratmam gerekiyordu, izleri kolayca takip edilemeyecek kadar karmaşık hale getirecek, canlı ve baskın bir şey.

Kendimi gizlice koşmaya zorladım, duvardan uzaklaşarak açık cadde yerine binaların arka tarafını takip ettim. Şehrin bu kısmı daha sakindi, ticaret yerine işçilik için inşa edilmişti. Depo kulübelerini, eyer odalarını ve iş yerlerinden uzakta, daha çok konut gibi görünen uzun, alçak yapıları geçtim. Sıcak, tanıdık, topraksı bir koku burnuma geldi.

O kokuyu her yerde tanırdım.

Atlar.

İleride bir ahır vardı, geniş kapıları eğimli ahşap kiremitli çatının gölgesinde duruyordu.

Ona doğru yönelip içeri girerken, geceyi kaplayan bir başka uluma korusu eşliğinde göğsümde bir rahatlama hissettim.

Sıcaklık hemen beni sardı, saman, deri, kürk ve gübre kokuları yoğun bir şekilde yayılıyordu. Duvarlar boyunca yanan meşaleler, ahır sıralarına kehribar rengi bir ışık saçıyordu. Sekiz tüylü at başlarını kaldırdı, kulaklarını oynattı ve sıcak havada nefesleri buharlaşıyordu. Bir çift karibu, benden birkaç ahır ötede huzursuzca hareket ediyordu, boynuzları dönerken tahtaya sürtünüyordu. Birkaç geyik ise, benim gelişime pek aldırmış etmeden, hafif bir ilgiyle bana baktıktan sonra tekrar yerlerine döndü.

Görünüşe göre, gece yarısı içeri dalan tuhaf kokulu bir yabancı, onlar için o kadar da endişe verici bir durum değildi.

Ahırı koşarak geçtim, kokumu mümkün olduğunca çok yüzeye yaydım. Bir atın yanından geçtim, asılı eyerlerin altından eğildim, eski yataklıkların üzerinden atladım ve uzak kapıları iterek açtım. Umarım gübre ve saman kokusu izimi gizlemiştir. Köpekler beni buraya kadar takip ederse, bir süre burada kalacaklardır. Şimdi bir süre saklanmak için daha iyi bir yer bulmam gerekiyordu. Çalıntı bir atla buradan uzaklaşmak destansı olurdu, ama tanımadığım tuhaf bir dünyada yabancı bir şehirde dörtnala koşmak da çok dikkat çekecekti ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Av sona erene kadar gölgelerin içinde kaybolabilirsem, ileriye giden en iyi yolu bulmak çok daha kolay olurdu. At kullanabileceğim ortaya çıkarsa, geri dönüp bir tane alabilirdim. Şu an için yaya kalmak daha mantıklıydı.

Dışarıda bağırışlar daha da yükseldi.

"Duydun mu?"

"El feneri getir! Köpekler geliyor!" "Kim kaçtı?"

"Her ihtimale karşı sığınaklara gidelim mi?"

Ahır kapısının önünde durup dışarı baktım. Ağır kürk ve yün paltolar giymiş dokuz erkek ve kadın, kapıdan yaklaşık yirmi metre uzakta durmuş, kaleyi işaret ediyorlardı. Kıvrıkcık siyah saçlı bir kadın, gözleri beyaz halkalı, geriye yaslanarak sokağı gözetliyordu. "Kim kaçtı? Neden bu kadar gürültü yapıyorlar?"

"Muhtemelen Gece Kralı ile bir ilgisi vardır," kalın kürk şapkalı bir adam cevapladı.

Demircinin arkasından bir havlama sesi geldi ve köpekler daha yüksek sesle uludu.

Birkaç kapı daha açıldı. Fenerler yanarak ateşböceği gibi süzölmeye başladı, sarı ışıkları kar ve odunların üzerine düşüyordu. İnsanlar yarı giyinik ve yarı uyanık halde sokaklara çıktı, bazıları aletleri, bazıları ise hiç kullanmadıkları silahları ellerinde tutuyordu. Çoğu ana yola doğru ilerleyerek birbirlerine ne olduğunu ve saldırı altında olup olmadıklarını öğrenmek için sesleniyordu.

Titreyerek nefes aldım. *Bu*, diğerlerinin kokusuyla karışıp kokumu gizlememe yardımcı olacaktı. Dışarı kayarak fırladım ve kaçan kasaba halkından biri gibi davranarak onların hızına uyum sağladım.

İleride, iki binanın arasında, tamamen karanlık görünen, çatısı kar ve buz sarkıtlarıyla kaplı bir bina gördüm. İçinde yanan bir meşale yoktu ve pencereler kalın panjurlarla kapatılmıştı. Evin sol tarafında, camsız bir pencere, hafifçe eğik asılı duran bir panjurla kısmen kapatılmıştı, menteşesi dar bir boşluk bırakacak kadar bükülmüştü.

Uzun zamandır bir yere zorla girmiyordum, ama o eğri panjur benim için en iyi seçimdi. Sanki oraya aitmişim gibi sokağa girdim ve tahta kepenkleri denedim. Eskiymiş, tahtalar şişmiş ve kenarları parçalanmıştı. Sağ elimi eldivenimden çıkardım ve kepenklerin zayıf noktalarını bulmak için nazikçe yukarı doğru kaydardım. İşte. Parmaklarım gergin noktayı buldu. Ceketimin cebinden bıçağı çıkardım ve bıçağı kullanarak kepenkleri açtım.

"Awooo—wooooo—awoooo!"

Bu ses, istediğimden çok daha yakındaydı.

Kalbim hızla çarparak, açıklığı dikkatlice genişlettim, sonra içeri girip sallanarak, mobilyaların üzerine örtüler serilmiş küçük bir odayı görebildim. Açıklık kalçalarımı sıktı ve sonra bıraktı, ben de serin karanlığa düştüm. Bir gıcırta ile yuvarlandım ve bir halının üzerine düştüm. Hemen ayağa kalktım ve kepenkleri yerine koydum.

Karanlık etrafımı sardı.

Sırtımı duvara dayadım ve hareketsiz kaldım, kulaklarımda kanın akışını dinlemek için tüm kaslarımı gerginleştirdim. Dışarıda, uluma sesi tekrar yükseldi, şimdi daha yakındı, sonra dağıldı, köpekler aramaya devam ederken ses kesik kesik ve üst üste biniyordu. Ahıra ulaşmışlar mıydı? Anlamak zordu.

Yavaşça ilerledim, bir elimi uzatarak duvarı takip ederek yönümü bulmaya çalıştım. Küllerin tozlu kalıntıları cildimi kaşındırıyordu. Karanlık neredeyse tamdı. Adımlarımı saymaya çalıştım ve evde herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim. Hiçbir şey yoktu. Sadece kendi nefesimin sesi ve dışarıdaki köpeklerin uzaktaki kargaşası duyuluyordu.

Gözlerimin odayı algılaması bir dakika sürdü. Oda küçüktü, daraydı, çarşafaların altında eski mobilyalar ve bayat hava garip bir karışım oluştuyordu. İleri doğru ilerledim, kalçamla alçak ve yumuşak bir şeye çarptım, muhtemelen bir kanepenin. Bütün oda küflü kokuyordu, tanımlayamadığım tatlı bir koku da vardı. Hareket etmeye devam ettim, eski bir masa olabilecek şeyi yanından geçtim. Parmaklarım kenarı buldu, yontulmuş ve oyulmuştu. Parmaklarımı köşeye doğru uzattım, sonra oda genişleyene kadar duvar boyunca el yordamıyla ilerledim.

Kısa süre sonra, tahtalara bakarak bir kapı olduğunu tahmin ettiğim bir şey buldum.

Kulağımı kapıya dayadım ve dinledim.

Ses yoktu, ayak sesi yoktu. Sadece bina soğuğa alışırken ahşabın gıcırdaması duyuluyordu. Cesaretimi toplayarak kapıyı santim santim açtım. Kapı gıcırdamadı, sadece iç çekme gibi düşük, ağır bir ses çıkardı. Bir sonraki oda biraz daha aydınlıktı. Uzak duvarda küçük bir şömine vardı, közler zar zor parlıyordu. Uzak uçtaki iki pencere çıta ile kapatılmıştı, meşale ışığı sızarak daha fazla mobilyanın şekillerini kabaca seçebilecek kadar ışık saçıyordu. Doğru tahmin ediyorsam, evin bu tarafı geldiğim sokaktan daha dar bir yola bakıyordu.

Duvara yaslanarak, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi, yavaşça ilerledim ve ayakkabımın kenarı çarpık bir döşeme tahtasına takıldı. Sönük bir gürültü, olması gerekenden çok daha yüksek sesle yankılandı ve evin her yerine yayıldı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Adımımı yarıda kesip donakaldım, nefesim kesildi, kaslarım gerildi ve bir tepki bekledim — bir çılgılık, bir çarpma sesi, dışarıdan gelen botların gürültüsü ya da köpeklerin daha yüksek sesle uluması.

Hiçbir şey olmadı.

Acı verici bir anın ardından, gevşedim ve sıkışmış nefesimi bıraktım. Kalbim, duyulabileceğinden emin olacağım kadar yüksek sesle çarpmaya devam ediyordu.

En azından burası daha sıcaktı. Rahat değildi ama korunaklıydı. Havada yanmış odun kokusu vardı, daha önce kullanılmış ve söndürülmüş soba ve ocaktan kalan izler, şöminedeki közler gibi. Evin sahibi saatlerdir burada değildi.

Rahatlama göğsümdeki bir şeyi gevşetti. Bir an durup nefesimi toplayabilirdim. Sadece bir an. Bacağıma bakmam, kendimi toparlamam ve düşünmem gerekiyordu. Körü körüne koşmak, muhafızların beni bulmasından daha hızlı yakalanmama neden olurdu.

Kapının önünden metal bir ses geldi ve irkildim. Kilit klik sesi çıkardı.

Ön kapı ani bir itmeyle açıldı, el feneri odaya sert bir altın ve gölge dökülmesi gibi ışık saçtı. Nefesimi tuttum ve gözlerimi korumak için kolumu kaldırdım ama çok geçti, uzun boylu bir figür kapıyı doldururken parlaklığa karşı gözlerimi kırıştırdım. Karla kaplı, rüzgardan dağınık kalın kırmızı-kahverengi saçları dikkatimi çekti.

Saklanacak bir yer bulma şansım olmadı. Adam orada durmuş bana bakıyordu, bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzünde şok ifadesi belirdi. Ağzını açtı, zaten bağırmak üzereydi.

BÖLÜM 9

Hannah

Sol elimi kaldırıp avucumu kapıdaki adama doğru çevirdim ve sağ elimi aşağıda, bıçağı sıkıca kavrayarak tuttum. İçimdeki her kas, onun bağırmaya karar verdiği an için hazırды. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki canım acıyordu.

"Seni ya da başka birini incitmek için burada değilim." Sesimi sabit tutmaya çalışmama rağmen, sözler ağzımdan çok hızlı bir şekilde döküldü. Duruşumu ayarladım, arka pencereden çıkmanın mı yoksa onun şaşkınlığından yararlanıp ön kapıdan çıkmanın mı daha güvenli olacağını hesapladım.

O burun kıvırdı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Birine zarar vermek isteyen biri tam da böyle derdi. İleri çık."

Midem bulandı. En son istediğim şey, saldırıp saldırmayacağını bilmeden ona yaklaşmaktı, ama aynı zamanda yaklaşmamak da muhtemelen muhafızları uyandıracak ve özgürlüğe kavuşma şansımı ortadan kaldıracaktı. Yapsam da yapmasam da başım beladaydı. Nedense hep böyle durumlara düşüyordum. Bu sefer, kolayca akıllıca bir çıkış yolu bulamıyordum.

Titrek bir nefes alarak bir adım öne çıktım.

Ben adım attığım anda, o da bana yaklaştı. Başını eğdi ve gözlerini kısarak beni süzdü. Birkaç saniye sonra

omuzlarını düzeltti. "Peki. Seni dinleyeceğim. Bana bir dakika ver." Kısa bir baş sallamayla, tamamen içeri girdi ve topuğuyla kapıyı kapattı.

Mandalı yerine oturduğunda çıkan yumuşak bir klik sesi, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçirdi.

Bana dönüp bakmadan önce kapıyı sürgüledi ve "Bu konuşmaya devam etmeden önce biraz ışık alalım. Hikayen doğru olduğu sürece burada güvendesin. Şiddete gerek yok." dedi.

Davranışındaki ani değişiklik beni tedirgin etti, ama yardım ya da silah aramaya gitmiyordu. Üzerinde silah olmasa da, sağlam bir yumruk atabilecek gibi görünüyordu ve bu mesafeden, Scar Jaw ve Lilac Eyes'a karşı olduğu gibi sürpriz avantajım olmayacaktı. Ama savaşmadan pes etmeyecektim.

Ocağın yanına doğru yürüdü, botlarının sesleri ahşap zeminde yankılandı. Sonra diz çöktü ve ocağın ağızını daha büyük bir karanlığa boğan koyu bir kütleye dönüştü. Elimde bıçağı daha sıkı kavrayarak dar koridora doğru geri çekildim.

"Hrooooof—roo—roo—awrr." Uluyan ses daha heyecanlı bir hal almıştı.

Şöminenin yanında metal bir ses duyuldu ve şöminede bir şey kıpırdadı. O, bir pokerle közleri karıştırıyordu — bu bir silah olabilirdi.

Bir kez daha geri çekilerek ve kaçmaya hazırlanarak durumu telafi ettim.

Közler alevlendi ve kısa süre sonra sönen yumuşak bir ışık patlaması yarattı. O homurdandı, poker çubuğunu bir kenara koydu ve sonra şöminenin yanındaki kutudan benim gözden kaçırdığım yarılmış bir odun parçası aldı. "Karanlık için özür dilerim." Sesi, spor salonunda karşılaşp sinemaya gitmeyi tartışıyormuşuz gibi hoştu. "Bugün planladığımdan çok daha uzun süre dışarıda kaldım ve neredeyse her şey kül ve köz haline geldi. Ama bu demir ağacı ısıyı iyi tutar ve kömürleri çam veya sedir ağacından çok daha uzun süre sıcak kalır. Üşüdün mü?"

Küçük bir titreme beni sarstı ve beni ele verdi, ama şu anda herhangi bir zayıflığımı itiraf etmek istemiyordum. Odunu ateş ızgarasına koyduğunda, yerine oturdu. Daha fazla odun koydu ve

kömürleri tekrar karıştırdı ve sayısız kıvılcımlar yükseldi. Kıvılcımlar daireler çizip dönerek bacadan kaybolana kadar devam etti.

"Hayır..." Bir kaşımı kaldırarak dramatik bir şekilde omuz silktim. "Göl kenarında öğle vakti yaz sıcağı gibi. Aslında, paltomu çıkarıp çıplak ayakla sokaklarda koşmayı düşünüyorum."

O güldü. "Evet, bahar ya da yaz mevsimi gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu günlerde üç farklı sıcaklık var: soğuk, çok soğuk ve kemikleri donduran soğuk."

İlk odun alev aldı ve ışık odayı aydınlattı, her şeyi turuncu bir parıltıyla kapladı ve onun profilini aydınlattı. Bana sırtını dönmüştü, bu beni endişelendirdi. Ben bir yabancıya sırtımı dönmezdim. Özellikle de gece yarısı, benim evimde işleri olmadığı halde. Yine de, ışığı fırsat bilip etrafımı incelemeye başladım.

Şöminenin solunda, çok sayıda halka izi, yanık izi ve çizik bulunan alçak ahşap bir masanın etrafına yerleştirilmiş iki adet alçak koyu renkli keten kanepeler vardı. Sağdaki duvarda, ağır ahşap kapılar ve demir mandallarla kapatılmış bir dizi dolap sıralanmıştı. İki adet yağ lambası küçük bölmelerde, diğer iki lamba ise duvardaki raflarda duruyordu. Tek pencereler ön kapının bulunduğu duvarda bulunuyordu, biri camsız, diğeri camlıydı. Bu tuhaftı. Bunun kasıtlı olduğu belliydi, ancak nedenini tam olarak anlayamadım. Her ikisinde de, arka odada sürünerek geçtiğim pencerenin aksine, eşit aralıklarla yerleştirilmiş mandallı panjurlar vardı. Kapının sağındaki pencerenin hemen altında bir bank vardı ve o bankanın altında bir çift yıpranmış deri çizme duruyordu. Bankanın solundaki duvardaki kanca boştu ve bir palto bekliyordu. Sanırım burada yaşayan tek kişi oydu ve sık sık misafir almıyordu.

Ocağın üzerindeki duvar başlı başına bir duvar resmi gibiydi: Kancalarda kuruyan ot demetleri, ip makaraları, paslı bir testere, dövülmüş deri şerit, eski görünümlü bir makas, mumlu kumaş kese, uzun saplı kepçe ve hepsinin üzerinde, ön kolumdan daha uzun, gri ve çıkıntılı, muhtemelen daha önce hiç görmediğim bir hayvandan alınmış garip, kavisli bir boynuz vardı.

Kömürlerin üzerine üfledi, sonra diğer odunlar da alev alınca mırıldandı. Ayağa kalktığımda, onu ilk kez gerçekten görebildim.

zaman. Kral Grouchy Pants kadar uzun boylu değildi, ama yine de benden birkaç santim daha uzundu. Gevşek kırmızı-kahverengi bukleler yüzünü çerçeveliyordu ve koyu kahverengi gözleri beni şaşırtıcı bir sakinlik ve rahatlıkla süzdü. Eldivenlerini çıkarıp paltosunu omuzlarından attığında, bir koşucu vücuduna sahip olduğunu fark ettim. Sol kolu ve elinde bir dizi yanık izi vardı ve bunları örtmek için koyu mavi tunikasının manşetini aşağı çekti.

"Ben Olen." Bakışları kül lekeli altın sarısı saçlarımdan kirli paltoma, sanki savaşımaya hazırmışçasına kıvrılmış parmaklarıma kaydı. Anlayış gibi bir şey gözlerinde parladı, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve eğlenceye dönüştü. "Sanırım bu, av köpeklerinin neden henüz gelmediğini açıklıyor. Kül yığını buldun, değil mi? Akıllıcaydı. Ama Dusk King'in zindanından kaçabilmek için zekice davranman gerekirdi. Beni daha da etkileyen şey, fazla abartmamış olman. Kokusunu maskeleydin, ama içine bulaşmış gibi görünmüyorsun ve arkanda kir izi bırakmıyorsun. Aferin."

Uluyan sesler eve yaklaşıyordu. Gerildim ve omzumun üzerinden arka odaya baktım. Panjur hala kapalıydı ama biraz aralıktı.

Çenemi kaldırdım. "Sence köpekler benim peşimde mi? İlginç." Neden daha endişeli görünmüyordu? Benim gibi birinin ona zarar vermesinin mümkün olmadığını mı düşünüyordu, yoksa bu bir tuzak mıydı? İçimde bir şey sızladı ve kaçmam için beni dürttü. Ama şimdi kaçmak beni köpeklerin doğrudan yoluna sokacaktı.

Gülümsedi, sonra elini saçlarına geçirdi ve parmaklarıyla eriyen kardan kalan nemi taradı. "Evet, kaçak bir mahkum var. Görünüşe göre zeki bir mahkum. Eğer o sen değilsen, öyle görünmek için harika bir iş çıkarıyorsun. O külü temizlemek çok zor olacak, ama izlerini gizlemeye yardımcı oldu. Şahsen, ben birkaç günde bir evimin etrafına kül ve kaya tuzu serpiyorum. Neyse, önemli değil. Buradasın. Güvendesin. Köpekler yoluna devam edene kadar pencerelere ve kapıya yaklaşma. Kokunu almazlarsa, pazar kapısına ve dış surlara yönelecekler."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bana soru sormayacak mısın? Kaçak bir mahkum olsaydım, daha çok endişelenirsen diye düşünürdüm."

Alaycı bir şekilde güldü ve bir dalı alevlerin içine soktu, ta ki ucu tutuşana kadar. Bir eliyle alevi koruyarak, en yakın lambaya doğru yürüdü ve onu yaktı. "Kral Kairos bir tiran. Kendi amcası Kral Tobias'ı soğukkanlılıkla öldürdü ve tahtı ele geçirdi." Çenesi sıkıldı. "Bu tam bir trajedi ve tamamen barbarcaydı. Kral Tobias, Kairos'un öz babası onları sürgüne gönderdikten sonra onu ve gayri meşru üvey kardeşini yanına aldı. Bu yüzden, bana kalırsa o bir hain. Ve bir hain her zaman ihanet eder.

"Ben kalenin müfettişi, inşaat denetçisiyim." Elini hafifçe çevirip başını eğdi. "Ya da eskiden öyleydim. Artık müfettiş yardımcısıyım, bugünlerde bir kâhya kadar bir şeyim. Ama maaşı yeterince iyi ve belaya bulaşmadığım sürece o kadar da kötü değil."

Kral Sour Face kendi amcasını öldürmüş müydü? Bu beni şaşırtmamalıydı, ama içim bir parça burkuldu ve acıdı. Bir aile üyesini öldürmeyi hayal edemiyordum, sevmediğim birini bile. Babam gerçek bir pislikti. Annemi dövdü ve Maureen teyzem onunla konuşana kadar onu takip etti. Ama onun yüzünü dövmeyi ne kadar sık hayal etsem de, onu *öldürmeyi* hayal edemiyordum.

"Halkımı, vatanımı seviyorum. Sarayıma sadığım." Olen başka bir lambayı yakmak için yerinden kalktı. "Ama Kral Kairos'u sevmiyorum. Onun sayesinde, Gece Sarayı ya da Alacakaranlık Sarayı yok olana kadar sona ermeyecek şiddetli, kana susamış bir savaşın içindeyiz. Barış umudu Kral Tobias'ın ölümüyle sona erdi, çünkü Gece Kralı Kairos'tan bile daha az barışa ilgi duyuyor." Lambayla dolaplara ve en yakın rafa doğru yürüdü. "Herkesin istediği tek şey savaşın ve kan dökülmesinin sona ermesi. Ama bu taçla çelişiyor." Döndü, yüzü lambanın ışığıyla profilden aydınlandı, gözlerinde neşe sanki yok olmuş gibi bir sertlik vardı. "Benim duruşum, sonsuz bir savaştan hiçbir iyilik çıkmayacağı yönünde. Ne Alacakaranlık ne de Gece Sarayı bu hızla devam edemez. Savaşıp öldürmesek bile kaynaklarımız zorlanıyor. Saraylar birbirlerini dengelemek için kurulmuştu ve o zamandan beri... Peki, bunu sana neden anlatıyorum ki? Sen her şeyi biliyorsun."

Ben somurtarak, "Bunları nereden bileyim? Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedim.
hiçbir şey bilmiyorum."

Geri çekildi, sonra gerçekten kafası karışmış gibi başını eğdi. "Sen ya Day ya da Aurora Court'sun, değil mi? Saçların ve gözlerin... Dusk ya da Night'a ait değil."

Hala bıçağı sıkıca tutarken başımı salladım, bu da ceketimin üzerine biraz kül dökülmesine neden oldu. "Hayır. Ben Tennessee'denim. Bir portaldan buraya düştüm. Geri dönmenin bir yolunu biliyor musun? Mümkünse burada kalmak istemiyorum."

"Bir portal mı? Büyülü aynalardan biri gibi mi?" Gözleri büyüdü. "Sanırım bu, seni neden esir aldığını açıklıyor. Ve sen tamamen başka bir alemde mi geldin?" Gözleri yumuşayıp uzaklaşırken, dilini damağına vurdu. "Bu işleri karmaşıktırıyor..." Bana bekleyişle baktı. "Adın ne?"

"Hannah. Evet, ben buralı değilim. Ama senden anladığım kadarıyla başka portallar da var. Benim düştüğüm portal avlunun üzerinde belirdi ve sonra kayboldu." Buraya nasıl geldiğimi ona anlatmanın bir zararı yok gibi görünüyordu. Birine güvenmem gerekiyordu ve o henüz beni köpeklere atmamıştı.

"Bu oldukça güçlü bir büyü. Onu nasıl yarattın?" Kaşlarını çatarak ensesini kaşdı.

"Ben yapmadım. Sadece... teyzemin aynasına dokunduğumda oluştu." Uluyan sesler yoğunlaştı ve ben omzumun üzerinden bir kez daha arkama baktım.

O gülümsedi. "Görünüşe göre o zavallı köpekleri öfke nöbetine sokacak kadar sinirlendirmişsin. Hızlı düşünüyorsun. Bu hoşuma gitti." Kanepeye doğru eliyle işaret etti. "Otur. İstersen bize bir şeyler içecek getireyim, sonra da seni ait olduğun yere geri götürmeyi düşünürüz."

Şüphe içimi kapladı, sıcak ve ani bir şekilde. Bıçağı daha sıkı tuttum. Neden bu kadar yardımsever davranıyordu? Neden bir şey talep etmiyor ya da beni tehdit etmiyordu? İnsanlar yabancılara, özellikle de gece yarısı pencerelerinden içeri giren yabancılara, karşılıksız yardım etmezlerdi. "Zamanınızı ve kaynaklarınızı çok cömertçe paylaşıyorsunuz. Evime izinsiz girdiğim için daha fazla kızacağınızı düşünmüştüm."

"Güzel bir kadın, benim iğrenç ve çürümüş bir ruh olarak gördüğüm birinden kaçarak gece yarısı evime girdi."

Bana zarar vermedin. Neden kızayım ki?" Bakışları benden geçip koridora kaydı. "Hiçbir şeyi kırmış gibi de görünmüyorsun. Sanırım resmi oturma odasından girdin. O panjurun, özellikle de camı eksik olduğu için, bir süredir tamir edilmesi gerekiyordu."

"Başka biri mi girmiş?" Pencereden ilk giren ben değilmişim gibi görünüyordu.

"Hayır." Omuzlarını silkti, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Zor zamanlar geçirdik, ben de camı başka malzemelerle takas ettim. Zaten o odayı nadiren kullanıyorum ve burada kimsenin değerli eşyası yok. Ayrıca, bazen kardeşim ziyarete gelir ve... şey, o kanunlarla pek iyi geçinmez. Zararlı bir şey yok, söz veriyorum. Aslında iyi bir adamdır. Sadece hiçbir mahkeme veya ulusun parçası olmak istemiyor." Dolaba doğru yürüdü ve onu açtı. İçinde birkaç koyu renkli, bodur şişe vardı. Bir tanesini ve iki tahta bardağı çıkardı.

Onları masaya getirdi ve tarçın, karanfil ve hindistan cevizi kokan bir içecekten iki bardak doldurdu.

Ağzım sulandı. Sıvının elma şarabı kokusu yoktu, ama bana memleketimi özletmeye yetecek kadar benzerdi. Maureen teyze elma şarabını hep sevmiş.

Bana iki tahta bardaktan daha güzel olanını uzattı. Ben onu aldıktan sonra, oturdu, ayaklarını masanın üzerine koydu, bana kadeh kaldırır gibi bardağı kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "İşte. Böyle daha iyi."

Hareket etmedim, bir elimde fincan, diğer elimde bıçak tutuyordum. Durum gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve bu beni tedirgin etti. Bana iyi şeyler olduğunda, ardından mutlaka eşit derecede kötü ya da daha kötü şeyler olurdu. Burada mahsur kalmak ve Sürekli Somurtkan ve Kötü Ruhlu Majesteleri tarafından tehdit edilmek kadar kötü olsa da, işler her zaman daha da kötüye gidebilirdi. Olen beni oyalamaya çalışıyor olabilirdi. Muhafızlar beni bulup yeniden yakalayana kadar beni burada tutmak için.

Kapıya bir kez daha baktım, kulaklarımı dikip köpeklerin şu anda nerede olduklarını anlamaya çalıştım.

Omuz silkti, sonra bir yudum daha aldı ve ağzını koluna sildi. "Sana zarar vermeyeceğim, Hannah. Bunun için bir nedenim yok. Açıkça kötü bir durumdasın. İhtiyacın olduğu için birinin sana yardım etmek isteyeceğine inanmak o kadar zor mu?"

Garip bir şekilde, Ashren ve özellikle Thea hakkında buna inanmıştım. Thea'nın tavırlarında ve konuşma tarzında, yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğü herkese destek olacağını hissettiren bir şey vardı. Ashren daha temkinli görünüyordu, sanki herkese yardım etmek yerine maliyetleri ölçüp en iyi yolu seçiyormuş gibi.

Olen'in durumunda, belki de evime birinin girmesine karşı bu kadar sakın kalamayacağım için tedirginliğim artmıştı. Ona güvenmek bana zor geliyordu. Her ne kadar inanılmaz bir gülümsemesi ve beni ona güvenmek istemeye iten bir tavrı olsa da. "Evet."

O buna güldü, sonra şişeyi alıp bardağını yeniden doldurdu. "Haklısın. Muhtemelen payına düşenden fazla sorunla uğraşmışsındır. Güzel kadınlar hep öyle olur. Ama burada olduğun için bana güvenmek zorunda değilsin. Güvenebileceğini kanıtlayacağım. İstersen, içkinden bir yudum alayım da zehirli olmadığını gör."

İsteğim dışında gülümsedim. "Ya zehire karşı bağışıklığın varsa?"

"Ah! Beni incittin!" Elini göğsüne bastırdı ve sıırıttı. "Gerçekten zekisin. Ama hayır, seni bununla uyuşturamaz ya da zehirlemem. Bu karanfil viskisi. İçine herhangi bir şey eklemek, buz bile olsa, bir hakaret olur. Bu günlerde her şeyin bu kadar soğuk olmasının tek avantajı, alkollü içeceklerimizi ideal sıcaklıkta tutmanın çok daha kolay olması. Küçük bir umut ışığı, ama yine de bir umut ışığı."

Bu tanıdık ifade beni gülümsetti. Benim dünyamdan bu dünyaya sızmış mıydı? Belki de benim dünyamdan buraya geçen ilk kişi ben değildim. Aslında bu mantıklıydı, çünkü hançer ve ayna bir şekilde üvez ağacının altındaki demir sandığın içindeydi. Bu da geri dönüş yolu olduğu anlamına geliyordu.

"Demek istediğim, korkmana gerek yok. Tetikte olabilirsin, istersen bıçağı elinde tutabilirsin, ama benim için endişelenmene gerek yok ve nasıl hissettiğine karar vermek için istediğin kadar zaman ayırabilirsin. Seni çalışan bir portala ulaştırmak için zamana ihtiyacımız olacak. Yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim." Elini salladı. "Bunun bir bedeli olacaktır muhtemelen. Arkadaşım benden biraz daha finans konusunda bilgili ve kralın hayal kırıklığı ve öfkesinden zevk almak ona yetmeyecektir."

"Ne kadar? Ve ne kadar sürer?" Fincanı masaya koydum ve eskiden yaralı olan bacağıma ağırlığımı yükledim. Hafif bir gerginlik dışında, ağrı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Zihnimde vücudumu tararken, düşmeden kaynaklanan sertliğin de kaybolduğunu fark ettim. Adrenalin onu maskeleyordu. Clovefall viskisini içmiş olsaydım, buna inanabilirdim. Ama bir de elim meselesi vardı. Avucuma baktım ve kesik izinden hiçbir iz kalmadığını gördüm.

Olen içki içerken başını geriye eğdi, boğazı sallandı. Bakışları benden geçip salona, sonra tavana kaydı, sanki kirişlerin arasında saklı eski anıları gözden geçiriyormuş gibi. "Bilmiyorum, Hannah. Belki bir iyilik. Belki nadir bir şey." Ağzı kıvrıldı, ama gülümsemesinde eğlence yoktu. Daha çok saklamaya çalıştığı endişeli bir düşünce gibiydi. Bir şey onu endişelendiriyordu. "Köpekler ortadan kaybolup kuyruklarını kısıtarak kaleye dönene kadar bekleyelim. Yarın akşama kadar dinlenebilirsin, sonra arkadaşımı buluruz. Son zamanlarda günler kısa, çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın."

Uyumak, yakalanmak için harika bir yol gibi geliyordu. "Bundan daha hızlı gidebilir miyiz?"

"Hmmm. Şey, güvenli bir şekilde olmaz. Sanırım kralın ne yaptığını bilmesini istemiyorsun? Çoğu insan ona sadıktır çünkü onun Dusk Court'un çıkarlarını gözettiğine inanırlar. Sana yardım edecek birkaç kişi olabilir, ama onlar da temkinlidir." Çenesi gerildi. "Özellikle bu günlerde."

"Neden özellikle bu günlerde?" Uzak duvara doğru yürüdüm ve sonra geri döndüm, etrafımı daha iyi incelemek için gözlerimi ondan ayırmadım.

"Şey..." diye başladı.

Ağır bir vuruş, göğsüme yumruk atılmış gibi geldi.

"Bu kapıyı aç. Hemen," tanıdık, derin bir ses emretti.

Sanki ayaklarımın altındaki zemin kaybolmuş gibi midem bir anda düğümlendi.

Kai.

BÖLÜM 10

Hannah

Kral tekrar, daha sert bir şekilde kapıyı çaldı, kapı çerçevesini salladı ve kırılganlardan bir toz bulutu yükseldi. İnleyen ses içimi delip geçti ve nefesim kesildi, sanki ciğerlerim nasıl çalışacağını unutmuş gibiydi.

Gözlerim Olen'e kaydı ve kalbim bir an durdu. Hesaplama, ihanet ya da zaferin parıltısını bekliyordum. Bunun yerine, yüzündeki renk kayboldu, rahat sıcaklığı sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Omuzları gerildi ve gözleri kapıya odaklandı.

Bir darbe daha indi, ardından botların taşa sürtünme sesi geldi. "Bu kapıyı aç. Hemen."

Olen bileğimi yakaladı ve beni ateşin ışığından uzaklaştırıp ana odanın ötesindeki dar koridora doğru yönlendirdi. Yürürken, ayakkabılarımın olduğu yere nemli botlarını koyarak izleri bozdu. Sesi, nefesinin hemen üzerinde, alçaldı. "Mutfağa git ve ikinci kapıyı aç. Orası kiler. Yukarı çıkma, çünkü tahtalar gıcırıyor. Ses çıkarma. Eğer muhafızı da yanındaysa, evi kuşatmışlardır. Onunla ben ilgilenirim."

Beni geri itti ve ben direnmedim. Kiler ne demek bilmiyordum. Ya öğrenirdim ya da denerken yakalanırdım. Koridorda sessizce yürüdüm, lastik tabanlı ayakkabılarım ahşap zeminde ses çıkarmıyordu.

. Nabzım kulaklarımda çınlarken bıçağı sıkıca tuttum.

"Olen! Bu kapıyı açacaksın, yoksa kırılacak." Huysuz Popo'nun bağırın sesi evin içinde yankılandı, ardından tahtaya daha da sert vuruşlar geldi.

Tazılar beni bulamayınca uzaktan uludular. Kül ve ahır numarası işe yaramıştı, peki neden şimdi buradaydı? Bir kurt tavşanı takip eder gibi beni takip edebiliyor muydu?

Şansımın tersine dönmesi alıştığım bir şeydi.

Mutfak loş ve soğuktu, kurutulmuş otlar, eski duman ve hafif bir demir kokusu vardı. Ortada, bıçak izleri ve yılların kullanımıyla çizilmiş sağlam bir masa duruyordu, tavandaki kirişlerden ise demetler halinde kekik ve defne asılıydı. Üç hızlı adımla odayı geçtim ve umarım kiler olan dar ahşap kapıdan içeri girdim.

İnce çitalardan ve çatlamış sıvadın oluşturan duvarlar vardı, ancak bu alan ile ana oturma odası arasındaki iç duvarda küçük boşluklar vardı. Ateşin zayıf ışığı, görmem için yeterli ışığı sağlıyordu. Oda dar ve sıkışık, havası kuru ve tuz, tahıl, kurutulmuş et ve asılı otların kokusuyla doluydu. Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan kaba ahşap raflar vardı ve bu raflar sandıklar, çuvallar ve kumaş bohçalarla doluydu. En üstteki raflarda en az malzeme vardı, bu da oraya çıkabilirsem sıkışıp saklanabileceğim kadar yer bırakıyordu.

Kapıyı, mandal ses çıkarmadan tahtaya değene kadar yavaşça kapattım. Karanlık bir anda çöktü ve kalın ahşap raflara ulaştığımda tahıl ve kurutulmuş köklerin kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Dizimi tahıl çuvalına dayayıp kendimi raf raf yukarı çekince kaslarım yandı. Ahşap, yükün ağırlığı altında hafifçe gıcırdadı ve Kai kapıyı yumruklamaya devam ederken midem düğümlendi. Kendimi en üst rafa yüzüstü yatırıp sığ nefesler aldım, sonra tüm vücudumu tavana yakın dar boşluğa sokana kadar kaydardım.

Yüzümü, sıvadaki ahşap çerçevenin görüldüğü duvardaki ince bir çatlağa çevirdim. Sıcak ışık içeri sızarak karanlığı altın çizgilerle boyadı. Hiçbir şeye sürtünmemeye dikkat ederek dışarı baktım.

Olen koridordan çıktı ve ana odayı kasıtlı olarak yavaşça geçti. Önceki rahat tavırları sertleşmiş ve gerginleşmişti. Kapıya ulaştı ve kendini dengelemek için bir elini tahtaya dayadı. Nefes vererek, omuzları çökmüş ve duruşu kemiklerine kadar yorgunluk hissettiren bir şekilde kapıyı açtı.

"Kralım." Başını eğdi, boynunun arkasını ortaya çıkaran saygılı bir duruş sergiledi. "Bu geç saatte benim zavallı evimi onurlandırdınız. Nasıl yardımcı olabilirim? Arazi ölçümcüsünün kendisi yardım edemediği bir konu mu var?"

Sour Face eşikte duruyordu, koyu renkli paltosunun üzerine buzlanma yerleşmişti. Varlığı kapıyı dolduruyordu, sanki evin kendisi ondan uzaklaşmış gibiydi. Yanında hiçbir muhafız yoktu ve merdivenlerde zırhlı figürler yoktu. Sadece o, tek başına, gözleri Olen'i geçip odanın içine, et aranan bıçaklar gibi keskin bir şekilde bakıyordu.

Yalnız gelmiş olamazdı. Belki de benim göremediğim, daha geride muhafızlar vardı. Göğsümdeki o tuhaf çekişme geri döndü, bu sefer daha keskin ve daha derindi.

"Uyuyormuş gibi davranma." Akıllı'nın bakışları karla kaplı paltoya, yanan şömineye, lambalara, üzerinde hâlâ iki fincan duran masaya kaydı. Ağzı sıkılaştı. "Paltonun üzerinde hâlâ erimemiş kar var. Uyanıktın... ve eğleniyordun."

Kahretsin! Dikkatli biriydi. Arkamda kül izleri bırakmış mıydım? Olen ayak izlerimin üzerinden geçmişti, ama onları yeterince gizlemiş miydi?

Olen boğazından çıkan yorgun bir kahkaha attı. Yer açmak için bir adım yana çekildi, sonra kapıyı tamamen açmadan durdu. Bir ayağı yerinde kaldı, ince bir engel oluşturdu. "Denetimlerden planladığımdan çok daha geç döndüm. Bu günlerde soğuk kemiklerime işliyor ve beni yavaşlatıyor. Ama viski daha önce içmiştim. Tam yatmaya gidiyordum."

Kai'nin gözleri tekrar bardaklara kaydı. Sonra tekrar Olen'in yüzüne döndü. "Yalnız yaşıyorsun."

"Evet." Olen'in elleri yanlarında büküldü, parmakları sanki hareketsiz kalmalarını hatırlatmak istercesine kıvrılıp açıldı. Yine omuz silktili, bakışları Kai'den dışarıdaki bir noktaya kaydı. "Eğer bu resmi bir işse, sabaha kadar bekleyebilir."

Kai davet edilmeyi beklemeden içeri girdi, eli Olen'i geri itti. Kapı arkasından gürültüyle kapandı, ses evin içinde yankılandı ve göğsüme çarptı. Acele etmeden, kendinden emin adımlarla ilerledi, odayı keskin ve değerlendirci bakışlarla tararken ahşap zeminde sessizce yürüdü. Şöminenin yanında durdu, eldivenli elini sanki alevlerin üzerinde ısıtmak istercesine kaldırdı, profili sert ve okunaksızdı. "Kadın nerede?"

Olen ona döndü. Boğazı titredi. "Hangi kadın?"

Kral, Olen'e bakışlarını o kadar yoğun bir şekilde sabitledi ki, tüylerim diken diken oldu. Sadece odunların çtırdaması ve bir kütüğün yerleşmesi sessizliği bozdu.

Kai bir adım öne çıktı. "Alarmı ve av köpeklerini duymuş olmalısın, bana rol yapma. Evi arayacağım." Ses tonu bunun bir rica olmadığını açıkça belli ediyordu. "Onu sakladığını öğrenirsem, cezalandırılacaksın. Ona zarar verdiğini öğrenirsem, acı içinde öleceksin. Bu senin burnunu sokacağın bir mesele değil, alt müfettiş." Dikkatini, sanki duvarın arkasından beni görebiliyormuş gibi, arkasında yattığım duvara çevirdi. Kaslarım gerildi ve her sinirim çığlık attı.

Olen, Kai'nin önüne çıktı. Ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı, sonra sanki bir hata yapacağını fark etmiş gibi hemen indirdi. "Gerek yok! Majesteleri, yemin ederim kimseye kaçmasına yardım etmedim. Bir mahkumun kaçtığını tahmin etmiştim, ama onun bir kadın olduğunu bilmiyordum. Evim, ihtiyaç sahibi kimsenin seçeceği bir yer değil. Küçük, rüzgârlı ve ilgi çekici pek bir şeyi yok. Eşim zaten benden alınmıştı. Başka bir kadınla birlikte olarak onun anısını asla lekelemem. Ayrıca, köpekleriniz mahkumun peşinde, değil mi? Onların burada olmasının başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum."

Kai'nin gözleri kısıldı. Odanın havası yoğunlaşmış gibiydi, şöminenin sıcaklığı keskin ve boğucu hale gelmişti. "Kenara çekil."

Olen bunun yerine ağırlığını kaydırды ve soğuk havaya rağmen şakağında bir damla ter belirirken vücuduyla koridoru kapattı. "Az önce av köpeklerinin geçtiğini duydum. Pazar Meydanı'na doğru gidiyorlardı. Aradığın kişi muhtemelen oraya gitmiştir. Ben olsam öyle yapardım. Ölümlülerin sözleri yanlış olabilir, ama av köpekleri yalan söylemez."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, titreşimler beni ele vereceğinden emindim. Kai ona inanırsa, belki, sadece belki...

Kai dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerini kısarak bana baktı. Bu bakış kanımı dondurdu. "Bana öğüt vermeye cüret ediyorsun."

Omurgasını düzelteren Olen, bu kez başını daha da eğdi. "Hiçbir şey varsaymıyorum. Sadece zamanınızı boşa harcamamanızı istiyorum."

"O zaman zamanımı boşa harcamayı bırak ve yolumdan çekil." Olen'i kenara itti ve zemini taradı.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Kahretsin, Huysuz Kral çok dikkatliydi. Bu açıdan ayak izlerimizi göremiyordum. Ama spor ayakkabıların tabanları botlardan çok farklıydı. Mutfığa girdiğimde ayakkabılarım o kadar ıslak değildi, bu yüzden belki de yeni iz bırakmamıştım. Saklanmak için acele ederken kontrol etmeyi unutmuştum.

Kai kanepelerin etrafında dolaştı, sonra geri döndü, bakışları yerde dolaşıyordu. Başını eğdi.

"Peki. Size göstereyim." Dolapları açtı, bakışları Kai'den kapıya, oradan da tavana kaydı. "Burada kimse yok. Kanepelerin altında da kimse yok. Gördünüz mü? Bu sizin seviyenizin çok altında, kralım. Varlığınız beni onurlandırıyor ama kendinize yüklediğiniz bu onursuzluk beni dehşete düşürüyor."

Kai yaklaştı, Olen'in çenesini kaldırıp onun bakışlarına karşılık vermesi gerekecek kadar yaklaştı. "Gitmemi çok istiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi Kai, sesi yumuşak bir bıçak gibiydi. "Daha önceki tüm görüşmelerimizde, seni çok daha uzlaşmacı ve sohbet etmeye istekli bulmuştum. Bu tavrın... sana yakışmıyor."

Olen derin bir nefes aldı, omuzlarını biraz gevşetip çöktü, duruşu yorgunluktan ağırlaşmış gibiydi. "Sadece yorgun ve üşüyorum, kralım."

Kai ona uzun ve acı verici bir an baktı, sonra onu itip geçerek onu duvara çarptı ve salona doğru yöneldi. Nabzım hızlandı. Olen'in elleri yanlarında seğirdi, parmakları sanki bir şeye uzanacakmış gibi kıvrıldı ama kendini durdurdu.

Kai'nin ağır ayak sesleri etrafımda yankılandı. Güzel salon. Arka oda. Penceresinin panjurları sarkmış olan oda. Ama bir de mutfak vardı. Ayakkabı izlerim ne kadar sürede kurur? Muhtemelen buraya geldiğimden beri yeterince zaman geçmişti, en eski

ayak izleri yeterince bozulmuş ve izleri gizlemiş olmalıydı. Ve Olen benim izlerimi gizlemek için arka odaya girmiş gibi görünmüyordu. Ya da mutfağa...

Donakaldım, parmaklarım avuç içlerimde kıvrıldı. Göğsümdeki garip çekişme şiddetlendi.

Mutfak kapısı açıldı ve kırılgan bir sesle duvara çarptı. "Tennessee'li Hannah, hemen dışarı çık."

BÖLÜM 11

Kai

Eşiği geçtiğim anda çenem kilitlendi ve vücudum gergin bir şekilde kaskatı kesildi. O kaçmıştı ve içgüdülerim bana onun burada olduğunu söylüyordu. Göğsümdeki o çekişme bana huzur vermiyordu, zihnimdeki yüzünün görüntüsü de öyle. Hannah'ya tekrar yakın olma isteği ve öfke, şimdiden göğsümün altında sıkışmış durumdaydı.

Market Meydanı'na yaklaşırken köpeklerin havlamaları kulaklarımda sönükleşti. Muhafızların çoğu orada arama yapıyordu, Hannah göz önünde saklanmaya çalışıyorsa bu mantıklıydı. Hemen hemen herkes sığınaklara girmek için Market Meydanı'na gidiyordu. Kaptanlarıma insanları geri çağırıp kalabalığı sakinleştirmelerini emretmiştim, ama çoğu gergin oldukları için yeraltında kalacaktı. Yanlış anlamaları makuldu.

Ama içimdeki o çekim, görmezden gelinemeyecek kadar açık ve netti.

Olen, elleri yanlarında gevşek bir şekilde duvara yakın duruyordu. Vücudu hafifçe salona doğru eğilmişti ve soğuk ve yorgun olduğunu söyleyen bir adam için fazla uyanıktı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, hiç bu şekilde davranmamıştı. Ona doğrudan bakmadan onu içime aldım, dikkatim bir kez daha yere kaydı.

Bot izleri pek mantıklı değildi. Şöminenin yanındaki izler neredeyse kurumuştı, ama salonun yanındakiler sanki kasıtlı olarak ayaklarını sürtmüş gibi bir desen oluşturuyordu. Bizimkiler gibi deri botlar kurur.

Yavaşça, ama yine de, o tuhaf sürünme hareketinin bir nedeni yoktu... tabii birini korumuyorsa. Ve ben kim olduğunu biliyordum. Göğsümde bir sıkışma hissettim.

Omuzlarım gerildi ve çenemdeki kaslar seğirdi.

Onu korumak için ne gibi bir nedeni olabilirdi? O buraya geleli birkaç dakikadan fazla olmamıştı ve o, benim otoriteme karşı yapılan küçük düşürmelere nasıl tepki verdiğimi çok iyi biliyordu.

Bakışlarım tekrar ona ve duruşunun açısına kaydı. Ağırlığını koridora vermiş, sanki onu engellemeye hazırmış gibi duruyordu. Sanki ben geçmeye çalışırsam nasıl tepki vereceğini önceden düşünmüş gibiydi. Başka bir erkeğin benimle onun arasına girme fikri göğsümde şiddetli bir şekilde kıvrıldı. Eldivenli ellerim yanlarımda yumruk oldu, parmaklarım sıkıldıkça deri gıcırdadı.

O buradaydı ve adam onun yanında durmuş, güzelliğine ve ateşine bakmıştı. Sonra herkesin yapacağı gibi, onu korumaya ve kollamaya değer olduğuna karar vermişti. Kendi ateşinden çıkan odunlarla adamın gözlerini yakmak istedim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve tüm boyumu uzattım. Sonra bir adım öne çıktım ve bakışlarımı bir kez daha salona kaydırđım.

O çok hafifçe irkildi, ama bu yeterliydi.

Onu iterek geçtim ve omzumla onu duvara çarpacak kadar sert bir şekilde ittim. Nefesini çekti ama itiraz etmedi, bana, kapıya ve yukarıya baktı. Bu tek başına bana her şeyi anlatıyordu.

Mutfak önümde açıldı, loş ve soğuktu, havada kurutulmuş otlar ve eski dumanın keskin kokusu vardı. Ortada çiziklerle dolu bir masa duruyordu, yüzeyi boştu. Kirişlerden kekik ve defne demetleri sarkıyordu, gölgeleri uzun ve hareketsizdi. Sobada ateş yanmıyordu, ama kül, otlar ve tahıl kokuyordu. Manolya ve kayısı kokusu yoktu, ama... o buradaydı. Bunu hissettim.

"Tennessee'li Hannah, şimdi ortaya çık." Sesim odayı keskin bir şekilde yırttı. Sesinde titreme ya da yumuşaklık yoktu. Cevap vermemesine şaşırmadım. Onunla sadece birkaç saat önce tanışmıştım, ama inatçı olduğunu biliyordum. İnatçı... ve sinir bozucu. Gurur, istenmeyen ama inkar edilemez bir şekilde öfkeyle birlikte kabardı ve göğsümdeki düğümü sıkı.

Tabii ki arkadaşım başımın belasıydı. Hem de akıllı bir baş belası. Neden olmasın ki? Lanet olsun kadere! Onu geri aldığımda, en iyi çözümü bulana kadar onu güvenli bir yere kilitleyecektim, ikimizin de delirmemesi ya da dikkatimi dağıttığı için onu öldürmemem için. Kader yardım et, ben sadece bu bağlantının bitmesini istiyordum. Damarlarımda ateş yanıyordu.

Mutfak, onun saklanabileceği birkaç sığınak sunuyordu. Gözlerim mutfakta bir kez taradı ve açık alanı hemen eledi. Bir kadın havaya karışamazdı ve bir cesedin sığabileceği çok az yer vardı.

Önce dolaplara baktım.

Kontrolü elimde tutuyormuş gibi davranarak, hareketlerimi odaklanmış ve dikkatli bir şekilde tek tek açtım. Dolaplarda ilgi çekici pek bir şey yoktu ve ellerimi dolapların arkasına koyup vurduğumda, sadece masif ahşap sesi yankılandı. Her bir kapıyı dikkatlice kapattım, ahşabın çerçeveye çarptığı yumuşak ses, soğuk odada yüksek bir yankı oluşturdu.

Olen kapının yanında duruyordu. "Majesteleri..."

"Sessizlik." Sırada masa vardı. Bir dizimin üzerine çöktüm, gölgelerin hiçbir şeyi gizleyemediği masanın altını kontrol ettim.

Geriye tek bir yer kalmıştı. Kiler.

İki sessiz adımla mutfakta geçtim ve dinlerken elim kapı kolunda durdum. Göğsümdeki lanet olası gerginlik o kadar şiddetlendi ki, göğsümün yırtılacağından korktum. O kadar yakındı ki, bunu kemiklerimde hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki, gizlenmiş ve sessiz olan onu düşünmek, göğsümde şiddetli ve bölgesel bir gerginlik yaratıyordu.

"Hannah." Adı dilimde ağır ama bir şekilde tatlıydı. "Bu burada bitiyor." Olen burada olmasaydı, ona zarar vermeyeceğimi söyledim.

Çünkü incitmezdim. Ona *ihtiyacım vardı*. Onu geri kazanmam gerekiyordu. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Buna bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyordum.

Kiler kapısını açtım.

Soğuk hava dışarıya yayıldı, toz, kurutulmuş et, otlar ve tahıl kokularını taşıyordu, içerideki karanlık tamdı ama benim görüşüme karşı işe yaramazdı. Derin raflar duvarlardan zeminden tavana kadar uzanıyordu, çoğu

sıkı bir şekilde çuvallar ve kasalarla doluydu, üst katlar ise gözlerimi hemen yukarıya çekecek kadar boştu. Dikkatim daraldı, bilinçli bir düşünce olmadan içgüdülerim onu yönlendirdi. Yüksekte, yerden ve onu ele verebilecek izlerden uzak bir yere gidecekti.

En üst rafın yanında bir tahıl çuvalı sıkışmıştı. Bir kutu hafifçe sıra dışı duruyordu.

Nabzım yavaşladı ve onu bulmak için göğsümdeki çekimi takip etmeye hazırlandım.

Kornalar çaldı.

BAHROOOOM! BAHROOOOM! İlk ses, yarayı deşer gibi geceyi yırttı, ardından botlarımın altındaki taşları titreten ikinci, daha uzun bir ses geldi.

Bir saldırı mı? Şimdi mi?!

Hava değişmiş gibi hissettiğimde kilerden geri çekildim. Dönüp koşmaya başladım, Olen'i özür dilemeden iterek geçtim.

O sendeledi ve kendini topladı, ben de ön kapıdan dışarı çıktım. Eğer saldırı altındaysak, Hannah da tehlikedeydi. Koruma kalkanları saldırıyı engellemeye yetebilir, ama içim bir türlü rahatlamıyordu. Havada bir terslik vardı.

Koşarken soğuk gece havası yüzüme çarptı, botlarım uzun adımlarla taşlara vuruyordu. Gözlerimi gökyüzüne çevirdiğimde öfke ve gerginlik içimi kapladı.

Gökyüzü kararmıştı.

Bulutlu değildi. Fırtına karanlığı da değildi.

Sanki yıldızları kapatan devasa bir şey varmış gibi, saf, yutan bir karanlıktı.

Lanet olası Bram! Şimdi mi?

Daha önce zırhının içinden omurgasını söküp atmak istememiştim, ama şimdi istiyordum.

Şehrin üzerindeki koruma kalkanları canlandı, gümüş ışık muazzam bir yay şeklinde dışarıya doğru yayıldı. Görünmez bariyerin üzerinde buz gibi parlak desenler ortaya çıktı, mühürler kusursuz bir hassasiyetle birbirine kenetlendi ve büyü yükselirken şarkı söyledi. Her şey olması gerektiği gibi çalışıyordu. Yine de hava keskin ve acı bir tada sahipti.

Aniden ışık titredi ve çizgiler kırıldı. Desen oluşumunun ortasında dondu.

Kanım dondu.

"Hayır," diye fısıldadım, kelime göğsümden koparıldı. Koruma kalkanları oluşmayı bıraktı.

Gümüş parıltı sönükleşti ve belirsiz bir şekilde titredi, bölümler tamamlanamadı, büyü gerildi ve başarısız oldu, sanki bir şey onun omurgasını kesmiş gibi. Dehşet içimi kapladı, ardından beyaz sıcak bir öfke geldi. Sabotaj yapılmıştı ve biz ihlal edilmek üzereydik.

Başka bir korna çaldı. Bu seferki, tehdidin türünü duyuruyordu, daha keskin ve tizdi. *KRAAAM! KRAAAM! BAHROOOOM!*

Gece ejderhaları.

Sokaklarda çığlıklar yükseldi. Kafamı geriye eğdim ve karanlıktan sekiz şekil çıktığını gördüm. Ateş gözlü canavarlardan biri dönüp bana doğru hızla saldırdı.

BÖLÜM 12

Hannah

Vücudumu rafa yaslayıp yüzümü çevirdim, böylece kendimi ele vermeden nefes alabilecektim. Tahta kaburgalarım batıyordu ve dilim tozla kaplanmıştı. Parmaklarım bıçağı sıkıca kavradı, eklemelerim yanana kadar. Geri çekilecek yer kalmamıştı ve eğer buraya tırmanırsa, beni öldürmek isteyeceğı için ona saldırmak zorunda kalacaktım. Belki gözlerini yaralarsam, onu yeterince zayıflatabilir ve buradan kaçabilirdim.

Ona zarar verme düşüncesi midemde yağlı bir mide bulantısına dönüştü. Kahretsin. Şimdi hazımsızlık çekmenin sırası değildi.

"Hannah." Derin sesi alçak ve kalın çıkıyordu. "Bu iş burada biter."

Bir an için, cevap verme dürtüsü içimi kapladı, ama dudaklarımı sıkıca kapattım. Bana ne oluyordu böyle? Adımın yankısı, tamamlanmamış bir şey gibi karanlıkta asılı kalmıştı.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Altımdaki kapı açıldı ve göğsümdeki hafif çekişme güçlendi. Altımdaki alan, onun inkar edilemez varlığıyla doldu. Rafları tararken beni aradığını, başını geriye eğdiğini hayal ettim. Bıçağı daha sıkı kavradım. *Lütfen bana seni incitmeme neden olma.*

Zaman yavaşça akıyordu ve ben en ufak sesleri bile takip ediyordum — botlarının hareketini, hareket ederken derinin hafifçe sürtünmesini ve sanki dinliyormuş gibi durakladığını. Hareketsiz kalmaktan kaslarım yanıyordu ve nefeslerimi sayarak hareket etmem gereken anı beklerken, daha da geriye doğru eğildiğimde kaburgalarım ağrıyordu.

BAHROOOOM! BAHROOOOM!

Ses evi yırttı, rafta titreşti ve doğrudan kemiklerime işledi. Tüm vücudum kaskatı kesildi. *Başka bir mahkum daha mı kaçtı?*

Botlar zemine sürtündü ve Kai'nin varlığının baskısı kayboldu. Kapı hala ardına kadar açıktı ve adımlarının hızlanarak koşuya dönüştüğünü duydum.

Donakaldım, bıçağı hala sıkıca tutuyordum ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu.

Ayak sesleri koridordan geri koştu. Kafamı çatlağa doğru çevirdim ve onun ön kapıdan dışarı koşarak sokağa çıktığını gördüm.

Ahşap, kiler tabanındaki zemini sıyırdı. Gerildim ve kapıya doğru döndüm, sonra Olen ortaya çıktı.

Solgun yüzü ve kısılmış gözleri, onu Kral Grouchy Butt ile karşılaştığı zamankinden daha kötü göstermişti. "Gitmeliyiz." Bana aşağı inmemi işaret etti. "Gece Mahkemesi koruma kalkanlarını aştı ve şehir saldırı altında. Savunmayı yeniden kuramazlarsa burası bir mezarlığa dönüşecek."

Düşüncelerim dağıldı. Onu yanlış duymuş olmayı umdum, ama dışarıdaki çığlıklar ve kaos onun sözlerini doğruluyordu.

Elini uzattı. "Şehirden çıkmanın bir yolunu biliyorum, ama hemen gitmeliyiz. Bu saldırıdan sağ kurtulursa, arkadaşım ile iletişime geçmene yardım etmeye çalışacağım, ama ölürsen bunun bir faydası olmaz."

Bu mantığa karşı çıkamazdım. Onun elini kabul edip öne doğru kayarken, hava gerginlikle doluydu. Beni yere indirdi ve mutfığa çekti. Sonra eli bileğimi sıkıca kavradı. "Acele etmeliyiz."

Hâlâ sağ elimde bıçağı tutarken, paltomu düzelttim ve onu takip ettim. Ama göğsümdeki bir çekiş beni Kai'nin gittiği açık ön kapıya doğru çekti ve içimi bir endişe sardı.

Göğsümde bir sıkışma hissettim. O salona girip ana odaya baktığımda, onu orada, meşale ışığıyla aydınlatılmış, ellerini geniş kemerine dayamış halde göreceğimi düşünüyordum.

Kafamı salladım. "Evet, hadi buradan gidelim."

"Arka pencereden çıkacağız. Provisioner's Row'dan uzaklaşana kadar sokağı kesip, Market Square'i geçip Eastern Wall Gate yakınındaki köprünün çıkıntısına gideceğiz." Olen salona doğru yürümeye başladı.

KRAAAM! KRAAAM! BAHROOOOM!

İlk korna sesleri yankılıydı, ama ikinci kornanın tiz sesi, kara tahta üzerinde parmaklar gibi sinirlerimi kesiyordu.

Olen nefesini tuttu, ben de ona bakmak için geriye doğru sıçradım ve "Ne oldu?" diye sordum.

"Koruma kalkanlarını çoktan aşmış olmalılar. Hadi!" Arka salonun kapısını iterek açtı ve pencereye koştu, sonra panjuru iterek açtı ve tırmanmaya başladı.

"RRAAAAAH—"

Dev bir timsahınki gibi derin bir sürünge kükremesi geceyi yırttı, kulak zarlarımı parçaladı. Midem bir anda düğümlendi ve titreşim spor ayakkabılarımdan omurgama kadar yayılırken nefesim kesildi. En arkadaki pencerenin camı çerçevesine çarparak tıkırdadı. *Bu da neydi böyle?*

"Sığınaklara gidin!" Kai'nin sert, öfkeli sesi önden geldi, sanki konuşmak için zorlanıyormuş gibi gergin bir ses tonuyla. "Hemen evlerinizden çıkın!"

CRRACK—CRRACK—CRRACK.

Bütün ev sallandı ve ben geriye ve yana doğru sendeledim. Omzum mutfak kapısının ahşap çerçevesine çarptı. Kaburgalarımda bir ağrı hissettim, ama kapı sağlamdı ve zeminde tekrar bir sarsıntı olduğunda elimle tuttuğumda sağlam kaldı.

Hava, şiddetli bir soğuk, toz ve duman dalgasıyla evin içinden geçti. Gözlerim ve ciğerlerim yanarken, başka bir uzun ve acımasız kazıma sesi duyuldu ve zemin tekrar sallandı. Raflar açıldı, tabaklar kırıldı ve ahşap kapılar duvarlara çarptı.

Yaklaşan bir yük treninin sesine benzeyen başka bir gürültü geceyi yırttı. Ses, ağrıyana kadar kaburgalarımda yankılandı. Nefes aldım ve başımı kaldırarak gözlerimi zorla açtım.

Göğsüm sıkıştı ve donakaldım. Evin ön cephesi yok olmuştu. Bir anda yok olmuştu. Bu ses gerçekten bir kasırga mıydı?

Soğuk gece havası, duman, kül ve yanan yağ kokusunu taşıyarak pürüzlü açıklıktan içeri doldu. Kırık taşlar ve parçalanmış ahşap yığınlar halinde duruyordu, düşen lambaların parçalandığı yerlerde hafifçe parlıyordu. Küçük alevler dökülen yağı yalıyor, enkazın üzerinde hızla ilerliyordu, ama henüz ısıyı hissedebileceğim kadar yakın değildi.

Ancak enkazın ötesinde, devasa, siyah pullu bir şekil caddeyi dolduruyordu. Gerçek bir ejderha, elli fitten daha az bir mesafede duruyordu. Göğsü yavaş ve derin bir şekilde inip kalkıyordu, nefesleri soğuk havada buharlaşan sıcak nefesler halinde dışarı çıkıyordu. Kafatasındaki kırmızı-turuncu gözleri parlak ve erimiş gibi yanıyordu, önündeki bir şeye odaklanmış bakışları midemi bulandırıyor. Göğsümdeki çekişme beni ileriye doğru itti. Kai oradaydı.

Bekle. Neden bunu umursuyordum?

Boğazından düşük bir hırıltı çıktı, yüksek değildi, sadece kemiklerimde yankılanacak kadar derindi. Boynunun dibinde, kalın, üst üste binen pulların arasında, bir şey hafifçe atıyordu, ışık düzenli bir ritimle parlıyor ve sönüyordu, bu da tüylerimi diken diken etti. Koyu renkli bir mücevher gibi görünüyordu. Gümüş ışık ve yağlı duman boğazını sarmış, sanki onu geri çekiyormuş gibi. Başka bir şey çenesini çevreliyor ve görüş alanımın ötesine uzanıyordu.

"Majesteleri!" diye bir çığlık attı, caddenin ilerisinden tiz bir ses. "Alacakaranlık Güçleri kulelerde savunma pozisyonunda. Biz..."

"Güçlerin burada toplanmasına izin vermeyin! Birini çağırın, başlığı getirsin." Kai'nin sesi, caddenin yukarısından gelen panik halindeki kişiyi susturdu. "Alacakaranlık Güçlerimiz kulelere odaklansın ve koruma kalkanlarını yeniden kurulsun. Wyvernleri püskürtün, yoksa Gece Güçleri... bu canavar... bana odaklanmışken kaleyi ele geçirecek." Her kelimeyle sesi daha da gerginleşiyordu.

İşte yine ne demek istediğini anlamadığım bir soru. Kapüşon ve wyvernlerle ne demek istedi?

Kişi haykırdı. "Ama sen düşersen, tüm savunmamız zayıflayacak ve..."

"*Gidin* dedim! Bu wyvern bir çılgın savaşçı." Kai'nin sesi daha da alçaldı. "Fate hayır! Herkes dışarı!" Tiz ses herkesin kulaklarını sağır etmiş olabilir.

"Hemen binalardan çıkın! Sokaklarda her şeyi yok eden bir çılgın wyvern var. Yangınları bırakın! Eşyalarınızı bırakın!"

"Hannah!" Olen bana pencereye gelmem için işaret etti. "Kalk şuradan! O wyvern kralı öldürmeye kararlı ve eğer başarılı olursa, kimse o mücevheri doğru şekilde çıkarmazsa patlayacak. Bu şehirdeki her bina risk altında, kale bile. Burası saman gibi kuru ve çabuk yanacak."

Çocukların çığlıkları duyuluyordu. Boğazımda bir yumru oluştu ve aceleyle Olen'den uzaklaşıp wyvern'e doğru bir adım attım.

Wyvern başını salladı, kapalı çenelerinden hırlayarak, ancak hareketleri sınırlıydı. Pençeleri taş yolu oyarken, daha fazla çığlık bana ulaştı. Üst üste gelen sesler bağıırıyordu.

"Weavers' Lane, Smiths' Way ve Provisioners' Row'u boşaltın."

"Hâlâ evde!"

"Halver! Neredesin?"

"Tebb'i gören var mı?" "O

kapana kısıldı!"

Göğsümdeki çekim, hareket etmeye karar vermeden önce ayaklarımı hareket ettirecek kadar ısrarcıydı. Yanan molozların ısısı baldırlarıma değdi, ben de evin yıkık açıklığından dışarı koştum. Küller yüzümün önünden geçip gözlerimi yakıyordu. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki etrafımdaki sesleri bastırıyordu, ama çekim azalmıyordu. Beni ileriye, caddenin aşağısına doğru sürükledi.

Wyvern, onu tutan şeyle savaşırken vücudunu kaldırdı. Pulları, çenemi sıkmamı sağlayan bir çığlık atarak taşları sıyırdı. Dişlerinin arasından kalın dumanlar yükseldi, kıvrılıp uzaklara sürüklendi. Boğazında gümüş ışık tekrar parladı, çizgiler gökyüzüne doğru uzanarak daha soluk çizgilerle birleşip tutunamayan şekiller oluşturmaya çalıştı.

Soluk ışık başımın üzerinde titriyordu, beni ileri çeken her şeye rağmen bakışlarımı yukarıya çekti. Sokağın yükseklerinde, ince gümüş iplikler dumanın içinde yanıyor, geniş, kırık yaylar oluşturmaya çalışırken bükülüyor ve kopuyordu. Şekiller titredi ve parçalandı, sonra tekrar bir araya geldi, çizgiler yerlerine otururken, uzaktaki başka bir çarpmanın etkisiyle tekrar çözüldü.

Kale kuleleri sisin içinden belirgin bir şekilde görünüyordu, silüetleri gecenin karanlığında keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kulelerin tepesinden devasa oklar fırladı ve saldırgan wyvernler çarptıklarında ışık saçan tüylü oklar ve dikenli zıpkınlar gördüm. Wyvernler geri çekildi, biri şehir surlarının ötesine düştü, ancak sonra saldırılarına devam ederek kulelere odaklandılar.

Sokaktaki çılgın savaşçı sıkı sıkıya kapalı dişleriyle kükredi ve uzaktaki savaşçılar da ona cevap verdi. İnsanlar sokaklarda koşarken, keskin çığlıklar onların gürültüsüyle karışıyordu. Wyvern ve binalar görüşümü kısmen engelliyordu, ama ara sokaktan hareketler, çırpınan pelerinler ve is ve korkuyla lekelenmiş yüzler görünüyordu. Muhafızlar ve askerler muhtemelen savaş için belirlenmiş pozisyonlarına koşuyorlardı. Sokağın aşağısına baktım ve ağzım açık kaldı. Yakındaki evlerin tamamı çökmüştü, kirişler yanlış açılarda dışarı çıkıntı yapıyordu, yangınlar kırık çatılardan açgözlülükle yükseliyordu.

Hareket, dikkatimi tekrar wyvern'e çekti.

Karanlık şekiller onun arkasında parladı ve fırtınada kalın kumaşın kopması gibi bir sesle yayıldı. Gölgeler kalınlaştı ve bir araya geldi. Wyvern, bu gölgeler onun devasa vücudunu destekleyip tutarken ve santim santim geriye doğru zorlarken sendeledi.

Kai wyvern'in arkasında duruyordu, ama şimdi omuzlarından karanlık, pürüzsüz, gölgeli kanatlar açılmış ve sanki onu yere sabitlemek için kavisli kanat pençeleriyle taş sokağa tutunmuştu.

Kalbim hızla çarptı ve ona doğru koştum.

Yırtık caddeye ayaklarını genişçe açmış ve sanki dünyayı tek başına kuvvetiyle yerinde tutuyormuş gibi omuzlarını kilitlemişti. Ellerinden koyu renkli dallar akıyor ve wyvern'in boynuna ve çenelerine sıkıca sarılıyor, nabız gibi atan mor mücevheri

boğazındaki titreyen mor mücevheri çekmeye çalışıyordu. Etrafındaki hava titriyor, tozlar sanki onun vücudunu merkez alan bir akıntıya kapılmış gibi yükselip dönüyordu. Wyvern'e bakışlarını sabit tutuyordu, sanki sadece iradesiyle onu sindirip itaat ettirebileceğine inanıyormuş gibi.

Göğsümdeki çekim aciliyetle yoğunlaştı. Hâlâ tuttuğum bıçağı daha sıkı kavradım ve bacaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı. Vücudum öne doğru eğilirken, bir parçam diğer tarafa koşmam için çığlık atıyordu. *Onun* için orada değildim. Sadece neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Hepsi bu kadar.

Olen'in sesi arkamdaki gürültünün arasında duyuldu. "Hannah! Beni dinle! Şu anda gerçekten iyi bir kral gibi davranıyor. Bölge temizlenene kadar wyvern'i tutacak. *Hemen* gitmeliyiz! Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Haklıydı. Ayrılmak akıllıca ve güvenli bir hareket olurdu. Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum, Olen'le gitmeliydim. Ama genelde güvenli olanı yapmazdım. Ayrıca, daha önce hiç wyvern görmemiştim.

Kai'ye doğru bir adım daha attım.

Bir çığlık geceyi yırttı, o kadar keskin ki kaos duruldu. İçgüdüsel olarak çığlığın geldiği yöne doğru fırladım, kavgaya hazırdım.

Wyvern'in uzak tarafında, onun iri gövdesi tarafından yarı gizlenmiş bir kadın, yıkılmış bir duvarın yanında diz çökmüştü. Yaşımla yakın görünüyordu. Yüzü isle kaplıydı ve saçları omuzlarına karışık dalgalar halinde sarkıyordu. Bir kolu yırtılmıştı, elleri kanlıydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve düşen kirişi itmeye çalışıyordu.

Küçük bir el, enkazın altından dışarı uzanmış, minik parmakları titreyerek havayı karıştırıyordu.

"Bebeğim!" Kadın kirişe karşı zorlanırken sesi kırıldı. "Lütfen, biri yardım etsin, o bodrumda sıkışmış."

Wyvern, hırlayarak arka ayakları üzerinde yükseldi ve onu bağlayan gölgelerle savaşırken pençeleriyle taşta yeni çizikler açtı. Ateş, kadının yanındaki enkaz boyunca alevlendi ve dökülen yağı yakarak, o küçük elin enkazın altında tekrar kaybolduğu yere doğru yaklaştı.

Olen'e baktım ve elimi sallayarak onu uğurladım. "Git hadi! Orada buluşuruz!" Nereye gittiğini tam olarak bilmiyordum, ama bana yeterince ayrıntı vermişti, ben de anlayabilirdim. Zaten yeterince tehlikeye atılmıştı, özellikle de bana yardım ettikten sonra, onu daha fazla tehlikeye atmak istemedim.

Kırık taşların üzerinden atlayarak, wyvern'in kuyruğundan kaçtım ve genç annenin yanında durdum. Alevler ondan sadece birkaç metre uzaktaydı ve hızla büyüyordu. O kirişi çekti ve ben onun uzaktan görüldüğünden daha kalın olduğunu fark ettim. Onun yanına gittim, bıçağı bir kenara koydum ve "Üç deyince kaldıralım" dedim.

Bana baktı ve dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı.

Mahzenden çocuk, "Anne, beni bırakma!" diye bağırdı.

"Seni terk etmeyeceğim, canım." Kadın kirişi tekrar tuttu.

Ben de tutuşumu ayarladım. "Bir. İki. Üç!" Birlikte kaldırdık. İterken kollarımdan bir acı geçti. Kaslarım gerildi ve tahta taşla sürtünürken dişlerimi sıktım. Kadın ağlayarak benimle birlikte itti, elleri kan ve isle kaplıydı, omuzları titriyordu.

Sokak titredi ve yakınlarda bir yerde taş çatladı, ardından yeri sarsan ağır bir gürültü duyuldu. Wyvern'in kuyruğu siyah pullarla bulanık bir şekilde geçip gitti ve bir yığın moloza çarptı, o kadar sert ki taş parçaları sokağın karşısına sıçradı. Biri bacağıma çarptı ve ben tısladım, neredeyse tutuşumu kaybediyordum.

Dişlerimi sıkarak daha fazla bastırdım, nefesim düzensiz bir şekilde ciğerlerimden çıkıyordu. Kiriş biraz yükseldi, altındaki taşların kayması için yeterliydi.

Çocuğun elleri boşluğu tırmaladı, moloz parçalarını kenara itti.

"Tırman!" diye bağırdı annesi.

"Yapamıyorum! Çok yüksek." Sesi kırıldı ve tekrar ağlamaya başladı.

Ses kalbimi burktu ve gözlerim yaşlarla doldu. Kirişi omzuma dayamak için tutuşumu değiştirmeye çalıştım ama çok ağırdı. Onu bir şeye sıkıştırmak zorundaydık, yoksa düşüp hepimizi ezip geçecekti. Yangın enkazın her tarafına yayılmıştı, ısı kar ve buzu eritip buharlaşırken cızırdamasına neden oluyordu.

"Kirişi duvara sıkıştırıralım. Sen onu getirirken ben onu tutmaya çalışacağım." Omzum çoktan ağırmaya başlamıştı ama kendimi hazırladım. Bu çocuğun ölmesine izin veremezdim.

Birlikte kiriş, duvardaki başka bir kırık kirişe sıkıca sıkıştırana kadar ittik. Düşmemesi için omzumu tahtaya dayayarak sendeledim. Ateş yaklaşırken sıcaklık yükseldi, kıvılcımlar paltoma sıçradı. "Acele et!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve çocuğa uzanırken enkazı temizlemeye başladı. "Geliyorum tatlım. Sakin ol."

Arkasındaki duvar gürültüyle inlerken kiriş omzuma çarptı. Taşlar, mide bulandırıcı bir gürültüyle birbirine sürtünürken, toz saçlarıma ve yakama yerleşiyordu. Ateş yaklaşırken sıcak kumlar cildime yapışıyor, ısı ve duman gözlerimi yakıyordu.

Başka bir kükreme caddeyi yırttı ve dişlerimi gıcırdatmaya başladı. Wyvern daha sertçe çırpındı ve sanki sadece kuvvetiyle kurtulmaya çalışıyormuş gibi vücudunu yana doğru çevirdi. Koyu duman dalgalı kıvrımlar halinde dışarıya yükseldi, wyvern'in burnunun etrafındaki gümüş ve siyah kordonlar buna tepki olarak gerildi ve parladı.

Hava titredi. Gümüş ışık parladı, çizgiler kendiliğinden ikiye katlanarak, görünmez eller tarafından çekiliyormuşçasına daha da sıkı düğümler oluşturdu. Wyvern'in boynundaki gölgeler kalınlaştı, onu bir santim, sonra bir santim daha aşağı çekti. Daha fazla taş çatladı ve mor ışık wyvern'in göğsünden dışarı fışkırdı.

Kai sendeledi ve ayaklarını yere daha sertçe bastırdı, kanatları titreşti ve kanat pençelerinin kancaları daha derine saplandı. Etrafındaki karanlık, bir rüzgâr estiği gibi dalgalandı. Wyvern'in boğazındaki dallar birlikte parladı ve karardı, daha hızlı titreşerek mücevheri sıktı. Wyvern sıkılmış çenelerinden çığlık attı ve kuyruğunu tekrar vurdu.

Solumda taşlar patladı.

Kuyruk, duvarı o kadar sert vurdu ki, yanımıza bir moloz yağmuru düştü. Taş parçaları yerde sekerek yuvarlandı. Bir tanesi kirişe çarptı ve omzumu sarsan bir gürültüyle yere düştü. Dayandığım duvar kaydı ve açtı, midemi bulandırmaya yetecek kadar değişti.

"Hayır, hayır, hayır," diye dişlerimi sıkarak, kiriş çökünce lastik tabanlı spor ayakkabılarımı molozlara sapladım.

Anne nefesini tuttu ve çocuğuna doğru atıldı, titreyen elleri gevşek taşları tırmalıyordu. Alevler yaklaşarak duvarın tabanını yaladı

ve duman kalın, boğucu dalgalar halinde yukarı doğru yükseldi.

"Çabuk!" Son kalan gücümle yukarı doğru ittiğimde bu kelime ağzımdan çıktı. Kollarım ağrıyordu ve kaslarım yanıyordu, ama irademle kirişi yerinde tutmaya devam ettim. "Acele etmelisin! Ben yapamıyorum..."

Duvar tekrar hareket etti. Boğucu dalgalar halinde üzerimize gelen ısı nedeniyle görüşüm bulanıklaştı da inleyerek tutunmaya devam ettim. Göğsümden acı dolu bir çığlık yükseldi. Sonra siva ufalanmaya başladı.

BÖLÜM 13

Hannah

Bir el yanımdaki duvar kalıntılarına çarptı ve beni irkitti. Kafamı kaldırdığımda Olen'in arkamda durduğunu gördüm, yüzü kan ve külle kaplıydı.

"Pencereden kurtulmak biraz zamanımı aldı." Çenesini sıkıp omzunu kirişin altına dayadı. Onun gücü benimkine eklenince ahşap gıcırdadı ve birkaç santim daha yükseldi. Kollarım ağrıyordu ve görüşümün kenarları kararıyordu, ama ben dayanmaya devam ettim. Olen'i gördüğüm için o kadar mutluydum ki onu öpebilirdim.

Çocuğun elleri yeniden ortaya çıktı ve deliğin kenarını çılgınca tutmaya çalışıyordu. Annesi daha da eğildi, bir dizi külün üzerinde kayarken parmakları çocuğun kolunu kavradı.

Çocuğun omuzu kenardan çıkarken, zorlanarak onu çekmeye çalıştı. "Yakaladım," diye hıçkırdı. "Yakaladım."

Kiriş bir santim daha eğildi ve düşmesini engellemek için mücadeleye ederken omzumda şiddetli bir ağrı hissettim. Olen homurdandı ve daha sert itti, kaymasını engellemek için botunu yere bastırdı.

Bir başka darbe caddeyi sarsarken, duvar tekrar kaydı ve kiriş sallandı. Ayakkabılarımın altında taşlar çatladı ve enkaz yığınının alevler yükseldi, kıvılcımlar paltoma ve saçlarıma sıçradı. Biri yanağımı yaktı. "Gitmeliyiz!"

Kadın çocuğu kurtardı ve isle kaplı küçük bedenini göğsüne sıkıca bastırdı. Çocuk öksürdü, sonra yüzünü kadının omzuna gömerek ağlamaya başladı. Kadın topallayarak çocuğu wyvern'in yolundan uzaklaştırdı.

Wyvern tekrar kükredi, gümüş ve koyu renkli iplikler boğazını daha da sıkarken çırpınıyordu.

"Bu kiriş kaydırmamız gerekiyor. Ama ben bırakmadan önce onun altından çıkmalısın, çünkü tüm duvar onunla birlikte düşebilir." Olen homurdandı ve yüzü gerginlikten kızardı.

"Tamam. Üç deyince." Ağrıyan ellerimi ayarladım. "Bir, iki... üç." İkimiz de ittik, sonra o kaldırdı, ben de dışarı koştum.

Olen kiriş kenara ittiğinde, kiriş çatlamış taşları ve ufalanan sıvaları sıyırdı. Tiz ses kafatasımı yırttı ve kendime ait olmayan bacaklarımla sendeleyerek uzaklaştım. Her adımda omzum zonkluyordu, sıcak bir acı kalp atışımla aynı ritimde nabız gibi atıyordu. Yoğun duman dalgaları üzerimize yağdı, gözlerimi yakarak yüzümden yaşlar akmasına neden oldu.

Arkamızda duvar çöktü.

Düşen taşlar kayarken, kırık kerestelerden alevler yükselirken, enkazdan düşük bir inilti yükseldi. Turuncu ışık caddenin karşısına sıçradı, wyvern'in siyah pullarından ve ıslak caddeden yansıyarak parıldayan, ateşli bir sis oluştırdı.

Wyvern vücudunu yana doğru çevirdi ve ev çöktüğünde cadde de yerinden oynadı. Wyvern'in kuyruğu acımasız bir yay çizerek bir sonraki evin yıkık cephesine çarptı ve caddeye yeni bir taş ve parçalanmış tahta yığını yağdırdı. Enkazla birlikte ısı ve yanık katran ve eski toz kokan bir hava dalgası dışarıya fırladı.

Kai'nin kanatları daha geniş bir şekilde çırpındı ve sonra daha derine daldı, etraflarındaki karanlık sanki vurulmuş gibi dalgalandı. Parmaklarını kıvırdı ve kaslarını daha sıkı sıkı, çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerini kırabilir gibi görünüyordu. Ellerinden wyvern'e doğru fırlayan siyah kordonlar ve gümüş ışık kalınlaştı, wyvern mücadele ederken başını daha da aşağı çekti, göğsünden yayılan mor ışık ise parladı ve sonra söndü.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir şeyle karşı karşıya kalan birini görmemiştım ve birçok rodeoya gitmiştım. İçimde tuhaf bir his belirdi ve kalbim sıkıştı. Bu adam kimdi? Kendi amcasını öldürmüştü, ama şimdi burada durmuş, bu devasa canavarla yüzleşiyor ve halkının ölmesini önlemek için onu zapt ediyordu.

Kai'nin duruşu değişti ve dizleri daha da büküldü, sanki zemin onu geriye doğru itmeye çalışıyormuş gibi. Ellerindeki gölgeler daha da kalınlaştı, wyvern'in boğazına doğru kıvrılarak tırmandı ve wyvern'in hırıltıları boğuk ve gergin hale gelene kadar sıkılaştı.

Onun arkasından sokağı taradım. Kimse onun istediği gibi bir başlık ya da herhangi bir kumaş parçası taşıyarak bize doğru gelmiyordu ve onun gücü azalıyor gibi görünüyordu.

Olen kolumu morartacak kadar sertçe kavradı ve beni geri çekti. "Hadi." Gözleri kan çanağına dönmüştü, yanaklarından akan gözyaşları yüzündeki isin üzerinde izler bırakıyordu. "Daha fazla dayanamaz ve korumaları, başlığı ona ulaşmadan ya da o kurtulmadan buraya yetiştireceklerini sanmıyorum."

Kai'ye baktım. "Neden başlık takması gerekiyor? Açıkla." Duman boğazımı yakıp sesimi kısıklaştırdı. Onunla aramızdaki mesafenin bu kadar kısaldığını fark etmemiştim. O mu bana yaklaşıyordu, yoksa yaptığı şeyi güçlendirmek için mi bana yaklaşıyordu?

Olen bir kez daha çekti. "Gözlerini özel bir ağır kumaşla örtmeleri gerekiyor. Bu, büyüyü bozar." Sokak tekrar sallandığında parmakları kolumu daha da sıktı. "Doğru büyülerle dokunmuş olmalı, yoksa canavarın dış göz kapaklarını zorla kapatmak zorunda kalırsınız. Wyvernler çoğu şeyi görebilir ve bir berserker wyvern bir hedefe kilitlendiğinde, kendisi ya da hedefi ölene ya da büyüyü bozulana kadar pes etmez. Büyü etkinken ölürse gece ateşi gibi patlar ve bağını düzgün bir şekilde koparmadan mücevheri çıkarmaya çalışan olursa da patlar. Bunu durdurmanın tek yolu, en az bir dakika boyunca göz temasını sürekli ve tamamen keserek mücevheri güvenli bir şekilde çıkarmaktır. Bundan sonra, wyvern üzerinde normal büyü işe yarar ve onunla başa çıkılabilir. Ama o kumaş bizde yok, bu yüzden hareket etmeliyiz."

Şehirde bir başka alarm çalmaya başladı ve sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Olen yanımda hareketsiz kaldı, başını kaldırıp dumanla kaplı caddeyi gözleriyle tararken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu, bir kapının ihlal edildiği anlamına geliyor." Sesi zayıflamıştı. "Düşman kuvvetleri artık surların içinde. Yaşamak istiyorsan benimle gel."

Gözlerimi sertçe kırdım. Az önce Terminator'dan alıntı mı yaptı?

Anne, çocuğunu sıkıca tutarak sendeleyerek uzaklaşıyordu, ama sanki ayak bileği enkaz altında burkulmuş gibi bir bacağını sürükleyerek. Çocuğun hıçkırıkları annesinin omzunda yükselip alçalıyordu, küçük elleri annesinin saçlarını sıkıca tutuyordu.

Anne ve oğlunu işaret ettim. "Onları güvenli bir yere götürün. Hemen arkanızdan geliyorum. Sadece şunu halletmem gerekiyor."

Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra anneye doğru döndü ve kadın tekrar sendelemeden önce dirseğinden tuttu. "Bu taraftan." Kolunu kadının beline doladı ve yaralı bacağının ağırlığını kaldırmasına yardım etti.

Olen onları caddeden aşağı, wyvern'in kırbaçlayan kuyruğundan ve yayılan ateşten uzaklaştırdı.

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Doğu Sur Kapısı'nın yanındaki köprü çıkıntısı. Bu yoldan düz ilerleyin, sonra geyik heykeli olan çeşmenin etrafından dolaşın." Anneyi öne doğru çekerken kolunu daha sıkı sardı. "Kara çamların altındaki kahverengi duvarda sığınaklar var. Onu güvenli bir yere ulaştırdığımda siz orada olmazsanız, geri dönüp sizi alacağım."

Başımı salladım ve zorla gülümsedim.

Olen arkasını döndü ve hızını artırarak anne ve çocuğu dumanın içinden geçip patikadan aşağıya doğru yönlendirdi. Onları yolun karşı tarafına götürdü ve üç küçük çocuğu olan başka bir kadına bir şey söyledi, ama ben duyamadım.

Önemli değildi. Bu dünyanın boğa versiyonuna binme vaktim gelmişti. Ateşin ısı yüzüme çarptığında ve kül dudaklarıma düştüğünde, wyvern'e odaklandım.

Wyvern tekrar başını salladığında Kai yüzünü buruşturdu. Wyvern'ı yavaşça aşağı indirdi, kasları gerildi ve boynundaki damarlar şişti. "Çekil, Hannah!" diye bağırdı. "Kaleye geri dön."

Kuru peynir parçası gibi kırılmadan önce daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. Bir yandan, o şeyi kontrol altında tutmaya çalışırken beni fark etmesine şaşırmıştım.

Wyvern bir kez daha hırladı ve kuyruğunu ileri geri salladı. Pullu ucu başka bir duvarın kenarına takıldı ve kanatlarını açarken sıvayı deldi. Pençeli uçları molozların ve ateşin içinden süründü, serbest kalmak ve ilerlemek için mücadele ederken kıvılcımlar saçtı.

Bu aptalca bir plandı. Ama huysuz kral tek başına bir wyvern'i yerinde tutamadığı için tüm bu masum insanların ölmesine izin veremezdim. Yani, ben de bir wyvern'i yerinde tutamazdım — wyvern'lerin varlığından bile haberdar değildim — ama yardım etmem gerekiyordu.

Her nefes alışımda duman boğazımı yakıyordu ve gözlerim yaşıyordu. Wyvern sertçe sarsıldığında yer sallandı ve boğazındaki gümüş ve koyu renkli kordonlar gerilip, gergin tel sesi çıkararak onu geri çekti.

Derin bir nefes aldım ve wyvern'in sırtından yukarı doğru çıkıntı yapan duvara doğru koştum ve tırmandım. Alçı, her adımında spor ayakkabılarımın altında ufalanıyor ve kırılıyordu. Ancak altındaki ahşap, kendimi destekleyip daha yükseğe çıkmam için yeterli desteği sağlıyordu. Bir zamanlar ikinci katta bulunan tahtalardan biri çatladı ve başımın yanından düşerek etrafa kül saçtı. Ateş duvarın tabanına ulaşmış ve çitirdamaya başlamış, sıvayı kıvılcımlandırmıştı.

Şiddetle öksürdüm ama devam ettim, her tutamağı kontrol edip yukarı doğru iterek. Duvar daha da yüksek sesle gıcırdadığında, etrafımdaki molozların arasından başka bir inilti yükseldi. Gözlerim, ne kadar yükseğe çıktığımı görmek için aşağıya kaymak istedi.

Hayır. Kes şunu, Hannah. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Ter boynumdan aşağıya doğru akıyordu.

Pürüzlü duvarın tepesine ulaştım ve dirseğimi duvarın üzerine koyup vücudumu yukarı çektim, bacağımı kırık kenarın üzerine attım. Sokak, duman ve ateş ışığıyla kaplı diğer tarafta aşağıya doğru uzanıyordu. Wyvern, binalar arasındaki boşluğu dolduruyordu, Kai'nin bağlarını kırmak için güçlü kaslarını gerip zorluyordu. Omurgası boyunca bir dizi koyu renkli çıkıntı vardı ve pulları...

Vücudu timsahınki gibi pürüzlüydü. Sıkıca tutunabildiğim sürece, tutunacak çok sayıda yer vardı.

Wyvern kuyruğunu tekrar savurdu ve kalan duvarlardan biri çatladı ve iki parçaya ayrıldı, domino zinciri gibi bir sonraki duvara düştü. Duvara çarpıp çarpmayacağını görmek için beklemedim. Atladım.

Nefes kesici bir an için, altımda ısı ve duman dışında hiçbir şey yoktu. Sonra spor ayakkabılarım, kayarak bir gürültüyle canavarın sırtına çarptı. Ayaklarım kaydı ve ellerim, çıkıntılardan birini yakalarken aşağı doğru fırladı. Vücudum öne doğru eğilirken parmaklarım onu kavradı. Korkmuş bir homurtuyla, vücudum daha fazla çıkıntıya çarpmadan kendimi durdurdum. Kahretsin, ucuz atlattım.

Sırt, eldivenlerimin içinden avuç içlerimi ısırdı. Daha sıkı tuttum, nefesim hızlandı.

Wyvern donakaldı, boynu kavis çizdi ve sırtı, dokunulmak istemediği halde birinin onu okşamaya çalıştığını fark eden bir kedi gibi eğildi. Sonra titremeye başladı ve kapalı çenelerinden öfkeli bir kükreme patladı. Elinden geldiğince çırpındı ve zıpladı, ben de Kai'yi başının üzerinden görebilmek için tutuşumu sıkılaştırdım.

Kai'nin yüzünde şok ifadesi belirdi ve lavanta rengi gözleri büyüdü. "Hannah!" Sanki büyümlü iplikleri tutamıyormuş gibi öne doğru eğildi ve koyu renkli kanatları açıldı.

Wyvern vücudunu geri çekmeye başladı. Kai'nin ifadesi karardı ve bir kez daha o yoğun odaklanmaya geri döndü. Kanatlarının etrafındaki gölgeler parlardı ve sıkılaştı, wyvern'in boğazı etrafındaki gümüş iplikler daha parlak bir şekilde parlardı. Çenesini daha da sıkarken, daha da fazla bastırdı.

"Çekil!" diye bağırdı. "Ve kaleye geri dön! Onu tutamayabilirim ve tutamazsam senin burada olmana gerek yok."

Öksürdüm ve kendimi wyvern'in omurgası boyunca ileriye doğru sürükledim. Her hareket, fırtınada hareket eden bir çatıya tırmanmak gibiydi. Ağızlığı takılmış wyvern beni geriye atmaya çalışırken, pulları ellerimin altında kayıyordu. Dizimi bir çıkıntıya dayadım ve yine de kendimi ileriye doğru çektim.

"Oh, paslı bir levye kendine becer, Huysuz Kral." Wyvern'in boynuna bakarken burnumu kıvırdım.

yaklaşık üç metre yükseklikte. Ayaklarım pürüzlü pulları ve geniş boynu kavradı, ellerim ise sırtındaki çıkıntıları sıkıca sardı. "Kapüşonlu kişi henüz gelmedi ve masum insanların yanmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden buradayım. Yanlış anlama, senin için burada değilim. Sen bu canavarı sabit tutmaya çalış, ben de gözleriyle ilgileneceğim, tamam mı?"

Wyvern tekrar kıvrıldı, kasları altımda büyük bir dalgalanma halinde yuvarlandı. Bir anlığına tutunduğum yer kaydı ve midem düğümlendi. Sıcak çıkıntılar eldivenlerimi yakarken avuç içlerim yanmasına rağmen kollarımı sıkılaştırdım ve kendimi tekrar öne doğru çektim. Wyvern kendini salladı ve başım o kadar sert bir şekilde geriye doğru savruldu ki dişlerim birbirine çarptı ve neredeyse dilimi ısıırıyordum.

Kai, gölgenin dallarını daha da uzatarak wyvern'in yaklaşmasını veya geri çekilmesini engelledi, ancak wyvern artık ondan sadece dört metre kadar uzaktaydı. "Bana ne dedin?" Alnında ter damlaları oluşmuştu, yumruğunu sıktı ve dirseğini sabitlemek için aşağı doğru çekti. Ayaklarını yere sağlam basarken kanatlarını taş a daha da derin gömdü.

"Sadece wyvern'e odaklan, Ekşi Yüzlü Kral." Boynuna doğru sürünerek, dumanın arasından gördüğüm ateşli nefesi ve yanan gözlerine yaklaştım. Boğazındaki mücevher altımda nabız gibi atıyordu, ışığın titreşimi pulların arasında kalp atışı gibi dalgalanıyordu. Karanlık duman, ağzından kaygan kıvrımlar halinde süzülerek omzumun yanındaki havayı karartıyordu.

"Planın tam olarak nedir, *kadın*?" Kai dişlerini sıkarak sordu. "Eğer şu anda o canavardan inmezsen, seni de bağlayacağım!"

Bu yolculuktan sağ çıkarsam, artık bana *kadın* diye hitap etmeyecektir. Kral ya da uyuşturucu baronu olması umurumda değildi. Sonunda hepsi ölecekti. Birini öldürme düşüncesi yüzümü buruşturdu, ama yoluma devam ettim. "Evet, beni yatağına bağlayacaksan, önce bana akşam yemeği ısmarlamalısın."

O, öfke ve şokun karışımı gibi bir şey mırıldandı, sonra üç gümüş filiz ve iki gölge ipi daha fırlattı, hepsi wyvern'i sardı, böylece çok fazla çırpınamadı.

Wyvern arka ayakları üzerinde yükselmeye çalıştı ve dünya geriye doğru eğildi. Midem bulandı, kollarım kilitlendi, uyluklarım titreyene kadar sıkı sıkı tutundum. Göğsümü sırtına dayadım ve bir elimi bir elimi kullanarak, kafatasının tepesine ulaşana kadar yukarı doğru süründüm.

Gözlerim biraz daha yukarıya, boynuzların kafatasından dışarı doğru uzanan ve iki mükemmel, kalın sap gibi geriye kıvrılan kısmına odaklandı. Yukarı baktım ve gökyüzündeki gümüş izlerin karmaşık desenler oluşturarak birleştiğini fark ettim. Düşman askerlerinin nerede olduğunu, hatta olup olmadığını bile anlayamıyordum.

Wyvern'in burun deliklerinden sert patlamalar halinde sıcak nefesler fışkırdı, yüzümü ve saçlarımı nemlendirdi. Duman ve demir kokuyordu, altında da ekşimiş bir koku vardı.

Wyvern başını sallayarak beni üzerinden atmaya çalıştı. Kollarım birden gerildi ve omuzlarımdan bir acı geçti. Boynuzlarını kavradım ve vücudumu öne doğru sallayarak kendimi onun başının üzerine yerleştirdim. Kafası büyüktü ama bunu başarabileceğime emindim. Sadece çok garip olacaktı.

"Tennessee'li Hannah, eğer ölürsen..." Kai homurdandı. Kanatları, etrafındaki kayaları çatlatarak daha da derine gömüldü. Ön kollarındaki kaslar daha da gerildi.

"Eğer ölürsem, *sana söylemiştim* diyebilirsin. Şimdi, elbise giymediğim için mutlu olalım!" Wyvern'in başının ortasına, boynuzların arasına oturdum ve tutuşumu ayarladım. Gözlerinin arasına kıcımlı kaydırırken kalbim hızla atmaya başladı.

Wyvern şok olmuş gibi kaskatı kesildi. Islak, yanan gözleri yanlara doğru bana doğru parladı, göz bebekleri öylesine şiddetli bir öfkeyle daraldı ki tüylerim diken diken oldu.

Korku beni boğdu. Lanet olsun. Hiçbir şey olmadı.

BÖLÜM 14

Hannah

Beni felç etmeden önce, korkumu yenip bacaklarımı genişlettim. Ayaklarımla wyvern'in her iki göz kapağının üzerine birer spor ayakkabı koyup, kalçalarımı ve karın kaslarımı sıkarak popomu kaldırdım ve tüm gücümle vücudumu aşağıya doğru ittim.

Wyvern'in kalın ve ağır dış göz kapakları direndi, gözlerini açmaya çalışırken gerginlikten titriyordu.

Siktir! Bu çok garip bir pozisyondu.

Uyluklarımdan ve kalçalarımdan geçen yanma hissi, önceki gece içki içtikten sonra katıldığım ileri düzey Pilates kursundan daha fazla acı veriyordu.

Wyvern'den neredeyse öfkeli bir homurtu yükseldi ve geri çekilmeye çalıştı. Kai boğuk bir hırıltı çıkardı.

"Gözlerini kapat, wyvern!" diye bağırdım, üzerinde biri varken emirlere itaat edeceğini umarak. Çoğu erkek itaat ederdi, o neden etmesin ki? Parmaklarım kramp girene kadar boynuzları sıkıca kavradım ve onları daha aşağı itmek için zıplamaya çalıştım.

Göz kapakları biraz açıldı, sonra biraz daha açıldı ve kuvvetle kapanmaya başladı.

Wyvern dişlerinin arasından öfkeli, boğuk bir sesle çığlık attı. Vücudu altımda çırpınıyordu, ama gözleri, kapakları benim spor ayakkabılarımdan altında titriyor olmasına rağmen kapalı kaldı. Kafası, beni sarsmaya çalışırken yana doğru

beni sarsarak kurtulmaya çalıştı. Boynuzlara tutundum ve daha sert bastırdım, baldırlarım yanıyor ve uyluklarım titriyordu, her seğirdiklerinde kapakları tekrar aşağı bastırıyordum.

Sonunda göz kapakları kapandı, en azından öyle görünüyordu. Bu geniş duruşlu ters masa üstünden tam olarak göremiyordum.

"Gözlerini kapalı tut. Ben onu sabit tutacağım," dedi Kai.

"Ölmektense bu daha iyi," diye karşılık verdim, duman ciğerlerimi yakarken.

Wyvern tekrar şiddetle sıçradı, dişlerim takırdadı ve midem bulandı. Yine de, göz kapakları ağırlığının altında kapalı kaldı, wyvern öfkeyle titriyordu ve bu öfkeyi vücuduna vurmaktan başka bir yere yöneltemiyordu. Hamstringlerim ve kalça kaslarımdaki yanma hissi şiddetlendi ve omuzlarım bana acı veriyordu.

Duman, her şeyin kenarları bulanıklaşana kadar yağlı şeritler halinde yüzümün önünden kıvrılarak geçti. Dizlerimi kilitledim, daha da geriye yaslandım ve başı titrediğinde ve canavar bir kez daha beni sarsmaya çalıştığında topuklarımı yere bastırdım. Öfke dolu, boğuk hırıltılar tüm vücudumda yankılandı.

Kai'yi artık göremiyordum. Vücudumun eğrisi, wyvern'in başının arkasından gökyüzüne baktığım anlamına geliyordu. Kasaba alevler içindeydi ve gökyüzünde gümüş desenler oluşmaya devam ediyordu. Her an düşman askerlerinin caddeden saldırıya geçmesini bekliyordum, özellikle de pazar meydanı ve belki de onun ötesindeki caddelerde olduğunu tahmin ettiğim yerden gelen çığlıklar ve metal çarpışmaları nedeniyle. Savaş çok uzak değildi.

Daha fazla gümüş ve gölgeli kordonlar wyvern'in boynu ve çenesi üzerinde sürünerek, vücudunun altımda titremesine uygun şekilde düzensiz atımlarla parlayıp sönüyordu.

"Rica ederim," diye bağırdım kaosun ortasında, nefesim kesilirken kaslarım yanardöner binalar gibi yanıyor. Bu pozda tamamen sergilenmiş olduğumu düşünmemeye çalıştım. Oh, kahretsin, acıyordu! "Teşekkürlerini duymamış olabileceğimi düşündüm de."

Yarı gülme yarı hırlama gibi kaba bir ses geldi. "Sen, Tennessee'li Hannah, şimdiye kadar karşılaştığım en zamansız, en sinir bozucu komplikasyonun."

"Sahip miydin? Beni asla gerçekten sahip olamadın, Grouch Land'in Kralı Kairos. Kaçtım," diye karşılık verdim. Bu hayatımın en uzun dakikasıydı ve onun mücevheri çıkarmak için ne kadar süreceğini bilmediğimi fark ettim. Konuşmak acıyı unutmama yardımcı olurdu, değil mi? Ayrıca, bu onu daha da kızdırdı, çünkü açıkça onun en iyi yanını ortaya çıkarmıştım.

Bir başka homurtu daha geldi.

Wyvern o kadar sert bir şekilde sarsıldı ki sol ayağım neredeyse kayıyordu. Gergin belime bir acı saplandı, boynuzları daha sıkı kavradım ve ağırlığımı tekrar aşağıya doğru bastırdım. Ayakkabılarım, açılmaya çalışan kapaklara sürtünüyordu.

Hızlı ve düzensiz ayak sesleri taş ve enkazın üzerinde yankılanarak kaleden Kai'ye doğru geliyordu.

"Ne oluyor lan?" Ashren'in nefessiz sesi bağırdı. "O... onun kafasına ne yapıyor?"

"Hey, Ashren." Sesime hissetmediğim bir neşe katmaya çalıştım. "Sadece kabadayılık yapıyorum. Neden bu kadar geciktin?"

Başka bir ayak sesi, wyvern'in kafasına daha yakın bir yerde durdu ve biri keskin bir nefes aldı.

"Şimdi oraya çıkıp başlığı takayım mı... yoksa onu orada bırakayım mı?" Ashren Kai'nin yakınında gibi görünüyordu.

"Onu orada bırak. Wyvern'i sabit tut. Mücevheri neredeyse aldım," dedi Kai. "Kaymasına ya da gözlerini açmasına izin verme, yoksa büyü ters teper ve hepimiz ölürüz."

Ne oluyor lan? Ben resmen dev bir bombanın üzerinde mi oturuyordum? Olen, wyvern gözlerini açarsa hepimizin alevler içinde kalacağından bahsetmemişti! Gözleri kapandığında bomba tehlikesinin ortadan kalktığını düşünmüştüm.

"Ciddi olamazsın..." Başka bir tanıdık ses inanamama duygusuyla yükseldi. Dikkatim o yöne kaydı ve Mavi Gözler'in bana baktığını görünce zorla gülümsedim.

Ağzını açtı, sonra bakarken kapattı. "Sonsuza kadar öyle kalamazsın."

Yanma hissine rağmen, göğsümden meydan okuyan bir kahkaha çıktı. "İzle de gör."

Bacaklarım daha da titremeye başladı ve kaslarım protesto edercesine gıcırdadı. Ter, boynuzlardaki eldivenlerin içindeki avuç içlerimi kayganlaştırdı ve sanki

wyvern benim sıkıntımı hissetmiş gibiydi. Boynunu kaldırıp eğdi ve başını tekrar kurtarmaya çalıştı.

Dünya sallandı, benim vücudum da öyle.

Bir iki santim kaydım ve içimi sıcak bir panik kapladı. Topuklarımı tekrar yere vurup tüm gücümle onlara yaslandım ve göz kapaklarının kapalı kalmasını sağladım.

"Bekle." Kai'nin acil sesi boğuk bir sese dönüştü. "Ashren, baş ve boyuna daha fazla bağlama ekle. Mücevher neredeyse serbest kaldı. Gavriel, onun için uyku ilacını hazırla. Hannah, serbest kaldığı anda sana işaret vereceğim."

"Benim için acele etmeyin." Kaslarımın bana gönderdiği nefret dolu mesajları görmezden gelmeye çalıştım. "Bunu bütün gün yapabilirim."

"Bence yapmamalısın." Gavriel'in mavi gözleri bana bakarken genişlemiş ve beyaz kenarlıydı. "Bacağın yaralı değil mi? Vurulduğunu sanıyordum."

"Gavriel!" Kai bağırdı. "Ona bakma, uyku ilacını hazırla. Onun bacağına değil, saldırganlara dikkat et."

Gümüş ışık wyvern'in yan tarafında parladı ve canavar daha da hareketsizleşti.

Ayaklarımın altındaki direnç, uyluklarımın şiddetli bir şekilde titremesine ve görüşümün beyazlaşmasına neden olan acımasız bir itmeyle arttı. *Beni eğ ve sik.* Bu hızla bir dakika daha bu pozisyonda kalamazdım.

"Güzel," diye homurdandı Kai. "Neredeyse bitti. Aferin sana..." Bir an durakladı. "Bu... etkili. Uyluklarını sabit tut ve ayaklarını yere sağlam bas, Hannah."

Onun sözleri karşısında midemin altüst olmasından nefret ediyordum. Bana iyi kızım diyecek miydi? Kahrolası kibirli piç. Topuklarımı daha sert bastırdım ve gece gökyüzüne baktım. Kaslarım sanki parçalanıyormuş gibi yanıyordu, her saniye daha da geriliyordu.

Uyluklarımdaki titreme tüm vücuduma yayıldı. Kaslardan başlayıp dişlere kadar çıkan türden bir titremeydi. Topuklarım wyvern'in göz kapaklarına saplanana kadar bastırdım, ayak tabanlarım kramp girene ve vücudum terden sıırılsıklam olana kadar. Isı, kaygan ve öfkeli bir şekilde ayak tabanlarımdan yukarı doğru yayıldı ve wyvern'in boynuzlarını tutan ellerim, eldivenlerime ter damlarken biraz kaydı.

Altımda metalik bir çıt sesi duyuldu.

Ayaklarımın altındaki basınç, canavarın içindeki bir kordon kesilmiş gibi değişti. Göz kapakları hala açılmaya çalışıyordu, ama bu çabaları kesik kesikti.

Kai tekrar homurdandı ve bir şey tıkırdadı. "Serbest kaldı. Uzaklaş, Hannah!"

Rahatlama ve korku içimi kapladı. Ağırılığımı öne kaydırıp kapaklardan uzaklaştırdım, sonra ellerimi boynuzlarda sıkıca tutarak ayaklarımı geriye, burnunun sırtına doğru sürükledim. Wyvern'in başı birden hareket etti.

Çenesinin etrafındaki gölge ve gümüş şerit tekrar sıkılaştı. Göğsünden yükselen öfkeli homurtu, canavarın artık kuduzdan çok kafası karışmış gibi olduğunu gösteriyordu. Kendimi hazırladım ve aşağıya baktım. Kai ve Ashren, omuzları dik ve elleri havada, wyvern'in önünde fırtına gibi duruyorlardı. Canavarın çenesi, boğazı, omuzları ve kanatlarının tabanını saran gölgeler ve gümüş kordonlar, titreyip dişlerini sıkarak hırlayan canavarı sabit tutuyordu. Mor mücevher, şükürler olsun ki ortalıkta yoktu.

"Gavriel." Kai dişlerinin arasından sözlerini çıkardı. "Draught. Hannah. Gidin!"

Bacaklarım titriyordu ve baldırlarım kontrolsüz bir şekilde seğiriyordu. Ağırılığımı geriye doğru ittim, kafatasının tepesinden yuvarlandım ve göğsümü pullarına bastırarak boynunun çıkıntıları boyunca kayarak, hiç de onurlu olmayan bir şekilde attan indim. Wyvern titrediğinde dünya eğildi ve midem boğazıma kadar çıktı.

Omzunun kıvrımına çarptım ve tutunacak yerimi kaybettim. Ciğerlerimden hava boşaldı. Avuç içlerim bir çıkıntıya çarptı ve parmak eklemlerim beyazlaşana kadar oraya tutundum. Ayaklarım tutunacak bir yer aradı ve sonunda pulların arasındaki sıkı bir oluğu buldu.

Aşağıda taş, duman ve ateş ışığı birbirine karışmıştı. Ellerimi zorla bıraktım, kayarak yere sertçe çarptım.

Sokak hala wyvern'in bastırılmış öfkesiyle titriyordu, ama hava yanık yağ ve kömürleşmiş odun gibi koksa da, artık o kadar güçlü görünmüyordu. Her nefes alışımda ciğerlerim yanıyordu.

Kai'nin bakışları emir gibi bana yöneldi. "Git kale kapısında bekle, konuşacağız."

Bu emir öfkemi ateşledi. Bacaklarım titriyordu, ama yine de döndüm ve Olen'in gitmemi söylediği Market Meydanı'na giden sokağa doğru kendimi zorlayarak ilerledim. Her adımım kopuk kopuk geliyordu, sanki ayaklarım başka birine aitmiş gibi. Omzumdaki morluk kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu, ama hız kazanıyordum.

"Hannah!" Kai'nin sesi bana çok yakın bir mesafeden sertçe seslendi. "İnatçı olma. Doktorumuz seninle ilgilenecek."

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve yürümeye devam ettim. Aramızda gri şeritler halinde duman kıvrılıyordu. Hâlâ Ashren'le birlikte wyvern'i yerde tutuyordu, çenesi sıkı, gözleri sert, sanki benim yön seçimim onu da canavarın yaptığı kadar rahatsız etmiş gibi.

Gavriel, wyvern'in önüne koştu ve buradan bile kokusunu alabildiğim, sirke ve çamaşır suyu gibi kokan, büyük, koyu renkli bir bezi havaya kaldırdı. Burnumu yakıyordu. Bezi havaya kaldırdı ve tek bir hareketle wyvern'in başına düşürdü, sonra bezin kenarlarını tutup ejderhanın burnunun etrafına sardı.

Çenemi kaldırdım. "Senin halkını kurtarmama yardım ettim diye bana emir verme hakkın yok. Paslı bir levyeyle kendini becermen gerektiği yönündeki önceki önerim hala geçerli." Görünüşe göre, hayatta kalma içgüdülerim o gece izinliydi. Elimi alnıma koydum. "Kendine iyi bak. Zor bir geceydi ama seni rahat bırakayım. Kendine iyi bak."

Kai'nin kanatları genişçe açıldı ve pençeleri taşta daha da derinlemesine saplandı. Gölgele dalgalandı ve gözleri öfkeyle parladı. "Sen *benim* krallığımdasın ve ben..."

"Daha azı için daha kötüsünü yaptım." Ona göz kırptım ve titrek adımlarla koşmaya başladım. Bacaklarım da onun kadar benden nefret ediyordu, ama beni oradan çıkaracaklardı.

Kai bağırdı, "Gavriel, onu durdur."

Arkamı döndüm. Wyvern'in başındaki kumaş, canavarın sallanmasıyla kaydı ve Gavriel tereddüt etti, elleri hala

nemli kumaşı sarmaladı, sanki bir an önce baskıyı azaltmak istemiyormuş gibi.

Kai'nin sesi keskinleşti. "Şimdi."

Gavriel'in itaat edip etmediğine bakmadan adımlarımı hızlandırdım. Ayakkabılarımın altında taşlar çıtırdadı ve soğuk hava boğazımı keskin bir şekilde kesti. Olen'in bahsettiği yöne doğru ilerleyerek bir sonraki sokağa sert bir dönüş yaptım.

Sokakta koşan çok fazla insan yoktu. Umarım sığınaklara ulaşmışlardır.

Devrilmiş bir varilin solundan geçtim ve ayağım kırık bir kaldırım taşına takılınca neredeyse düşüyordum. Duvara tutunup tekrar kendimi ittim, dişlerimi sıkarak bacağıma itaat ettirdim.

"Koşmayı bırak!" diye bağırdı Gavriel. "Kaçamazsın."

Ağır bir kürk manto ve zırh giyyordu ve adımları benimkinden çok daha yavaştı. Hızımı düşürmediğim sürece sorun olmazdı.

"Evet, izle de gör!" Kendimi öne attım, kaskatı kaslarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım. Olen, geyik çeşmesini görene kadar bu yoldan düz gitmemi söylemişti.

Sokak daha geniş bir caddeye açılıyordu ve gürültü bana çarptı —metal metale çarpıyor, dumanın içinden çığlıklar yükseliyor, kornaların derin uğultusu ve botların ve bedenlerin yuvarlanan gök gürültüsü. Ateş ışığı taşlara yansıyarak her şeyi sarsıntılı turuncu ışıklarla kaplıyordu.

Çatışma yakındı, bu da dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Yakalanmak dışında en son istediğim şey, gerçek bir savaşın ortasında kalmaktı. Olen'in talimatlarını zihnimde not alarak sokağı kestirmeden geçtim, böylece rotama geri dönebilecektim. Gavriel'den kurtulmam gerekiyordu. Ana yola ve açık alanı ve büyük bir çeşmenin etrafında parçalara ayrılmış birçok tezgâhtan tahmin ettiğim kadarıyla Pazar Meydanı'na yaklaşırken binalara yakın durdum.

Artık sisin içinden zırhların parıltısını görebiliyordum. Askerler gruplar halinde çarpışıyorlardı, siyah zırhlı savaşçılar gri zırhlılara bıçaklarını sallayarak saldırıyorlardı. Mermer çeşmenin yanında gri zırhlı savaşçılardan oluşan bir hat oluşmuştu, bu hat siyah zırhlıların çoğunun ilerlemesini engelleyecek kadar genişti.

Vücutlar sıkı düzen içinde hareket ediyordu — alıştırılmış, acımasız, verimli. Ama benim Dusk Forces olduğunu düşündüğüm gri savaşçıların pek bir avantajı yok gibi görünüyordu.

Cildim diken diken oldu ve içgüdülerim beni arkamdaki duvardaki kulelere, sonra da başımın üzerindeki gölgelere, yukarıdan üzerime düşebilecek her türlü şekle odaklanmaya itti. Hava uzaktaki kükremelerle titriyordu, ama önümdeki savaş yakındı ve şiddetliydi. Hepsi birbirlerine odaklanmışlardı ve sol tarafta, benim yararlanabileceğim bir boşluk vardı.

Gavriel'in ayak sesleri uzaklaşmıştı, ama onun çok gerimde olmadığına emindim. Çeşmenin kıvrımını takip ederek kaymaya başladım ve Olen'in tarif ettiği Doğu Sur Kapısı'nı hedef alarak, ana kalabalığın dışında kalacak bir yol seçmeye çalıştım.

Üç siyah zırhlı asker başka bir sokaktan çıkıp meydana adım attı. Biri beni gördü ve işaret etti.

Elim cebime giderken gerildim. Sonra bıçağı düşürdüğümü hatırladım. Açıkçası, iyi planlamamıştım.

Kenara doğru yöneldim ve koşmaya başladım, ama güçlü eller beni arkadan yakaladı. Sert tutuş izleri morarttı ve metal gibi bir şey bileklerimi sıkıca kavradı, o kadar sıkıydı ki ceketimin içinden bile kemiklerimin kırılabileceğini düşündüm. Beni yakalayan kişi, bir eliyle bileklerimi tutmak için tutuşunu ayarladı. Keskin bir nefes aldım ve bir bacağımı geriye doğru tekmeledim. Öfke içimi kapladı, o kadar şiddetliydi ki görüşüm daraldı. Metale bastığımda ayağımda bir acı hissettim. Dişlerimi göstererek tısladım ve yine de kurtulmaya çalıştım.

Gavriel'i görmeyi umarak döndüm, ama beni siyah zırhlı bir asker yakalamıştı.

Ağızımda ekşi bir tat hissettim ve adrenalin vücudumu kapladı.

"İşleri gereğinden fazla zorlaştırma," diye kulağıma homurdandı.

Diğer eli saçımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti.

Diğer üçü yaklaşarak beni baştan aşağı süzdü.

"Bırak beni, yoksa yüzünü ısırırım," diye hırıldadım. Nabzım hızla atıyordu ve kolumu tutan eli tekrar çekmeye çalıştım.

Diğer eliyle kolumu tutmaya devam ederken başımı daha sertçe geriye doğru çekti ve beni doğal olmayan bir şekilde eğilmeye zorladı. Dönerek, metal eldiveniyle her iki bileğimi de tuttuğunu gördüm. Bu açıdan yararlanılabilecek herhangi bir zayıflık görünmüyordu. Kahretsin!

"Onu bırak!" Gavriel'in sesi arkamızda yankılandı. "O bu savaşın bir parçası değil!"

Siyah zırhlı iki asker kılıçlarını kınlarından çıkardı ve ona doğru ilerlemeye başladı. "O zaman gelin onu geri alın."

"Onu binanın arkasına götürün. Bakalım bu zahmete değer mi?" Önümdeki askerlerden biri çenemi tuttu, metal eldivenleri yanağıma o kadar sert bastırdı ki, beni kestiğinden emindim.

Ona tükürdüm, tükürüğüm kaskına sıçradı. "Çek ellerini!"

Sertçe güldüler ve ağızından geçen acı yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Bana vuranın hangisi olduğunu bile göremedim. Kulaklarım çınlayarak geriye yığıldım. Gözlerimi kırptırarak, yönelim bozukluğumu gidermeye ve uzuvlarımla koordinasyonunu geri kazanmaya çalıştım. Ağızım kanla doldu ve onu yere tükürdüm.

"O eğlenceli olacak," dedi biri, sesi yankılanarak ve uzaklardan geliyordu. "Herkes sırayla onu denemek isteyecek, üzerinde biraz kül ve is olsa bile. Yangın sandığımızdan daha kötü geçmiş olmalı. Ağızını henüz mahvetmeyin."

"Askerler," diye derin bir ses önümde bağırdı. Gözlerimi açtığımda, dördüncü bir siyah zırhlı savaşçının geldiğini gördüm. Zırhı daha şık ve miğferinde sivri uçlu boynuzlar vardı, hepsi siyahtı. Alnında dallarla çevrili, oyulmuş siyah bir dolunay arması vardı. "Bu şekilde davranmaman gerektiğini bilmelisin."

"Kral bunu isteyecek, Gece Generali," beni tutan muhafız karanlık bir kahkaha atarak dedi. Sözünü kanıtlamak için beni bir oyuncak bebek gibi salladı. "Ona bak! Saçları kül rengi olsa da altın rengindedir. O açıkça Aurora Sarayı'ndan. Ve kral, önce onunla eğlenmemizi umursamayacaktır. On yıllardır fetih dışında hiçbir şeyi umursamadı. Olası tüm Aurora Fae'leri getirmemiz gerektiğini söyledi."

"Savaş alanında, benim emrim altındasın," diye homurdandı Gece Generali, elini kılıcına koyarak. "Onu yanımızda götüreceğiz, ama ona dokunmayacaksın. Hiçbiriniz dokunmayacaksınız. Şimdi onu atlara götürün. Benimle birlikte binecek."

Vücudum öne doğru savruldu ve kendimi kurtarmaya çalışırken tökezledim ve dengemi kaybettim. Kahretsin. Belki de Kai'yi dinlemeliydim.

BÖLÜM 15

Kai

Wyvern'den gelen sıcaklık, yüzüme çarparak yanaklarımın derisini yakıyordu. Bu wyvern'i bu kadar dar bir sokakta zapt etmek ve daha fazla zarar vermesini önlemek beni neredeyse bitkin düşürmüştü, özellikle de o ileri geri itip kakarken ben pek hareket edemediğim için.

Onun pervasız davranıp kendisi de kapüşonlu hale gelmesi de işleri kolaylaştırmadı. Lanet kadın. İşe yaramıştı, ama yine de portaldan düşerken kafasını bir şeye çarpmadığından emin değildim.

Dilim yağlı ve acı bir dumanla kaplanmıştı ve her nefes alışımında sanki hava kum haline gelmiş gibi ciğerlerim kazınıyordu. Ama bu, Hannah'nın Gece Mahkemesi savaşına doğru koştuğunu bilmek kadar zayıflatıcı değildi. Onu fark edecekler ve muhtemelen, hafif kül tabakasına rağmen altın sarısı saçları hala belirgin olduğu için onun Aurora Fae olduğu sonucuna varacaklardı. Ve onu fark ederlerse, muhtemelen onu Gece Kralı'na götürüp test etmek isteyeceklerdi. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Yedi ev yanmıştı ve alevler yayılmaya devam ediyordu. Dengesiz taşların üzerine botlarımı genişçe yerleştirip, dizlerimi o kadar çok bük müştüm ki, göstermeye çalışmadığım bir gerginlikle uyluklarım ağrıyordu. Wyvern görüşümü engellediği için Hannah'nın ne kadar uzağa gittiğini göremiyordum. Tek yapabileceğim, bu canavarı bayılttıktan sonra

ve Gavriel'e güvenmek zorunda kalmadan Hannah'yı yakalamak.

Siktir.

Onu peşinden göndermiştim ve henüz dönmemişlerdi. Doğru kararı vermiş olmama rağmen, bu düşünceyi midem kaldırmıyordu. Gavriel hızlı, disiplinli ve... şey, hazırды, ama bu bilgi endişemi hiç de hafifletmiyordu. Midemde, bozuk geyik eti ve salamura yumurta yemiş gibi bir mide bulantısı hissediyordum ve onun peşinden koşma isteği, önümdeki görevden dikkatimi dağıtıyordu.

Hannah şehrin kaosunda kaybolmuştu, ama varlığı hala sinirlerimi bozuyordu. Wyvern'in kafasındaki hali istemeden aklıma geldi: titrek bacakları, tuhaf pembe ve beyaz ayakkabıları wyvern'in göz kapaklarını ezip geçiyordu ve sanki korku onun için önemsiz bir şeymiş gibi, meydan okurcasına davranıyordu. Ve o ağzı... Ah, o lanet olası ağzı.

Bu wyvern'ı halleder etmez, peşine düşecek, onu yakalayacak ve sonra... Onu tekrar hücreye koymak işe yaramayacaktı. Onu cezalandırmalı mı, ödüllendirmeli mi, yoksa ikisini birden mi yapmalıydım, bilmiyordum.

Kanat pençelerim arkamdaki parke taşlarına gömülü kalmış ve taşların arasındaki çatlaklara takılmış, beni demir çiviler gibi sabitliyordu. Wyvern eskisi kadar mücadele etmiyordu, ama pençelerinin sokağa saplandığı yerden bir dizi çatlak örümcek ağı gibi dışarıya doğru yayılmıştı ve wyvern her hamle yaptığında, bu çatlaklar basınç altında daha da genişliyordu.

Eklemlerinin her hareketinde havaya kıvılcımlar saçılıyordu ve çoğu, dökülen yağın üzerinde alevlerin açgözlülükle yayıldığı yere düşüyordu. Gavriel'in canavarın başına attığı bez, her nefes alışında şişiyor ve kayıyordu, köpük ve tükürüğün sızdığı burun kısmında bez koyulaşıyordu. Kör ve bağlı olmasına rağmen, ileri atılmaya devam ediyordu.

Ashren solumda duruyordu, canavar çırpınırken omuzu omzuma değiyordu. Ağzı, bir sonraki üç adımını çoktan belirlemiş olduğunu gösteren o tanıdık şekilde büzülmüştü. "Onu uyutmamaya mı çalışıyoruz?" Dudaklarını büzdü. "Onu en az on iki saat uyutacak kadar güçlü bir sakinleştirici getirdik. Batı kapısının yanındaki alt ahırda iyileşmesi için yer var."

"İyi," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Koruma kalkanları neredeyse yeniden oluşmuştu. Savaş, Gece Güçleri'nin Pazar Meydanı'nı geçememiş gibi geliyordu ve kuleler wyvern saldırısını püskürtmüş gibi görünüyordu. Bu noktadan başka saldırı belirtisi görünmüyordu. Doğu kapısını zaten aşmışken, geri çekilmeyeceklerdi herhalde?

Hannah neden geri dönmemişti? Gavriel onunla birlikte çoktan dönmüş olmalıydı.

Ashren ellerini havada tuttu ve gölgeleri yaratığın boynu ve omuzları boyunca benimkilerle kusursuz bir şekilde birleşti, en çok baskı altındaki noktaları güçlendirdi. Talimatlara ihtiyacı yoktu. Sürgünden sonra krallığa geri getirilmeden önce bile birbirimizin dövüş tarzlarını biliyorduk.

"Demek... wyvern'i boyun eğdirdi. Umut verici görünüyor. Sanırım bu senin fikrin değil, onun fikriydi." Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Bu görüşe itiraz ettiğini sanmıyorum."

Ona sert bir bakış attım, ama bir şey söyleyemeden wyvern tekrar sıçradı. Pençeleri taşla daha derine saplandı ve kanatları kırık duvarlara çarptı. Ateş ışığı pullarında sert parlamalarla dalgalandı ve gözlerinin üzerindeki bez, bağların kuvvetiyle başı eğildiğinde kaldırım taşlarına sürtündü.

Parmaklarımla çenesine bağlanmış ipleri sıkıca tuttum. "Uyu."

Devasa canavar başını yere eğip uykuya daldığında içimi öfke kapladı. Bir canlının iradesini bastırıp onu çılgına çevirmek, sonra da bu kadar anlamsız bir şekilde ölümüne göndermek iğrenç bir şeydi. Saldırı sırasında kalede olsaydım, kalenin büyük bir kısmı havaya uçmuş, ben ve onlarca, belki de yüzlerce kişi ölmüş, sarayımız felce uğramış olacaktı. Gece Kralı, bu canavarı ve birkaç diğerini geçirebilecek kadar uzun süre koruma kalkanlarını yıkmayı başarmış ve onu neredeyse çıldırtmıştı.

Bram eskisi gibi değildi. Amcamın yüzü birden aklıma geldi ve onun şöyle dediğini hatırladım: "*Bu Bram değil. Bram asla böyle davranmazdı. Bir şey olmuş olmalı.*"

Haklıydı. Bu tür bir büyü kınanacak ve zalimceydi. Eski arkadaşım eskisi gibi değildi.

Wyvern'in başındaki kumaş yavaşça yükselip alçaldı, nefes alışları derin ve yavaştı.

Ateş sırtımı sıcak dalgalarla kapladı. Zırhımın altında ter birikti, sonra bir başka sıcak hava dalgası gelince buharlaştı. Duman kanatlarımın kenarlarına takıldı ve omuzlarımın etrafında kıvrıldı. Kanatlarımı geri çektim ve onların dağılmasını sağladım. Ceketimin cebine elimi sokup mücevheri kontrol ettim. Büyü, mücevherden ve wyvern'den başarıyla ayrılmıştı, ancak tekrar kullanılabilirdi. Onu çıkardığımda, parmak uçlarım Hannah'nın bir yüzükte sakladığı, parlak bir topun üzerindeki gülünç küçük domuzcuk tılsımına dokundu.

Artık wyvern'i zaptetmediğim için, büyüüm yeniden güçlenmeye başladı. Mücevheri Ashren'in ellerine tutuşturdum. "Bunu güvenli bir yere götür. Wyvern'in içeriye getirildiğinden emin ol. İtfaiye ekipleri yolda mı?"

Ashren mücevheri ceketinin iç cebine koydu. "Geliyorlar. Folge, Alacakaranlık Güçleri'ne komuta ediyor. Müdahale ekipleri çoktan yola çıktı ve seslere bakılırsa, kuleleri hala kontrol ediyorlar ve diğer wyvernleri püskürtmüşler. Bu wyvern, sen çalışma odandayken saldırmadığı için şanslıyız."

Rüzgâr, gözlerimi yaşartacak kadar şiddetli bir şekilde caddeden yanlara doğru esiyordu. Hızlı ve sert esiyordu ve vahşi kuzey rüzgârlarının keskin acısıyla kemiklerimin üzerinden kaymak yerine onları itiyordu. Sert kar taneleri, açıkta kalan cilde çarptığında acı veriyor, sıcak taşa çarptığında ise tıslıyordu.

Hannah'ya olan çekiciliğim sıcak ve ısrarcı bir şeye dönüşünce göğsüm sıkıştı. Beni onun koştuğu yöne, Market Meydanı'na doğru çekti, orada sesler düzensiz aralıklarla yoğunlaşıp zayıflıyordu. Sonra beni o kadar sertçe çekti ki, artık burada zorlukla ayakta durabiliyordum.

Ashren hala konuşuyordu, ama hava basıncı ani ve şiddetli bir şekilde düştüğünde sözleri kulaklarımdan kayıp gitti. Kulaklarım çınladı, rüzgâr binaların arasında uğuldadı ve caddelerde şiddetli esintiler halinde çığlık attı

Pencerelerin kepenkleri sallanıyor ve kızgın patlamalarla gevşek közler yukarı doğru savruluyordu.

VROOOHM.

Ses göğsümü delip geçti ve orada takıldı. Gerildim ve içimde bir şey pervasızca değişti.

Geri çekilme mi? Gece Kuvvetleri geri çekiliyor muydu?

Bu mantıklı değildi. Şimdi değil. Doğu duvarını aşmış ve güçleri zaten şehrin içine girmişken. Daha fazla baskı yapmalıydılar. Kararlı olmalıydılar. Bu tür bir geri çekilme strateji anlamına geliyordu, yenilgi değil.

Ashren'e döndüm, ağrıyan omurgamı sarsarak. "Güvenme."

Gözleri çoktan çatıların üzerindeydi, dumanı ve yağın karı tarıyordu. Aynı sonuca vardığında çenesi sıkıldı. "Çok erken geri çekiliyorlar. Neden en azından kaleye ulaşmaya çalışmıyorlar ya da savunmamızı anlamlı bir şekilde engellemiyorlar? Ne başardılar ki? Berserkerleri başarılı olamadı."

Daha uzakta, doğu kulelerinden gelen ilk boru sesine cevap olarak bir başka boru sesi yankılandı. Rüzgâr, sesi garip bir şekilde taşıdı ve sese bozulma getirdi. Kar yoğunlaştı, kar taneleri gözlerimi kamaştıran beyaz çizgiler haline geldi. Fırtına yüzünden geri çekiliyor olmaları mümkün müydü?

Gece Mahkemesi'ne dönmek için bütün gece süren bir yolculuktan ve şiddetli kar yağışı nedeniyle bu yolculuk hızla tehlikeli hale geldi. Herhangi bir mahkemenin şehirleri arasındaki vahşi doğada güvenli sığınak çok azdı. Ama onların ani ayrılışı içimi rahatlatmadı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Göğsümdeki sıkışma tekrar alevlendi, nefesimin kesileceği kadar acil bir şekilde. Ayaklarım izinsizce hareket etti ve Market Meydanı'na giden sokağa doğru yöneldi. Ellerimdeki ısı kayboldu, yerine tırmanan bir tedirginlik geldi.

Hannah.

Onun adı aklını bir basınç sıkı altında benim tam nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kaçtım.

Ashren anında benim hızıma uyum sağladı, botlarımız buzla kaplı taşların üzerinde çtırdarak, çökmüş wyvern'in yanından geçip caddeye doğru koştuk. Arkamızda ateşin ışığı sönerek yerini

duman ve karla yayılan turuncu bir parıltı yerini aldı. Rüzgâr paltomu yırtıp attı, kenarlarını bileklerimi acıtacak kadar sertçe kopardı.

Şehir artık farklı geliyordu. Kaos azalmış, sessizlik artmıştı. Bağırışlar seyrekleşmiş, metal sesleri daha az duyuluyordu. Bu boşluk dişlerimi gıcırdatmaya başladı. Hannah neredeydi?

Bir şeyler ters gidiyordu ve bu bilgi kemiklerimi ve ruhumu acıtıyordu.

Önümüzdeki sisin içinden bir şekil belirdi ve uzaklaşmak yerine bize doğru koşmaya başladı. Zihnim yetişemeden dikkatim bu harekete kilitlendi ve kurye ahırlarından birinin önünde yavaşlayarak durduk.

Gavriel, saçlarına ve omuzlarına yapışmış karla ve rengi atmış yüzüyle, daha net bir şekilde görünür hale geldi. Önümde kayarak durdu.

Göğsümdeki sıkışma acı verecek kadar sertleşti. "Nerede o?" Sözler boğazım kuruyken alçak ve sert bir sesle çıktı.

Ağzını açmadan önce, kül grisi ifadesi bana her şeyi anlatmıştı. Karın eridiği şakağında ince bir kan izi vardı. "O gitti."

Dünya başıma yıkıldı. Öfkemi ve korkumu gizlemeye çalışarak ellerimi kemerime dayadım ve zihnim patladı. "*Açıkla.*"

Ashren yaklaştı, vücudu aramızda bir aç oluşturdu. "Kaçtı mı?"

Gavriel yutkundu ve ellerini yumruk yaptı. "Gece Generali onu aldı ve gittiler."

Ciğerlerimden hava boşaldı. Görüşüm daraldı, göğsümden hızlı ve şiddetli bir sıcaklık dalgası geçerken kenarlar karardı. Oradaki çekişme, derinlere saplanan ve çekilen bir kanca gibi acı verici bir şeye dönüştü.

"Meydanın yakınlarında neredeyse onu yakaladım." Gavriel'in sözleri artık daha hızlı çıkıyordu. "Askerler onu yakalayıp dövdüler. Dinlemediler. Neredeyse oradaydım..." Çenesi sıkıldı ve omuzları çöktü, sanki bu anıyı yeniden yaşamak ona fiziksel olarak zarar veriyormuş gibi.

Sinirim kabardı. Onları neden durduramadığımı sormak istedim, ama ona yönelttiğim suçlamalar aynı zamanda kendime de yöneltiyordu. Orada olmalıydım ve onları durdurmalıydım. "Ona zarar verdiler mi?"

Gavriel sertçe başını salladı. "Kız birine tükürdü, o da ona vurdu. Kız düşmedi ama yaralandı. Gece Generali daha fazlasını yapamadan müdahale etti ve onu götürme emri verdi. Ben ona ulaşamadan onu bağladılar." Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Sonra gittiler."

Göğsümde, sanki bir kaburga içe doğru kırılmış gibi, düşük ve yırtıcı bir his yayıldı. Gözlerimin arkasında ani ve kör edici bir sıcaklık hissettim. Kanatlarım tekrar serbest kalmak istiyordu, kanatlarım katlanmış olsa da omurgam boyunca hayali bir baskı oluşuyordu. Demir, duman ve soğuk tadı aynı anda ağızımda hissettim. "Hangisi ona vurdu? Onu tanıyabilir misin?"

"Hayır. Hepsi kask dahil zırhla tamamen kaplıydılar ve seslerini iyi duyamadım. Subay ya da lider değillerdi, ama asker gibi davranmıyorlardı." Gavriel ellerini kaldırdı.

Peki. O zaman hepsini öldüreceğim. Bu, sayılarını azaltacak ve halkım için bir kazanç olacak. "Onun peşinden gidiyorum." Botlarım, dizlerimi sarsacak kadar sert bir şekilde sıkışmış karın üzerine çarptı ve ahırlara doğru yöneldim. "Gavriel, benimle gel. Ashren, şehrin fırtınaya hazırlandığından ve onarımların başladığından emin ol. Fırtına, çalışmaya başlamak için çok şiddetli görünüyorsa, duvar ve kapıdaki kırık noktaları bağlayıcı bir koruma ile kapat."

Gavriel yanıma geldi.

Ashren isteksizce onu takip etti ve burnunun köprüsünü sıktı. "Kai, bu korkunç fırtına gelmeden önce, Gece Mahkemesi'nden yaklaşık iki yüz asker, yaşlı ağaç bariyerini geçmek için sınıra kaçıyor. Yedekleri olup olmadığını bilmiyoruz..."

"Burası benim krallığım ve buradaki araziye, tuzakları, hayvan yollarını ve yeti yuvalarını biliyorum. On beş kişilik bir savaşçı grubu topla ve onları peşimizden gönder. Olen'i bulur bulmaz gözaltına al. O, kadının saklanması yardım etti." Ahır kapıları elimle açıldığında, saman ve deri kokusu soğuk havayla karışarak dışarıya yayıldı. Rüzgâr içeri girince fenerler kancalarında sallandı. Kış aylarında kurye ahırında at tutulmazdı, sadece mesaj gönderilmesi veya kurtarma gerektiğinde her an hazır olması için eyerlenmiş ve hazırlanmış geyik ve karibu tutulurdu.

Geyikler daha hızlı olsalar da, fırtınanın şiddetini düşünürsek, bu gece karibu kullanmak gerekiyordu.

Hannah'ya ulaşma isteği beni kapıya en yakın gri ve siyah kurye karibuya koşturdu. Yanlarına sıkıca bağlanmış paketlerle donatılmış ve yolculuğa hazırды. Eyer çantaları arasında bir acil durum erzak çantası, sınırlı tıbbi malzeme, battaniyeler, içki, bir pelerin, bağlama halatları ve büyülu işaret fişekleri vardı. Bir acil durum çantası yetmeyebilir diye korktum, bu yüzden bir tane daha alıp bağladım. Hannah bu hava koşullarına hazırlıklı değildi. "Gelenlerin uygun giysiler giydiğinden emin olun. Bu fırtına en az 30 santim daha kar getirecek ve zaten 45 santim kadar kar var."

Başka bir karibuya yaklaşan Gavriel, elini karibunun ela kahverengi burnuna koydu ve sonra geniş eyere tırmandı.

Ashren ellerini kemerine koydu ve dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi. Benimle gelmek istediğini biliyordum, ama birimizin kalıp kaleyi gözetlemesi ve bunun bir oyalama saldırısı olmadığından emin olması gerekiyordu. Gece Generali'nin varlığı bunun sadece bir oyalama olmadığını gösteriyordu, ama bu riski göze alamazdık. Hannah'ya ulaşmam gerekiyordu ve Ashren buradaki işleri halletmek için en iyi seçenektir.

Ahırın arkasındaki büyük çöp kutularından birine gitti ve bir çift bot ve küçük bir giysi yığınıyla geri döndü. "O tuhaf ayakkabılar ve delikli pantolonlar giyiyor. Ceket ve eldivenlerle bile bunların hiçbirinin yeterince yalıtkan olma ihtimali yok. Bunlara ihtiyacı olacak, yoksa ayak parmaklarını kaybedecek. İçinde bir de başlık ve atkı var. Güzel değiller ve karibu kokuyorlar, ama iş görürler."

Bunu düşünmem gerekirdi diye sinirlenmişim. Ashren yardım ettiği için bu düşünceyi kafamdan silmişim. Omzuna elimi koyup botları aldım ve başımı salladım, beni anladığı için minnettardım. Onları ek çanta ile birlikte karibu'nun sırtına bağladım, kendime yedek bir atkı ve kalın yünlü bir başlık aldım, Gavriel de aynısını yaptı.

Hareket etme zamanı gelmişti.

Ashren, son hazırlıkları yaparken etrafımızda dolanmaya devam etti. "Tüm yol noktaları ve dinlenme kulübeleri tam olarak stoklandı. Risk almayın.

Durum görüldüğü kadar kötüye giderse, onu aldıktan sonra fırtınada geri dönme. Arama ekipleri hazır olacak. Batıya gidiyorlarsa, yetilere dikkat et. Yavrular avlanmayı yeni öğreniyorlar. Güneye gidiyorlarsa, uluyanlar nehir yakınında toplu halde toplanıyorlar.

Onaylayarak homurdandım ve ekipmanımı bir kez daha kontrol ettim. Bu topraklar, fırtınalı havalarda bile çok sayıda yırtıcı hayvanla dolu, vahşi ve tehlikeli bir yerdi. Buz cinleri, kırağı sansarları ve don yılanları, ısıya çekilen ve bu tür fırtınalara karşı bağışık olan fırsatçı avcılardı. Özellikle buz cinleri metali çok severdi. Avantajlı olduklarını hissettiklerinde büyük gruplara saldırmaktan büyük zevk alırlardı.

Zihnim, Hannah o sefil piçlerden kurtulduğunda ihtiyaç duyabileceği her şeyi hızla gözden geçirdi. İçgüdülerim bana onun bir şekilde kurtulacağını söylüyordu. O sinir bozucu derecede becerikli ve sarsılmaz bir bağımsızlığa sahipti. Ama bu onu daha da büyük tehlikeye sokuyordu. Soğuğa, fırtınaya veya vahşi doğaya hazırlıklı değildi. Gece Generali'nin ona zalim davranmayacağını biliyordum. Son on yıllarda birçok savaş ve saldırıda ortaya çıkmıştı, ancak ne casuslarım ne de sarayımın büyüğü onun kimliğini ortaya çıkarmayı başaramamıştı. O, Gece Sarayı'nın onurlu olduğu dönemlerden kalma bir kalıntıydı, ama bu, ona Hannah'yı emanet etmemi sağlıyordu.

Karibu'yu duvara bağlayan ipi çözdüm ve sonra eyere atladım.

Ashren'in sesi peşimden geldi. "Eğer izini kaybedersen..."

"Kaybetmeyeceğim." Dizginleri aldım ve karibu'yu çift kapıdan dışarı, fırtınanın içine doğru yönlendirdim.

Hayvanım ileri atıldı, kasları altımda gerildi ve nefesinden yoğun buharlar yükseldi. Bir saniye sonra Gavriel yanımda belirdi. Avludan çıkıp kırık kulübelerin etrafından dolaşarak doğrudan Doğu Sur Kapısı'na doğru koştuk, nalları buzla kaplı taşlardan kıvılcımlar saçıyordu.

Koruyucular bizi tanıdı ve önümüzde gümüş ışık spiraller halinde yayıldı. Direnmeden ayrıldılar, içlerinden geçerken cildimde soğuk ve keskin bir his uyandırdılar. Duvar yıkıldı ve boş, karanlık arazi önümüzde açıldı. Rüzgarlar

kar yağıyordu, saldırganlar en azından bu kar yağışında yol bulmakta zorlanacaktı.

Rüzgar göğsüme çarptı, ciğerlerimdeki havayı çaldı ve ceketimi yırtıp kumaşı koparana kadar gerdi. Kar yanlara doğru savruluyor, açıkta kalan her yerimi iğneliyor ve gözlerimi yakacak kadar acıttı. Karibu tereddüt etmedi, bacakları acımasız bir hassasiyetle zemini yiyordu.

Burada, özellikle şehre bu kadar yakın bir yerde, çok az sayıda canlı yaşıyordu. Sadece çalılar, donmuş toprak ve ötesinde uzanan geniş, beyaz-koyu bir alan vardı.

Çevremizi taradım ve kalbim bir an durdu. Taze izler, derin kesikler.

Gece Güçleri ayrılışlarını gizlemeye bile çalışmıyorlardı, tüm büyülerini onları oradan çıkarıp kendi topraklarına güvenli bir şekilde geri götürmeye odaklanmışlardı. Öne eğildim ve karibuya daha hızlı gitmesi için işaret ettim.

Fırtına şimdiden şiddetleniyor, rüzgar hızlanıyordu. Karibu'nun boynuna eğildim, tüm kaslarım gerildi ve tüm düşüncelerim tek bir acımasız çizgiye indirgendi.

Hannah.

Karibu adımlarını uzattı, toynakları sıkışmış karlara çarptı ve kemiklerimi titretti. Soğuk, paltomun dikişlerinden sızarak omurgama yerleşti ve beni ileriye çeken sıkı, yakıcı odaklanma dışında her şeyi uyuşturdu.

Ben soğuğa alışkındım, ama Hannah değildi. Donuyor olmalıydı ve soğuk onun hayatını almadan onu kurtarmalıyım.

Arazi daha engebeli hale geldikçe kar kalınlaşıyordu. Kayalar, karanlık, kesik çizgiler halinde beyazlığın içinden çıkıntı yapıyordu. Rüzgâr, hiçbir uyarı olmadan yön değiştirdi, yokuş aşağı sertçe esmeye başladı ve karibu, omuzlarını eğip bacaklarını daha güçlü kullanarak rüzgâra karşı koymaya zorladı. Dengemi korumak için gösterdiğim çabadan dolayı uyluklarım ağrıyordu, ama bu acıyı memnuniyetle kabul ettim. Bu acı beni sabit tutuyor ve zihnimin dağılmasını önüyordu.

Gavriel başını eğmiş, önündeki yola odaklanmış bir şekilde benimle aynı hızda ilerliyordu. Eğer ayrılırsak, karibu onu eve götürecekti.

Büyümü dışarıya doğru iterek, fırtına bana direnirken görüşümü odaklamamı sağladım. Gölgeyi kardan ayırmak ve

kaostan bir şekil oluşturmak zordu. Gözlerimin arkasında baskı oluştu ve şakaklarımda donuk bir zonklama başladı, dağlar yaklaştıkça bu zonklama arttı.

Orada.

Hareket, karın üzerine kazınmış bir yara gibi dağ yamacında ilerliyordu. Dokuz karanlık sütun, onlara yol göstermek ve fırtınadan korumak için büyümlü meşalelerden yayılan ışık hüzmelerini taşıyordu. Normalde, tam olarak Gece Perisi olmayan ya da yetenekleri seçkin ve soylu olanlar kadar gelişmemiş olan acemiler için biraz ışık taşırlardı, ancak bu fırtına, mükemmel gece görüşüne sahip periler için bile görmek için ekstra yardıma ihtiyaç duyulmasına neden oluyordu.

Kötüleşen koşullarda istikrarlı bir şekilde tırmandılar, eğim dikleştikçe aralıkları daraldı ve daha dar sıralar halinde ilerlemek zorunda kaldılar. Onları içgüdüsel olarak takip ettim, bakışlarım en büyük gruba takıldı, bu grup, bineklerin daha yavaş hareket ettiği merkezin yakınında toplanmıştı.

Kahretsin! Bilmeliydim. Bram buraya her geldiğinde hızın önemli olduğu durumlarda tercih ettiği yol buydu, ama hava koşulları bu yolu son derece tehlikeli hale getirmişti.

Bu sıradağın en geniş iki dağı arasında uzanan dar bir geçit olan Spire Geçidi'ne doğru ilerliyorlardı. Yetiler bile avlanırken bu geçidi tehlikeli olduğu için kaçınıyorlardı. Gece Generali, hıza ve fırtınanın izlerini gizleyeceğine güveniyordu. Geçidi geçip bariyerin ötesindeki diğer tarafa ulaşırlarsa, arazi çok daha güvenli hale gelecekti.

Ama geçemeyeceklerdi.

Sol kar kütlelerinde biriken karla olmazdı. Zaten çökmek üzere olan karlı bir uçuşun donuk görünümüne sahipti. Çığ, sanki bir huni gibi geçide doğru yuvarlanacaktı. Sağ tarafı seçmeleri gerekirdi. Muhtemelen göremediler — benim adamlarım bile karanlıkta benim kadar iyi göremiyorlardı. Onları da bir tuzağa gönderiyor olurdum çünkü bu çığın olup olmayacağı değil

, ne zaman olacağı belli olan bir şeydi.

Başımı Gavriel'e doğru çevirdim ve sihrimi kullanarak sesimi ona ulaştırdım. "Geri dön ve bizi takip edecek olan diğer gruba

kuzey tarafındaki Spire Geçidi'nde çığ olacağını söyle. Hazırlık yapmadan geçide girmeyin."

Gavriel başını salladı, yüzü atkının altında kızardı. Karibu'yu döndürdü ve geri döndü.

Panik beni boğmak üzereydi ve ben dizginleri daha sıkı tuttum, karibuya daha hızlı gitmesi için teşvik ettim. Hayvan ileriye doğru fırladı, ciğerlerinden sert, buharlı nefesler çıkıyordu. Boşluk o kadar küçüldü ki, fırtınanın içinden tek tek figürler belirmeye başladı, pelerinleri şiddetle çırpınıyor, başları rüzgara karşı eğilmişti. Yükselişlerinden kaynaklanan titreşimler yerden hafifçe uğulduyordu, sinirlerimi gerginleştiren düşük, uğursuz bir titremeydi.

Kar, yamacın yukarisından küçük tabakalar halinde kayarken tısladı.

Parmaklarım, avuç içlerimi delen dizginlerden dolayı ağrıyordu. Her içgüdüm bana havalanıp mesafeyi kapatmamı haykırıyordu, ama fırtına kanatlarımı parçalayacaktı. Wyvern'e karşı çok fazla güç ve büyü kullanmıştım ve henüz yenilenmemiştim.

Fırtınanın içinde gümüş bir ışık parladı ve askerler durdu. Midemde bir korku düğümü oluştu. *Lütfen bu buz cinleri olmasın.*

Değişiklik, kumaştaki bir takılma gibi sıralar arasında dalgalandı, atlar kaydı ve kümelendi, biniciler derinleşen kar yığınlarında yeniden düzenlenmeye çalışırken birbirlerine bağıyorlardı. Sonra duydum. Havayı kesen ince, keskin, kötü niyetli kahkaha sesleri.

Bir buz cini saldırdığında, parlak gümüş ışık beyaz bir alev patlaması gibi havayı delip geçerde. Fırtına, onların çığlıklarını bana parçalar halinde ulaştırırdı, kürk, yün ve deriye rağmen kollarımdaki tüyleri diken diken ederdi.

Sütunların kenarlarına çok hızlı bir şekilde daldılar, takip edilemeyecek kadar hızlıydılar ve sanki karın kendisi dişler çıkarmış gibi, parıldayan soluk gümüş izler bıraktılar. Bazıları karibuların bacaklarının yakınına daldılar, hayvanlar panik içinde çığlık attılar, bu mesafeden bile göğsümü delip geçen çığlıklar attılar.

Halatlar gerildi. Biniciler dizginleri çektiler ve karibu kaygan yokuşta ayaklarını yere basmaya çalıştılar, ama yokuş çoktan onları yüzüstü bırakmıştı. Her hareket kar yığını

yukarıdaki kar yığınının xml-ph-0003@deepl.internal xml-ph-0004@deepl.internal xml-ph-0005@deepl.internal sarsıntılar gönderdi ve ben de dağdaki ağırlığın ince bir şekilde değiştiğini kemiklerimde hissettim.

Hannah. Nerede o?

Onun altın sarısı saçları, soluk kül renginden dolayı parlaklığı azalmış olsa bile kolayca fark edilebilirdi, bu yüzden karibu'mu ileri sürerek sütunları taradım. Dağın eteğine vardığımda, geçidi geçmemek için yolun uzak tarafına doğru sürdüm, ancak genel olarak aynı yönde ilerlemeye devam ettim.

Kar tabakasının üst kenarında, fırtınada zar zor görülebilen bir çatlak vardı, ama büyüm benim derimin altındaki bir çürük gibi hissetti. Rüzgârla bir çığlık geldi, ardından daha yüksek ve panik dolu bir çığlık daha. Sütunlar tekrar hareket etmeye başladı, ama disiplinli bir niyetle değil, arkalarında baskı yapan korkuyla.

Biniciler, imp'lere silahlarını salladılar, ancak kılıçları havada boşuna çınladı. Bir buz imp, bir miğferin yanından sıyrıldı ve soğukta duman çıkaran parlak bir donma izi bıraktı.

Karibu mesafeyi kapattı. Soğuk ciğerlerimi parçalıyordu, ama bağın çekişi güçlenip kalbimi göğsümden koparacak gibi bir çekişe dönüşürken, göğsümdeki sıcaklık daha da artıp sıkıştıyordu.

En güneydeki sıranın başında bir vücut hareket etti.

Sanki bir kumaş düşmüş gibi, fırtınanın içinden altın rengi bir ışık parladı. Kalbim o kadar hızlı attı ki, görüşüm bulanıklaştı. Bağ alevlendi, nefesimi kesen beyaz sıcak bir dalga.

Her şey çok hızlı oldu. Karibu'nun yanından düştü, kolları çırpınıyordu. Sonra karın üzerine düştü ve yuvarlandı. Etrafında kar tozu patladı, bir anlığına onu yuttu, sonra ayağa kalkmaya çalıştı, bacakları nasıl çalışacağını unutmuş gibi sendeleyerek.

Tanımadığım bir ses içimden çıktı. Boğazımı parçaladı. Ellerim dizginleri o kadar sıkı kavradı ki parmaklarım uyuştı. Soğuğu boğacak kadar sıcak bir öfke parladı, ardından kaburgalarımı ikiye ayırır gibi bir dehşet geldi.

Rüzgâr uğuldadı ve altında, şeytanların kahkahaları yükseldi, sanki kaos onları memnun etmişçesine çılınca.

Bağ gerildi ve göğsüm sıkıştı, sanki çökecekmiş gibi hissettim. I drove the caribou straight toward her, my heart

kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ellerim titriyordu. Aklımda kalan tek düşünce acımasız ve basitti.

Hannah'ya ulaş.

BÖLÜM 16

Hannah

Clydesdale büyüklüğündeki karibu her sarsıldığında kürk ve deri yanağımlı çiziyordu. Vücudum karibunun geniş boynuna garip bir şekilde uzanmış, karnımın ortası eyerin boynuzuna, yanım ise dizginleri tutarken ön kollarını sırtıma dayayan Gece Generali'ne bastırılmıştı.

Beni demir gibi sıkıca bastırarak, rahatsız edici bir patates çuvalı gibi orada sabit tutuyordu. Bileklerimi saran kalın ip rahatsız ediciydi ama acı verici değildi, parmaklarımı uyuşuk ve ağırlı bırakıyordu ama bu daha çok soğuktan kaynaklanıyordu, sıkılıktan değil.

Gece Generali kaçmamdan endişeli görünmüyordu. Beni soğuktan korumak için başıma ve yüzüme yün bir fular bile sarmıştı. Muhtemelen ikimiz de bunun kaçabileceğim bir durum olmadığını biliyorduk. Özgür kalsam bile, binecek bir şey bulmalı ve nereye gideceğimi bulmalıydım. Ama pes etmeyecektim. Kendimi ipten kurtarmak için uğraşıyordum. Karibu'nun boyun tasmaının metal tokasında pürüzlü bir kenar vardı ve ipi bu kenara sürterek, lifleri dikkatlice kesip düğümü çözmeye çalışıyordum. Bu, gövdemin karibu'nun omzuna asılı olmasının tek avantajıydı, çünkü başım çok ağrıyordu.

Yavaş bir süreçti, ama yapacak daha iyi bir işim de yoktu. İyi ilerleme kaydetmiştim, ama zaman aleyhime işliyordu. Yüzümdeki ağrıların nabızı ile saniyeleri sayabiliyordum. Dudaklarım ve çenem kanla kaplıydı, yüzüm yarılmış ve ağrıyordu, sadece darbe nedeniyle değil, aynı zamanda aşırı soğuktan da. İlk askerin metal eldivenlerle yüzümü tuttuğu yerlerde yanaklarım acıyordu. Yaralı deri kesilmişti ve atkının her dokunuşu bana yaraları hatırlatıyordu. Atkı fırtınanın uğultusunu kesmişti, ama her nefes alışımında yaraları sertçe sıyrırıyordu. Soğuk her yönden bastırıyordu, ama büyülü palto en kötüsünü engelliyor, içime inatla yapışan hafif bir sıcaklık sağlıyordu. Eldivenlerim de parmaklarımın donmasını önleyerek yardımcı oluyordu.

Ayaklarım ise bambaşka bir hikayeydi. Kan dolaşımını sağlamak için ayaklarımla tekmelemeye çalıştım, ama pek işe yaramadı. Bu pembe ve beyaz spor ayakkabılar burada acımasız bir şakaydı. Ayrıldığımızda derinleşen kar, karibu'ların ayak bileklerini çoktan örtmüştü ve şimdi daha da derinleşmişti.

Yolculuğumuz sırasında, soğuk ıslak kumaştan sızarak kemiklerime kadar işledi. Ayak parmaklarım yandı, sonra uyuştı, sonra da baldırlarımın gerilip titremesine neden olan derin, şiddetli bir ağrı ile yandı. Muhtemelen hipotermi başlıyordu ve durumun ciddiye dönmesi için belki bir saatim vardı.

Meşaleler karanlıkta sallanıp lekeler oluşturuyordu, askerlerin meşalelerinin alevleri rüzgarda yana doğru eğiliyordu. Karın üzerine kırık turuncu lekeler oluşturuyorlardı, karibu başlarını fırtınaya karşı eğerek ilerledikçe gölgeler uzuyor, bükülüyor ve kayboluyordu.

Halat buzla sertleşmişti, lifleri eldivenin üzerinden kayarak bileklerimi sıyırdığı için zaten yıpranmış olan cildime sertçe değiyordu. Başparmaklarımı birbirine bastırıp bileklerimi küçük, dikkatli hareketlerle çevirdim, karibu'nun uzun adımları bu hareketi gizlesin diye. Acı parlak ve keskin bir şekilde alevlendi, kollarımı yakıp kavurdu. Nefesim kesilirken çenemi sıkıp acıya dayandım.

Son düğüm kaydı.

Nabzım hızla atmaya başladı ve gözlerim karardı. Gevşedim, ağırlığımı bıraktım, sonra tekrar daha sertçe döndüm. Halat sürtündü ve yaktı, sonra gevşedi.

Gece Generali'nin fark edip etmediğini görmek için başımı yukarı çevirdim. Bana bakmıyordu bile. Boynuzlu miğferi yüz hatlarını gizliyordu, ama başı sanki bir şey arıyormuş gibi yukarı doğru eğikti. Karlı bir geçitte, sivri bir dağ duvarının yakınında gibiydik. Önümüzdeki arazi, endişe verici derecede keskin bir açıyla yukarı doğru eğimliydi.

Metallik tokaya bileklerimi bükerek, ipi yakaladım ve çektim. Ellerim bir anda acı içinde kaydı ve parmaklarıma geri dönen ısı, onları refleks olarak kıvırdı. Kan dolaşımı geri dönerken, derimin altında iğneler batıyordu.

Ellerimi karibu'nun boynuna sabit tutarak, titreyerek acı verici bir nefes aldım. Ellerimin serbest olması hiçbir şeyi değiştirmede. Hala meşale ışığı ve esen karın ötesini göremiyordum ve ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Etrafım sarılmıştı ve hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim.

Karibu kaskatı kesildi, kasları altımda gerildi. Rüzgârın içinde bir yerlerde, birkaç ses kahkahalar attı — tiz, ince, metalik ve göğsümü boşaltacak kadar rahatsız edici.

Fırtınada gümüş rengi bir ışık patladı.

"Buz cinleri!" diye bağırdı Gece Generali kılıcını kınından çıkarırken. "Kafalarını kesin. İlerlemeye devam edin."

Bir an için her şey şiddetli bir netlik kazandı.

Yanan gümüş gözlü düzinelerce küçük, garip yaratık kardan fırladı, her biri yaklaşık bir metre boyunda ve keskin köşeliydiler. Vücutları gümüş beyazı parlardı ve askerlere atladıklarında gümüş ışık patlamalarıyla patladılar. Askerler, gümüş pençeler zırhlara çarparak kayarken, ateş ışığında parıldayarak bağırdılar. Karibu ilerlerken kılıçlarını çekip cinlere saldırdılar. Meşaleler döndü ve düştü, alevler karın üzerine çarptığında tıslayarak yanmaya devam etti.

"Sakin olun!" diye bağırdı Gece Generali, kılıcını buz cinlerinden birinin üzerine indirip kafasını omurgasından ayırırken. Gümüş rengi kan karın üzerine sıçradı.

Bir şey karibu'nun yan tarafına çarptı ve biz sert bir şekilde yön değiştirdik. Darbe, karibu'nun vücudundan geçip benimkine çarptı ve dişlerimi birbirine vurdu. Bir başka darbe daha geldi ve hayvan yana doğru sendeledi,

ayakları karıştırılmış karda tutunmaya çalışırken, boğuk bir ses çıkardı.

Gece Generali arkamda yerini değiştirdi, dizlerini sıkarak bizi dengede tutmaya çalıştı, ama ren geyiği bir darbe daha alarak tekrar yoldan saptı. Ani yana doğru hareket beni yerimden oynattı.

Kayarken boğazım kurudu ve atkım çıktı.

Kara düştüm, nefesim ciğerlerimden tamamen çıktı. Derin kar yığınının gömüldüğümde soğuk beni yuttu. Kar yüzüme ve göğsüme bastırdı, yakamdan aşağıya ve ağzıma girdi. Boğulmak üzereydim ve yuvarlandım, altımdaki zemin kayarken ellerimle kendimi çıkarmak için kazdım.

Gümüş tekrar parladı.

Başımı kaldırdım. Savaş donmuş parçalara ayrılmıştı — askerler düzeni korumaya çalışıyor, karibu başlarını eğip omuzlarını öne doğru iterek kaosun içinden geçmeye çalışıyor ve buz cinleri, safların zayıfladığı yerlere dalıp saldırıyordu. Gece Generali, birkaç buz cini ona tekrar saldırırken savaşmaya devam etti. Sonra ışık kayboldu ve fırtına her şeyi yuttu.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek uzaklaştım.

Her adım bir mücadeleydi. Uyluklarımın ortasına kadar gelen kar bacaklarımı sürüklerken, spor ayakkabılarım anında sıırılsıklam oldu. Soğuk, acımasız bir ızdırap ile ayaklarıma saplanıyordu. Ağzımda kan ve buz tadı vardı ve ellerim titriyordu, uyuşmuş ve beceriksiz parmaklarımla dengemi sağlamak için ellerimi öne doğru uzatıyordum.

Birkaç binici düşmüştü.

Önümde, bir karibu diziden koparak karın içinde yanlamasına ilerlemeye başladı. Üzerinde eyer yoktu ve ben onun yük hayvanlarından biri olduğunu düşündüm. Boş tutucular yanlarına çarpıyor, kayışlar yırtılmış ve taşıdığı her neyse gitmişti. Benim yönüme doğru ilerliyordu.

Hayatımda sadece atlara binmişim ve sadece bir kez eyersiz binmişim. Ama buradan çıkmak istiyorsam, hızlı hareket etmem gerekiyordu. Eyersiz bir karibuya binmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Kar her santimetrede benimle mücadele ediyordu ve rüzgâr nefesimi kesiyordu. Bir başka gümüş parlama manzarayı gözlerime kazıdı ve ben bir kayaya tırmandım ve karibuya atıldım. Ellerim kalın kürkünü yakaladı ve göğsüm onun yan tarafına çarptı. Yarım nefeslik bir süre, üstündeyim,

ama sonra beni taştan çekti ve kayarak ayaklarım ve bacaklarım tekrar kara gömüldü. Soğuktan titreyerek ve nefes almaya çalışarak, yumruklarımı kürkün içine daha derine soktum ve kendimi yukarı çektim.

Sanki bu benim yapabileceğim en normal şeymiş gibi bana bir bakış attı ve sonra yoluna devam etti.

Kahretsin! Bu at binmeye hiç benzemiyordu. Karibu omuzlarından en az 1,80 metre boyundaydı, hareketleri alçak ve yuvarlaktı, kürkü o kadar kalın ve kaygandı ki tutunmak zordu. Bacaklarım çırpınıp yırtık kayışlara takıldı, sonra onları kaygan kürke olabildiğince sıkı tutturup kollarımı boynuna doladım. "Tamam, tamam. Teşekkürler. Beni bırakma."

Görüş alanımın kenarında gümüş bir parıltı belirdi ve buz cini bize doğru fırladı, vücudu beyaz bir ışıkla parlıyordu. Çığlık attım ve tekme attım, spor ayakkabım sert ve esnemeyen bir şeye çarptı. Bacağımda bir acı hissettim.

Kıkırdayan cin, ren geyiğinin arkasına tekrar atladı. Hayvan, onu göğsünden tekmeledi ve yukarı doğru ilerlemeye devam etti, kar üzerimize daha şiddetli yağarken ve rüzgar ulurken, sivri bir kaya çıkıntısına çıktı.

KRRACK.

Başımın üstünde silah sesi gibi bir ses duyuldu ve başımı kaldırdım. Karibu hızını kesmedi, ancak daha keskin bir açıyla yokuş yukarı doğru yöneldi, toynakları dağ yamacındaki sıkışmış kar ve taşlara saplanarak istikrarlı bir şekilde yukarı doğru ilerledi. Kendimi sırtına yapıştırdım ve canımı kurtarmak için sıkı sıkı tutundum.

Çatlak sesi tekrar duyuldu, daha derin ve o kadar yakındı ki göğsümü yakıyor gibiydi. Karibu ağırlığını kaydırdığında altımızdaki taş titredi ve sanki nereye gittiğimizi ve bu geçitten çıkmamız gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi yukarı doğru ilerlemeye devam etti. Omzumun üzerinden bakarak, buz cinleri kaçarken ve askerler ilerlemeye çalışırken manzarayı kavramaya çalıştım. Yer deprem gibi sallandı ve derin bir gök gürültüsü havayı doldurdu.

Asit boğazımı yaktı. Kahretsin. Çığ mı?

Çaresizlik hissi beni sararken, ellerimi karibu'nun kürküne daha da sıkıca geçirdim. Colorado'da kayak yaptığım zamanlardan anılar zihnimden geçti. Çığa yakalanırsan, yana doğru hareket etmen, yüzeye çıkman, hava boşluğu yaratman, enerjini koruman ve ayaklarını yokuş aşağı tutman gerektiğini öğrenmiştim. Ama bu, çığa yakalandığında yapman gerekenlerdi, karibu sırtında çığ gelmeden önce yapman gerekenler değildi.

Bu karibu ne yapacağını biliyor gibiydi ve ben atlarsam hiç şansım olmazdı, bu yüzden daha sıkı tutundum.

Başımın üstünde ve solumda bir başka çatlak havayı yırttı. Ses dar alanda yankılandı, göremediğim ama hissedebildiğim kaya duvarları arasında tuhaf bir şekilde yankılandı. Ses sol taraftan yükseldi, sonra aşağıya doğru, geçidin içinden aşağıya doğru akan bir nehir gibi hızla ilerledi.

Tehlike geçmişti mi?

Karibu tekrar yukarı doğru yöneldi, hala tırmanmaya ve duvar boyunca yana doğru hareket etmeye devam ediyordu.

Adımları sabitlendi. Toynaklarının kazıma ve deneme hareketleri daha hızlı bir ritme dönüştü. Vücudum bu değişiklikte birlikte sıçradı ve boynuzun bana çarptığı yerde midemde bir acı patladı. İstmeden tutuşumu sıkılaştırdım, parmaklarımdaki acı yakıcıydı, sonra da sönük, uzak bir ağrıya dönüştü.

Titreşimler azaldı.

Kulaklarımda hissettiğim basınç, altımızda hâlâ hızla ilerleyen gürültüye rağmen biraz azaldı. Karibu, sert ve hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Atlar gibi iniş çıkışlar yoktu ve nefes almamı sağlayacak bir anlık ağırlıksızlık da yoktu. Her adım, omuzlarımdan göğsüme doğru itiyor, kaburgalarımı sarsıyor ve dişlerimi birbirine vuruyordu.

Acının sınırları bulanıklaştı, en çok neyin acıttığını anlayamaz hale geldim. Soğuk artık keskin değildi, sadece rahatsız edici ve uzak. Ayak parmaklarımla esnetmeye çalıştım ama rüzgar yüzümü yırtarken hareket ettiklerini hissedemedim.

Kalbim çarpıyordu.

Eşarp olmadan rüzgar ağzımı ve yanaklarımı kesiyor, cildimi yakıyordu. Dudaklarım yine çatladı ve ağzımda bakır tadı hissettim.

Sıcak sıvı çenemden aşağı akarken nefesim hızlı ve sığdı, küçük bulutlar yüzümü ısıtmadan önce dağıldı. Nefesimi yavaşlatıp derinleştirmeye çalıştım ama göğsüm bana itaat etmedi.

Karibu yönünü hafifçe değiştirdi ve hızını artırdı. "Hrrrooooh—rrruuuh!" Derin, yuvarlanan bir ses solumdaki fırtınada yankılandı.

Karibu başını kaldırdı ve boynuzlarını geriye doğru eğdi, boynuzları başımın üstüne degecek kadar yaklaştı. "Rrrroohh—hrrruuh!"

Bu değişiklik dengemi bozdu ve midem sertçe sarsıldı. Panik, sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi ve kafamdaki sisi dağıttı. Kollarımı karibu'nun boynuna daha sıkı doladım ve uyluklarımı yanana kadar sıktım.

Biraz daha sağımda, üçüncü bir karibu da benzer bir sesle cevap verdi. Sanki sürü birbirlerine hayatta olduklarını haber veriyorlarmış gibi, rüzgârın içinden başka cevaplar da geldi.

Çığdan kurtulmuştuk, ama muhtemelen tüm el becerimi kaybetmeden önce sadece birkaç dakikam vardı. Beynim yavaşlıyordu ve düşünmek zorlaşıyordu.

Başım öne eğildi ve karibu'nun boynuna çarptı. Sönük darbe, uykuya dalıp kaymak istemiyorsam başımı tekrar kaldırmam gerektiği konusunda belirsiz bir his uyandırmaktan başka bir şey yapmadı. Düşersenem, muhtemelen birkaç dakika içinde ölürdüm.

"Hrrr'KAH—rruuk! Hrrr'KAH!" Ses biraz soldan geliyordu, sert bir havlamaydı.

Karibu, altımda o kadar ani durdu ki çenem boynuna çarptı. Omurgası sertleşti, nefesini keskin bir patlama ile dışarı attı ve buharlaşarak yanağıma çarptı. Sesler kırıldı, yuvarlanan temas sesleri sert, kesik notalara dönüştü ve karibu havlayarak rüzgarı yararken sesler doğrudan kafatasımın içine girdi.

Karibu, göğsünden ve benim göğsümden titreyen daha kısa ve daha derin bir havlamayla cevap verdi. Arka ayakları destek alırken ağırlığı geriye kaydı ve ön ayakları derin karda çirpındı, sanki bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi. Sürü, rüzgâr bize daha sert esmeye başladıkça, sesler karanlıkta hızlı ve kesik kesik geçerek, aralıklı yankılarla çağırdı.

"RRAAAAAOOOHHH!" Bir kükreme havayı doldurdu ve karanlıkta mavi bir ışık parlayarak devasa bir şekil yükseldi.

Kahretsin! O da *neydi*?

Gözlerim yanıyordu, göz kapaklarım çok geç kapandı. Gözlerimin arkasında beyaz ve kör edici bir acı hissettim, gözyaşlarım akıp gözlerimin köşelerinde dondu. Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım. Her şey bulanıklaşmıştı, ışık çok parlaktı. Başım aşağıya doğru sallandı ve nefesim kesildi.

Karibu başını eğdi ve sağa döndü, seslerden uzaklaşmak için koşmaya başladı. İçgüdüsel olarak kollarımı tekrar boynuna doladım.

Koşusu acımasızdı, adımları arasında hiç durmadan koşuyordu. Her adım dişlerimi sarsıyor ve bacaklarıma kar püskürtüyordu.

Kükreme tekrar geldi, daha yakından.

"RRRRAAA OO OHHH—HHRRUUUM!"

Karibu homurdandı ve adımlarını uzattı, toynakları daha hızlı ve birbirine daha yakın vuruyordu.

Arkamızda bir şey karın içine çarptı. Çarpmanın etkisi yamaçta yankılandı ve omurgama kadar ulaştı, karibu daha da hızlandı. Omuzları kırık zeminde hafifçe sıçradı, adımları nefes almak için bir an durakladı, sonra tekrar yere çarparak ezici koşusuna devam etti. Bu hareket dengemi bozdu. Avuç içlerim kaydı ve parmaklarım eriyen karla ıslanmış düz saçları kazıdı.

Hemen arkamızda bir başka kükreme duyuldu. "RRAAOOOHH—KRRUUUM!"

Karibu yana doğru keskin bir dönüş yaptı, toynakları kaydıktan sonra tekrar tutundu. Sarsıcı darbe, tutunduğum yeri kopardı. Boynunu tekrar kavramaya çalıştım ama başaramadım.

Göğsümle karın üzerine düştüm ve nefesim kesildi. Yuvarlanırken yüzüm ve yakam soğukla doldu, toz gibi kar ağızıma ve burnuma doldu. Omzum sert bir şekilde çarptı ve başım zıpladı, bu da başımın çınlmasına neden oldu.

Korku beni boğdu. Hareket etmem gerekiyordu, çünkü hareket etmezsem, yanmış ekmek gibi olacaktım. Kendi kendine çürümesi için atılan, gerçekten koyu renkli, yanmış ekmek gibi.

Kalkmaya çalıştım, ellerim karın içine gömüldü, ama dirseklerim büküldü ve dizlerim altımdan kaydı. Kapalı göz kapaklarım açılmadan önce, parlak mavi bir ışık gözlerimi kamaştırdı. Bir kez daha kalkmaya çalıştım, sonra kayıp buzlu karda defalarca yuvarlandım. Tüm dünya karanlığa gömüldü.

Artık hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyordum ve bacaklarım hareket etmiyordu.

Bir şey yere çarptığında etrafımda karlar fırladı, o kadar yakındı ki kemiklerim sarsıldı. Kollar omuzlarımın ve sırtımın altına dolandı, sonra beni kaldırıp sert bir duvara sıkıca bastırdı. Panik içimi kapladı ve kurtulmak için kıvrılmaya çalıştım. Ama sonra karanlık beni tekrar ele geçirdi ve her şey kayboldu.

BÖLÜM 17

Kai

Hannah'yı düştüğü karlı çıkıntıdan kaldırıp karibuya geri bindirmek için harcadığım efor yüzünden kalbim deli gibi atıyordu. Sürerken, kar yüzüme yanlardan çarpıyor ve büyülü başlığım ve atkımla bile cildimi tahriş ediyordu. Hannah'nın şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Vücudu göğsüme yaslanmış, başı omzuma düşmüştü.

Siktir. Koordinasyonunu kaybediyordu.

Onu kollarımın arasına aldığımda göğsümdeki baskı hafiflemişti, ama korkudan daha kötü bir şey beni sardı. Onu hızlıca ısıtmanın ve rüzgardan korumanın bir yolunu bulmam *gerekiyordu*. Baş sallanırken, onu rüzgârın şiddetli ısırıklarından daha iyi koruyabilmek için göğsüme daha fazla yasladım.

Nefesi zayıftı ve vücudu titriyordu. Onu kendime doğru çektim ve kollarımı beline doladım. Kaybedecek zaman yoktu. Hızlı bir şekilde ısınması gerekiyordu.

Onunla birlikte olamasam bile, onu kaybetmek istemiyordum.

Karibu altımızda sıçradı, toynakları kar yığınlarını ezerek ilerledi. Yüzüne baktım, dudaklarının çatlamış ve kesiklerinin kanadığını fark ettim. O muhafızlar çığdan kurtulmuş olsalar bile, ona yaptıkları için öleceklerdi. Bunun bedeli ne olursa olsun umurumda değildi.

Eşarbımı çıkardım ve nazikçe yüzüne sardım. Soğuk, yaralarını daha da kötüleştiriyordu. "Lütfen başımın belası olmaya devam et ve ölme." Herhangi bir ısının ona yardımcı olacağını umarak yanağımı şakağına bastırdım.

O hayat mücadelesi veriyordu ve benim tek yapabileceğim bu karibuya daha hızlı gitmesi için baskı yapmaktı. Vücudumun ısısı, benimkine yapışmış olan vücuduna ulaşmalıydı.

"Benimle kal," diye kulağına fısıldadım. Kötü fırtınalarda hayatta kalmak için tasarlanmış ve düşmanlarımızın bulamaması için bir dizi büyü ve koruma ile gizlenmiş güvenli sığınaklardan birine yakındık. Buradan yarım mil uzakta, Broken Spine Ridge'in üzerinde bir tane vardı.

Sanki kader benimle alay ediyormuş gibi, fırtına daha da şiddetlendi, ama karibu hızını kesmedi ve dengesini kaybetmedi. Yarım metreden fazla kar vardı ve hala yağıyordu.

Rüzgâr sırtımı dövüyor, pelerininin her dikişinden içeri giriyordu. Yoğun kar, sırt boyunca yana doğru sürükleniyor, açıkta kalan cildi yakarken, kirpiklerimde buz oluşuyordu. Karibu başını eğdi ve homurdandı, omuzları yukarı aşağı sallanarak ilerlemeye zorladı, toynakları ağırlığımızla çatlayan sıkışmış kar tabakalarına vuruyordu.

Hannah daha da az hareket etmeye başlayınca zaman durdu. Görüşümden çok sihrim bizi güvenli evin bulunduğu son sırtı yönlendirdi. Kader, oraya zamanında varmalıydık. Hannah'nın hayatta kalamayacağı düşüncesi beni karibuya daha fazla baskı yapmaya ve onu göğsüme daha da sıkı sarılmaya itti.

Bir şey kırıldı ve etrafımızı sımsıkı sardı, basınç değişti ve sonra küçük kulübe ortaya çıktı. Koyu renkli taş ve işlenmiş ahşaptan yapılmış kulübe, engebeli kayalıkların koruduğu yamaçta alçakta duruyordu. Eğimli çatısı, bu yapının koruyucu temeline dokunmuş eski büyü sayesinde, girişi tamamen kapatacak kadar karla kaplı değildi.

Hannah benim dünyama girmeden önce ilk kez ciğerlerim tamamen doldu. Kadere şükürler olsun. Onu kurtarma şansım vardı.

Rüzgar dinince, acı da azaldı. Karibu kulübenin kapısına doğru yöneldi ve toynakları gevşek kar yerine sert zemine çarptı. Kontrolünü sağlayarak yavaşladı ve durdu.

Hannah'yı tutmaya devam ederek, aşağı doğru sallandım ve darbeyi emmek için dizlerimi büküdüm. Botlarım yere basınca, onu kollarımda ayarladım.

Kıpırdamadı. Parmak eklemleri sertleşmiş ve göğsüne sıkıca kıvrılmıştı.

Tüm vücudum dondu. Onu içeri sokmam gerekiyordu. Dişlerimi sıktım ve bacaklarım yanarken kapıya doğru koştum.

Kalın ahşap kapı, gıcırdayan demir menteşelerle açıldı. İçeride, fırtınanın sesi alçak, uzak bir uğultuya dönüştü. İçerideki hava hareketsiz ve soğuktu, eski kül, hayvan ve kurumuş reçine kokuyordu. Mümkün olduğunca çabuk burayı ısıtmam gerekiyordu.

Karibu da içeri girdi, toynakları sıkıştırılmış toprak zemine tanıdık bir boş sesle çarptı. İçeri girer girmez kapıyı kapattım. Karanlık bizi sardı, ama gözlerim hızla alıştı. Karın görüşümü engellememesi sayesinde görmek çok daha kolaydı ve Hannah can çekişiyor olmasaydı rahat bir nefes alacaktım.

Etrafa göz gezdirdim. İki duvarın her birinde sekiz adet dar yatak sıralanmıştı. Hannah'yı en yakındaki yatağa yatırdım, beyaz çarşafı neredeyse onun ten rengiyle aynıydı. Başının ahşap çerçeveye çarpmadığından emin olduktan sonra, ıslak atkısını çıkardım ve kızarmış yanaklarını parmaklarımla okşadım.

Düşüncesizce tısladım. Cildi buz gibi soğuktu, ama nefes alıyor ve titriyordu. Hala umut vardı. Sıcaklık bir sonraki öncelikti.

Gri taşlarla çevrili geniş bir ateş çukurunun etrafına dizilmiş bankların önünden geçtim. Son kullanıcılar ayrılırken doğru prosedürü izlemiş ve ateş çukurunun ortasındaki ızgaraya çıra ve odun stoklamışlardı. Kullanabileceğimiz tüm odunlar arasından, ısı için en iyilerinden biri olan demir ağacı kullanmışlardı. Protokolü izleyen kişiye bir iyilik borcum vardı. Belki de kader bu gece bize merhamet gösteriyordu, ama bir yanımda bu merhametin

Hannah benden alındığında acıyı daha da artıracığından korkuyordu. Göğsüm sıkıştı.

Hayır.

Hiçbir şey eşimi benden alamazdı. Kesinlikle soğuk da alamazdı.

Ocak aletlerinin bulunduğu metal kutudan çakmaktaşını aldım ve çeliğe vurdum. Parlak kıvılcımlar çıktı ve kısa süre sonra odunlardan duman yükselerek, özel havalandırma deliklerinin bulunduğu yüksek tavana ulaştı. Ateş yandı ve ısı yavaş dalgalar halinde dışarıya yayıldı, soğuğu geri püskürttü. Ama bu yeterli değildi.

Omzumun üzerinden bakarak, kapıya en yakın duvara yığılmış bol miktarda odun olduğunu gördüm. Odun yığınının üzerindeki raflarda, karibuların da panik yapmadan kalıp yerleşebilmesi için tasarlanmış olan hayvanlar için eyer ve battaniyeler vardı. Saman ve kış otlarıyla dolu bir yalak, eyer duvarının ve kapının bulunduğu duvarın köşesini kaplıyordu. Tabii ki karibu, dizginleri yanından sarkarken doğruca oraya yönelmişti.

Hannah'nın yatağına koştum ve onu ateş çukuruna mümkün olduğunca yaklaştırdım, sadece ayakları değil, tüm vücudu ısıya maruz kalacak şekilde açısını ayarladım.

Sonra karibuya gidip paketleri çıkardım. Tıbbi malzeme çantalarından birini yatağa getirdim ve yanına diz çöktüm. Dudakları çatlaklar ve kanla solgunlaşmıştı, yanağındaki kesikler metal bir aletle yapılmış ve soğuktan daha da kötüleşmiş gibi görünüyordu. Düzensiz nefes alıp verişini izlerken nabzını ölçtüm. Ceket ve eldivenlerdeki büyüler, bu kadar düşük sıcaklıklar veya eriyen kardan ıslanan giysiler için tasarlanmamıştı. Ona herhangi bir ilaç vermeden önce, durumunu stabilize etmem ve yaralarını değerlendirmem gerekiyordu.

"Hannah." Ona yaklaştım, bir elimi omzuna koydum ve sesimi yumuşattım. "Uyan. Bu ıslak giysileri çıkarmam gerekiyor ve bunu sana sürpriz yapmak yerine, izinle yapmak istiyorum." Onu izlerken kalbim sızladı. O benim eşimdi. Onu korumak için her şeyi yapardım, ama o bunu bilmiyordu, ya da kaderimizin bizi eşleştirdiğini de.

Eğer bilseydi, böyle davranacağını sanmıyorum. Bu aleme hiçbir şey bilmeden girmişti.

Bu çok açıktı.

Karanlık bir homurtu kaçtı. D n birbirimizin varlığından bile haberdar değildik, ama Şimdi ben, onun ölmesine izin vermemeye kararlıydım. Onun hakkında çok az Şey biliyordum, sadece bir savaşı olduğunu. Ve benim eşim olarak, birlikte olamasak bile saygıyla muamele göreceğini. "Uyan artık. Eminim bir fikrin vardır."

Ayaklarının yanına gidip, tuhaf pembe ve beyaz ayakkabılarını çıkardım. Ayakkabılar sırlsıklamdı, ama üzerinde soluk kül rengi lekeler vardı. Tuhaf beyaz çorapları da sırlsıklamdı. Ayak parmakları ve topukları gri-mavi renkteydi ve dokunduğumda buz gibiydiler. "Bu yarım botların tamamen aptalca. Rengi sana yakıŐıyor, ama pratik değiller. Yapısal destekleri ve yalıtımları yok. Kaleye döndüğümüzde sana daha iyi ayakkabılar alacağım."

Elimi ateşe doğru tutarak, ısının yükseldiğini hissettim. Güzel. Isı giderek artıyordu, ama tehlikeli olacak kadar sıcak değildi. Dumanın çoğu havalandırma deliğinden yukarı doğru yükseliyordu, ama odada bir sis tabakası oluşuyordu. Sıcak duman kokusu, manolya ve kayısı aromasıyla ciğerlerimi doldurdu.

Hannah'nın vücudu sarsıldı ve hırıltılı bir nefes aldı. Gözleri açıldı ve odaklanamadan bakakaldı, elleri kürklerin üzerinde titriyordu. Parmakları hala kıvrılmıştı ve Şiddetli bir Şekilde titriyordu. Dişleri takırdamaya başladı.

RahatlamıŐ olurdum, ama o henüz güvende değildi. Onunla konuşmaya çalışmam gerekiyordu. "İŞte buradasın. Uyanmış olduğunu görmek güzel. Oturma. Dinlenmen gerekiyor." Eldivenlerini çıkardım ve kollarını yanlarına koydum. Sonra ceketini açmaya başladım, her bir düğmeyi dikkatlice açtım.

" ok soğuk. Yanıyor," diye inledi. Elleri beceriksizce yumruk haline geldi. "Nerede..." Titreyerek sesi kesildi.

"Sakin ol. Hipotermiye girmiŐsin. Seni ısıtmak için ıslak giysilerini çıkarmamız gerekiyor. Vücut ısın yükseldiğinde, sana giymen için temiz ve kuru giysilerim var." Ceketini açtım ve Stupid'le birlikte olduğunu gösteren soluk renkli gömleği ortaya  ıktı. İroni beni vurdu. Sırf varlığıyla beni aptal ve bitkin hissettirdiği için bu durum bana çok uygun geldi. Bundan nefret ediyordum!

Islak gömlek vücudunu mükemmel bir netlikle ortaya çıkarmıştı. İçimde haince bir ilgi dalgası yükseldi ve ardından utanç duygusu geldi. Göreve odaklandım.

Gözlerimi onun tuhaf, açık mavi pantolonuna indirdim. Pantolon sırlıslıklamdı, kumaşı dizlerinde ve birkaç başka yerde yırtılmıştı. Sürtünmeden morarmış dizleri, cildinin doğrudan maruz kaldığı diğer bölgeler gibi maviydi.

İçimde bir ateş yanıyordu. Onu bu kadar sefil bir durumda bırakan kimdi? Yoksul periler bile bundan daha iyi giyinirdi. Aslında, onunki gibi kıyafetleri daha önce hiç görmemiştim. Benim eşlerimden hiçbiri bu kadar yırtık pırtık giysiler giyemezdi.

Tıbbi çantada merhemi buldum ve soluk kremden ince bir tabaka sürerek bileklerine ve ellerinin üst kısmına sürdüm, donyağı ve lavanta kokusunu içime çektim. "Bu ağrıyı hafifletecek ve vücut ısınızı daha kolay geri kazanmanıza yardımcı olacak."

Cildi mumsu ve solgundu, dudakları maviydi.

Gözlerimi vücudundan yüzüne çevirdiğimde boğazımda bir düğüm oluştu. "Affet beni. Alçakgönüllülüğünü sorgulamak istemem, ama seni ısıtmak için kıyafetlerini çıkarmam gerekiyor..."

"T-tüm alçakgönüllülüğün umurumda değil." Dişleri takırdadı. Sesinde kalınlık ve gözlerinde bulanıklık olsa da, ruhu parlıyordu. "S-sadece ısınmak istiyorum. N-ne gerekiyorsa yap. H-hepsini çıkar. Donuyorum!"

Boğazıma bir yumru oturdu. Yeterince hızlı ısınamıyordu. Daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Kendi paltomu çıkardım, tunikamı ve altındaki iç tunikamı yırttım. Sonra botlarımı ve pantolonumu çıkardım, ta ki onun önünde sadece iç çamaşırlarımla kalana kadar. Onun ıslak giysilerini çıkarmaya başladım, çıplaklığını fark etmemeye çalışıyordum, ama gözlerim vücudunu yiyip bitiriyordu.

Penisim dikleşti, giydiğim ince giysiler içinde saklamak imkansızdı. Kendi arzularım ve ilkel dürtülerimden tiksindim. Sadece onun sağlığına odaklanmalıydım — bu davetsiz tepkiyi hak etmiyordu.

Dişlerimi sıkarak, sabit ellerimle çalışmaya devam ettim. Gömleği, yumuşak bir emme sesiyle derisinden ayrıldı. Garip iç çamaşırının ıslak, soluk kumaşı, göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını

ve soğuktan sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkardı. Bakışlarımı klinik bir şekilde sabit tutmaya çalıştım, ama havada hala hissedilen soğuğa rağmen kanım kaynadı. Sonra karnını ve kaburgalarını gördüm ve öfkem yükseldi.

Koyu morluklar kalın şeritler halinde gövdesine yayılmış, yanlarına tırmanmış ve omuzlarını sarmıştı. Nefesim kesildi ve göğsüm kaburgalarım ağrıyana kadar sıkıştı. Ateşin ışığı, onu koruyamadığım gerçeğini içime sindirirken, her düzensiz rengi ve kenarı yakaladı. Her iz, benim başarısızlığımın kanıtıydı.

Hava çıplak tenine değince "Soğuk!" diye inledi. Vücudu içgüdüsel olarak kıvrıldı.

Kahretsin. Onun rahatsızlığını daha da artırıyordum. Odaklanabilmek için öfkemi bastırarak, pantolonundaki tuhaf metal bağlantı parçalarıyla uğraşmaya başladım. Sert ve ağır kumaş, kalçalarını ve uyluklarını aşağı doğru çekmeye çalıştığımda direnç gösterdi. Onlar da, özellikle sol kalçası, sanki bir şeye defalarca çarpmış gibi koyu morluklarla kaplıydı. Çürük olmayan derisi bile benekliydі, parmaklarımın altında soğuk ve nemliydi, ben de mahvolmuş giysiyi bacaklarından çıkarmaya çalışıyordum.

Soğuktan kaynaklanan yanma hissi ve kan dolaşımının yeniden başlamasından kaynaklanan ağrı, bu morlukların tam anlamıyla acı vermesini engelliyordu. Belki de bu küçük bir merhametti. Büyük açık yaraları yoktu, ama biraz kanayan küçük sıyrıklar vardı. Okun bacağının arkasından geçen kesik tamamen iyileşmiş, sadece hafif bir yara izi kalmıştı.

Eğer düşündüğüm gibi biriye, vücut ısısı normale dönene kadar morlukları çok daha yavaş iyileşecekti. Soğuk hava, Aurora ve Day Fae'nin iyileşmesini engelliyordu. Kulakları yuvarlak olabilir, ama görünüşüne bakılırsa, onun onlardan biri olmadığını düşünemiyordum.

Ateş onun yanında çıtır çıtır yanıyordu, ısısı yüzümü ısıtıyordu. Vücudumun yatağın uzak tarafındaki rüzgarı engellemesi için daha yakına yaklaştım. Tıbbi çantayı yatağın başına koydum. "Vücut ısınla yardımcı olacağım. Hepsi bu." Sonra yatağa tırmandım, onu göğsüme yatırıp üzerimize battaniyeyi örtmeyi, sonra da ilacı vermeyi planlıyordum. Ama yatak çöktüğünde,

kötü küçük yaratık kıvrıldı ve sanki göğsüme gömülebilir ve benim ısımla kendini sarabilirmiş gibi kendini vücuduma doğru itti.

Donakaldım ve dudaklarımdan şaşkın bir tıslama çıktı. Kollarım istem dışı olarak onu sımsıkı sardı.

"Oh! Çok sıcaksın!" Titreyerek bana daha sıkı sarıldı.

Kahretsin, o çok güçlüydü. Ve hala çok soğuktu. Sanki şimdiye kadar var olmuş en güzel buz heykelini tutuyormuşum gibiydi. Göğsü benimkine değdi ve o inledi, yumuşak sesi beni yıldırım gibi delip geçti. Nefes alamıyordum.

Ne isterse, istediği her şeyi alacaktı, beni terk etmediği sürece. Hiçbir şey onu benden alamazdı.

Başı göğsüme yaslandı ve nefesi çıplak tenime titreyerek değdi.

Tıbbi çantadan en keskin kokulu toniklerden birini çıkarırken boğazım titredi. "Sana ilaç getirdim." Kapağını açtım ve şişeyi dudaklarına bastırdım. "Sadece bir yudum al. Birkaç dakika uyanık kalmaya çalış, sonra uyuyabilirsin. Kan dolaşımını düzelterip iyileşmene yardımcı olacak, ama muhtemelen bir iki gün boyunca vücudun sertleşecek. Biraz kabuklanma olabilir, ama bunlar yakında düşecektir."

"Teşekkür ederim. Kar ve buz sanki yüzümdeki deriyi kazımaya çalışıyor gibiydi." Dudaklarını hafifçe araladı, sanki kesiklerin acısını hissediyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. Amber rengi sıvının akması için şişeyi eğdim. Birazı çenesinden boynuna ve göğüslerine döküldü, ama çoğu olması gereken yere gitti. Yüzünü buruşturdu. "Tadı mavi peynir ve meyan kökü gibi."

Şaşkın bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Bilemem. Mavi peynir ya da meyan kökü hiç tatmadım." İlaçların tadı gerçekten kötüydü. Bunu deneyimimden biliyordum.

"Ne şanslısın." Parmakları kaburgalarıma kıvrıldı, hala beceriksiz, hala soğuktu, ama göğsümü ağrıtan bir çaresizlikle sıcaklık arıyordu. "Neredeyiz?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim ve erimiş karları sildim. Manolya ve kayısı kokusu, duman ve ter kokusunu bastırdı. "Bir ara durak. Burası, temel kaynaklar ve basit büyülerle donatılmış,

ve basit büyülerle donatılmış, temel kaynakların bulunduğu, güvenlik ve koruma sağlayan büyülü bir yer."

Göz kapakları aralandı ve etrafına bakındı, bakışları karibuya, toprak zemine, ateş çukuruna ve suya kolay erişim için kapaklı yarım ay şeklindeki kuyuya yöneldi. "Burası büyülü bir yer mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ağzımdan bir gülümseme kaçtı. "Öyle görünmüyor, haklısın. Ama basitliği, onu saklamayı kolaylaştıran unsurlardan biri. Bu yol işaretleri benim zamanımdan çok önce yapılmış. Büyüsü güçlü ama basit bir tür ve uzun süre dayanıyor, ters gitme ihtimali çok az. Ayrıca varlığını saklamamız da daha kolay."

Karibu homurdandı ve başını tekrar yemliklere eğdi, kadın da burnunu kırıştırdı.

Onun endişesini anladığımdan emin olduğum için gülümsememi tutamadım. "Koruyucular bizi korur, ama büyü aynı zamanda kalan atıkları da emer ve kokuları ortadan kaldırır. Büyüye bunu dahil etmek akıllıca bir seçimdi, çünkü bazen buraya yirmi kadar avcı ve neredeyse aynı sayıda yük hayvanı sıkışıp kalıyordu. Sadece koku bile bazılarının soğuğu tercih etmesine neden olabilirdi."

O burun kıvrıdı. "Tanrıya şükür. En son istediğim şey donmak, likörle karıştırılmış mavi peynir içmek ve karibu dışkısı koklamak. Özellikle de hepsini aynı anda. Burayı sıcak tutmak için büyü mü kullanıyorsun? Ateş gereksiz gibi görünüyor?"

Onun başının üstünü öpmek ve daha yakın olmak için içimde bir dürtü uyandı, ama onu bastırdım. Zaten samimi bir pozisyondaydık ve onun bunu düşünmesine gerek yoktu... ben durduramasam bile. "Isınmaya yardımcı olan büyüler var. Burası asla donmaz, ama senin durumuna bakılırsa, o bile çok soğuktu. Büyüler ateşin daha hızlı ısınmasına ve daha uzun süre yanmasına yardımcı oluyor. Burada güvendesin. Şimdi, bir yudum daha al."

Yüzünü buruşturdu ve burnunu kırıştırdı. "Iyy."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Yeti seni ısırmış olsaydı, çok daha tatsız iyileştirme yöntemleri uyguluyor olurduk." Yüzünü inceledim ve cildinin artık mumsu görünmediğini fark ettim. Kesikler ve sıyrıklar iyileşme belirtileri gösteriyordu, ancak rüzgâr yanığı zaman alacaktı.

"Yeti mi?" Yine yuttu ve başını salladı. Dilini dudaklarına götürdü. "Yeti mi var?" Yorgunluk ve şaşkınlık arasında gidip gelirken göz kapakları indi.

Onun buradan olmadığını unutmuştum. "Düşmeden önce, büyük bir yaratık karibu'nu korkuttu. Hatırlıyor musun?"

"Şu rastgele parlayan mavi şey mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet. O, yavrularını koruyan bir anne yeti idi. Daha tehditkar olmak istediklerinde kürkleri mavi renkte parlar. Parlak ışık, özellikle karanlığa alışkın olan bazı hayvanları kör edebilir ve sersemletebilir."

"Bana kesinlikle baş ağrısı verdi," diye mırıldandı. Göz kapakları kapandı ve yanağı göğsüne yaslandı.

Elimin arkasını boynuna koyup nabzını kontrol ettim. Daha düzenliydi. "Ağrın var mı?"

"Daha iyiyim." Esnedi. "Teşekkür ederim."

"Çok yakında tamamen iyileşeceksin." İlaç şişesini kaldırıp kapağını kapattım ve bir kenara koydum, sonra battaniyenin bir köşesiyle ağzını ve boynunu sildim. "Artık uyuyabilirsin."

Ne tür bir peri olursa olsun, tonik hızlı etki etmeli, onu içten ısıtmalı, vücut ısınısını dengelemeli ve uyurken kan dolaşımını düzeltmeliydi.

Yatağın ayak ucunda katlanmış kürkleri çekip ikimizin üzerine örttüm, kalın postları üst üste koyarak bizi sıcaklık ve gölgeyle sardım. Ateşin ışığı tavanda titreyerek, kaba kesilmiş kirişlerin üzerine dans eden şekiller yansıtıyordu. Titremesi devam ediyordu, ama o kadar şiddetli görünmüyordu. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı ve herhangi bir komplikasyon belirtisi göstermiyordu. "Artık güvendesin Hannah. Dinlen sadece."

Çenemi başının tepesine dayadım ve sıcaklığını tadını çıkardım, onu sakinleştirip rahatlatmasını diledim. Eşim uyuyordu ve bu güvenli yerin dışında fırtına ulurken ateş yanıyordu. Vücudumu ona sararak kollarını nazikçe ovuşturdum ve kan dolaşımını hızlandırdım.

Onun ne kadar güzel olduğunu fark etmemek imkansızdı. Her çizgisi ve kıvrımı. O tam bir baş belasıydı, ama muhteşem göğüsleri bir paladin ya da bir keşiş ağlatabilirdi. Kendimi

kontrol altında tutmam gerekiyordu çünkü fırtına ve tehlike geçene kadar bu yerde kalacaktık. Ama belki de burada, sadece temel ihtiyaçların olduğu bir yerde, o ve ben birbirimizi olduğumuz gibi tanıyabilirdik. Ya da en azından şimdilik ortaya çıkarabileceğimiz kadarını.

Evet, bu kadarı yeterliydi. O kadar öfkeliydim ki, bu kadar korkunç bir zamanda eşimi bulmuş olmaktan, ama bir yandan da onu bulduğum için mutluydum. O vardı ve... bunu kabul etmek ne kadar korkutucu olsa da, onu hiçbir şeye değişmezdim.

Islak saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım. Sadece bir geçiş yolu bulmam gerekiyordu...

Siktir. Siktir!

Bir şeyler çok ters gidiyordu.

BÖLÜM 18

Kai

Benim hatamdı. Yanılmıştım.

Ben kraldım, Tanrı aşkına! Duygularımı kontrol edebilmeliydim...

Hannah kollarımda olmasına rağmen gerildim. Birkaç saat önce aldığım yaprağı yakmıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu *onun* yüzünden olmalıydı.

Şimdi, burada, uyuşmamış duygularla ve kendi iradesine sahip, öfkeli bir penisle duruyordum. Hayati öneme sahip bitkiyi daha fazla alana kadar kararlarım tehlikeye girecekti.

Suçluluk duygusu beni ezip geçiyordu. Kan, cesaret ve strateji hakkında düşünmeye çalıştım, ama ona sarılmaktan zevk aldığım için konsantre olamıyordum. Sorun da buydu. Krallığım saldırıya uğramıştı. Plan yapmalı, tehditleri öngörmeli ve çözümler üretmeliydim. Liderleri duygusal davrandıklarında masum insanlar ölürdü, bunun iyi bir nedeni olsa bile. Ve ben, şimdiye kadarki en iyi nedenlerden birine sarılmıştım.

Cildinin sıcaklığı benimkine geliyor, yumuşak kıvrımları göğsüme bastırıyor ve kokusu dumanın içinden sızıyordu. *Onun* dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Penisim patlayacakmış gibi sertleşmişti.

Dişlerimi sıktım ve kalçalarımı geriye kaydırarak, uyarılmamın kanıtı ile onun vücudu arasında mesafe koydum. Ondaki istediğim son şey

onun uyanıp, morarmış karnına batmasından korkuyordum.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve bana daha da yaklaştı. Parmakları sanki bana tutunmak istercesine kaburgalarımın kıvrıldı ve ben engelleyemedim boğazımdan düşük bir inilti çıktı.

Bu işkenceydi. Mükemmel, çıldırtıcı bir işkence. Tek istediğim kırılmaktı, ama o kadar çok şey yaşadıkten sonra daha iyisini hak ediyordu.

Ben bir kraldım, lanet olsun! Bir savaş kralı. Halkının saygı duyduğu bir lider. Ve o, sadece burada yatarak beni mahvediyordu.

Gördüğüm morlukları, yaralı deriyi, bu kadar kısa sürede ona verilen tüm zararları hatırlamaya zorladım kendimi. Öfke alevlendi, sıcak ve hoş bir şekilde, şehvetin bir kısmını yakıp kül etti.

Ona vuran askerleri bulacaktım. Onlara, Gece Mahkemesi'nin en karanlık zindanlarının bile merhametli kalacağı şekilde acı çektirecektim. Tabii ki, çığdan sağ kurtulmuşlarsa. Evet, güzel. Buna odaklanabilirdim.

Ama o öfke bile bağıın taleplerini bastıramıyordu. Kanımda şarkı söylüyordu, her nefes alışında daha da yüksek sesle çınlayan sürekli bir vızıltı. *Eşim*. O benim eşimdi ve kollarımda çıplaktı ve ben onu korumalıydım, o dürtüyle savaşmamalıydım...

Hayır. Kesinlikle hayır.

Ben azgın bir hayvan *değildim*. Ben *kraldım*. Kontrol bendeydi. Disiplin! Onu ya da kendimi küçük düşürmeyecektim.

Onun derin uykuda olduğundan emin olduktan sonra, yataktan kalkıp giyindim ve malzemelerin olduğu yere geri döndüm. Büyülü işaret fişeklerinden birini çıkardım, yan tarafına konumumuzu belirtmek için üç çizgi kazıdım ve kanımı soğutmak ve penisimle düşünmeyi bırakmak için çıplak ayakla dışarı çıktım.

Büyü, fırtınanın en şiddetli kısmını uzak tuttu, ancak zemin hala donmuş demir gibi soğuktu. Fırtına hala şiddetliydi, kar birkaç metre ötesini bile görmeyi engelleyecek şekilde yanlara doğru yağıyordu. Fişek fırtınadan bağımsız olarak işe yarayacaktı ve Ashren'in bu havada kendini ve bizi arayan birliklerimizi tehlikeye atmasını istemedim. Gavriel zamanında geri dönüp diğer birliğe beni çığa kadar takip etmemeleri konusunda uyarıda bulunmalıydı, ancak Ashren

riski göz önünde bulundurarak, kısa süre sonra bizi aramak için kurtarma ekipleri gönderecekti. En azından tam bir savaş tehdidi artık yoktu.

İşaret fişliğini ateşledim ve gökyüzüne fırlattım, parlak gümüş ışığa dönüşüp kaleye doğru uçtuğunu izledim. Sadece belirli kişiler onu görebilecek ve konumumuzun işareti sadece onlara açığa çıkacaktı.

Fırtınanın görünüşüne bakılırsa, güvenli bir şekilde seyahat edebilmemiz için en az birkaç saat daha beklememiz gerekecekti.

Sorunum geçene kadar soğukta kaldım. Sonsuzluk gibi geldi, ama sonunda geri dönebildim ve karla kaplı ayaklarımla sıkıştırılmış toprak zemine bastım. Karibu, sanki ne yaptığımı anlıyor ve beni acınası buluyormuş gibi homurdandı. Ona hak veremedim. Acınasıydım.

Orada durup Hannah'ya aşk acısı çeken bir aptal gibi bakamazdım, bu yüzden dikkatimi evin arkasına çevirdim. Orada bir ocak, demir kancalar ve kararmış bir tencere vardı. Üstünde raflar tuz ve sarılmış paketlerle doluydu. Malzemeler beni çağırdı ve ben de cevap verdim, sarılmış kurutulmuş et paketlerini, sert bisküvileri, küçük bir kavanoz konserve çilekleri ve bal ile ıslatılmış tohumlu keklerin bulunduğu kapalı bir kabi indirdim. Kendi karnım protesto ederek bağırmasına rağmen, bilinçli düşünmeden çalışarak paketleri açtım, düzenledim ve porsiyonları hazırladım. Hannah uyandığında yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. Sunabileceğim en iyi şey buydu ve bu beni rahatsız ediyordu. Bal likörü ve içki daha keskin ve lezzetli olurdu, ama tamamen iyileşene kadar alkol almaması muhtemelen en iyisiydi.

Ateş çıtır çıtır yanarken, duvarların üzerinde dans eden gölgeler oluştuyordu. Bir odun daha ekledim, sonra bir tane daha, ateşi iyice yükselttim. Karibu, yalakın dolu olup olmadığını kontrol etmek için yanından geçerken, karanlık, bilge gözleriyle beni izledi.

Yemeğin yanına geri döndüm ve Hannah için bir tabak ayırdım, üzerine bir bez örttüm. Midem gerginlikten ve adını koymak istemediğim bir şeyden dolayı sıkışmıştı.

Karibu'nun koşum takımına bakmam gerekiyordu, bu yüzden deri kayışları kontrol ettim, hasarlı yerleri yağladım, mekanik bir hassasiyetle ayarladım.

mekanik bir hassasiyetle hareket ederken, zihnim çılgınca bir düzenlilikle Hannah'ya geri dönüyordu.

O kürklerin altında kıpırdadı ve ben donakaldım. Ama o sadece i geçirdi ve tekrar yerleşti, yüz hatları yorgunluktan gevşemişti.

Kar, dışarıdaki koruma duvarlarına çarparak tısladı. şehrim zarar görmüş, halkım yaralanmış, zaman azalıyordu, Gece Kralı geri dönecekti... ama yine de düşüncelerim, ateşe uçan kelebek gibi Hannah'ya dönüyordu ve her yaklaştıklarında yanıyordu.

Ellerimin ona uzanmasını engellemek için ellerimi arkamda birleştirip kabinin içinde bir ileri bir geri yürüyordum. Kürkler, onun nefes alıp verişiyle ritmik bir şekilde yükselip alçalıyordu ve ben farkında olmadan bu ritme uyum sağlıyordum. Birkaç dakikada bir durup renginin düzeldiğini ve ilacın etkisini gösterdiğini kontrol ediyordum.

Her yaklaştığımda, kokusu beni bir tuzak gibi sarıyordu.

Bu saf, katıksız bir delilikti.

Ordularla yüzleşmiş, ihanetler, savaşlar ve bir zamanlar inandığım her şeyin yavaş yavaş yok olmasıyla krallığımı bir arada tutmuştum. Kendi amcamı çıplak ellerimle öldürmüş ve o günden beri her gün bu zorunluluğun yükünü omuzlarımda taşımıştım.

Yine de, anlamadığım bir dünyadan gelen bu garip, inatçı, sinir bozucu kadın, beni bir kavşakta kafeslenmiş bir hayvan gibi volta atmaya zorlamıştı.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar ellerimin avuç ilerini gözlerime bastırdım. Sıcak bağ, onun orada olduğunu, benim olduğunu, onu neredeyse kaybettiğimi ve bağın gerektirdiği her şeyi henüz sağlamlaştırmadığımızı sürekli hatırlatarak nabız gibi atıyordu.

Karibu homurdandı, ben de ellerimi indirdim ve ona öfkeyle baktım. Bu konuda bir hayvanın yorumuna ihtiyacım yoktu.

"Ugh..." Hannah'nın sesi uykudan ve soğuktan dolayı kısık çıkıyordu.

Yatağa doğru döndüm. Kürkler hareket etti ve kız, karanlık kürklerin üzerinde dağınık saçlarıyla başını kaldırdı. Gözlerini açtı, önce odaklanamadı, sonra tanıdık olmayan çevreyi fark etti. "Ben..." Bir dirseğiyle kendini kaldırdı, yüzünü buruşturdu.

Harekete geçmeye karar vermeden önce yanına gitmiştim. Elim omzuna dokunmadan onun yanında durdu. "Güvendesin. Waypoint'teyiz. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkilere takıldı ve ifadesinde bir yumuşama oldu. "Teşekkür ederim." Ateşin ışığı gözlerindeki kehribar rengi benekleri yakaladı ve onları erimiş altın rengine çevirdi. Hâlâ solgundu, yanaklarında kesikler ve rüzgâr yanıkları vardı, ama cildindeki mumsu görünüm kaybolmuş, dudakları öpülesi pembe rengini geri kazanmıştı. En azından yaraları tamamen iyileşmişti. Vücudundaki morluklar, derinliği nedeniyle beni en çok endişelendirenlerdi.

Şaşırdım ve boğazım düğümlendi. "Sen..." Kafamı salladım, onun nazik tepkisini anlamaya çalışarak. "Soğukta ölmeyi hak etmedin. Ve halkımı korumama yardım ettin. Emredildiği gibi kaleye dönmeyi reddetmiş olsan bile."

Burnunu kırıştırdı ve yarı kapalı gözlerle yukarı baktı. "O zaman bana teşekkür etmeliydin, bana sahipmişsin gibi bağırmamalıydın, Huysuz Kral." Esnedi ve gerindi. Ön kollarındaki hafif morluklar hala görünüyordu, ama omuzlarındaki koyu morluklar azalmıştı.

Göğsüm sıkıştı ve kalbim bir an durdu. Ona somurtarak bakmama rağmen, bana o alaycı küçük gülümsemesini gösterdi, dudaklarını hafifçe sola doğru çekerek kalbimi delip geçti. Bu kadın tehlikeliydi. Bana karşı ne kadar güçlü olduğunu bile bilmiyordu.

Ona benim eşim olduğunu söyleme dürtüsü içimde yeniden yükseldi. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hiç bilmiyordu. Belki de en iyisi böyleydi. Hiçbir şeyin tanıdık olmadığı yeni bir dünyaya düşmüştü ve şimdi benimle birlikte kapana kısılmıştı. Eş bağlarını ve bunların içerdiği her şeyi açıklamak, bu ideal olmayan koşullar altında zor bir iş olacaktı. Onu zindanımdaki buz gibi bir hücreye atmak, tanışmamız için en iyi yol değildi.

Ama bu, onunla pazarlık yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Homurdandım ve rafa doğru büyük adımlarla yürüdüm. Kumaşla örtülü tabak bekliyordu, onu ve bir su tulumu alıp yatağının başına götürdüm, yüzümdeki sert ifadeyi korumaya çalışıyordum, ama içimdeki sıcaklık bu maskeyi çatlatmak üzereydi.

"Al." Tabağı ona uzattım, örtüyü çekip kurumuş eti, sert bisküvileri ve konserve meyveleri ortaya çıkardım. "Fazla bir şey yok. Noktalarda kaliteli yemekler için stok yapılmıyor ve ben..." Kendi tereddütümden rahatsız olarak boğazımı temizledim. "Daha iyisi olmadığı için özür dilerim. Ama yemek yemen gerekiyor. Vücudun iyileşmek için enerjiye ihtiyaç duyuyor. Hepsini ye, yoksa ne kadar huysuz olabileceğimi görürsün."

O, sunulan yemeğe, sonra da bana göz kırptı. Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Ne? Beni kurtardıktan sonra soğuğa mı atacaksın? Bu çok israf olur." Bir koluyla kürkleri göğsüne sıkıca sararken, diğer koluyla tabağı aldı ve oturur pozisyona geçti. Hareketleri hâlâ sert ve dikkatliydi, ama öncekinden daha sağlandı. İlaç işini iyi yapmıştı. "Senin için şanslısın ki, ben aç kalmayı sevmem. Yemeği severim ve seçici değilim. Ölmek de istemiyorum, bu yüzden benden tek kelime bile çıkmayacak."

Bir bakış mı? O da neydi? Sormak istedim, ama konuşmanın nereye varacağından korktum. Çok tuhaf sözler kullanıyordu.

Yine de rahatladım. Bir kez olsun benimle bir konuda tartışmayacaktı.

Parmak uçlarıyla kurutulmuş bir et parçası kaldırdı ve beni inceledi. "Yemeğini yedin mi?"

"Umurunda mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Buradan çıkmanın yolunu bilmiyorum ve hayatta kalmak için gerekli malzemelerim yok." Somurtarak baktı, ama gözlerine yansımadı. "Yani, senin hayatta kalmana ihtiyacım var. Bu oldukça talihsiz bir durum."

Ağzımın köşelerinin yukarı kalkmasını engellemek için hiç bu kadar uğraşmamıştım. "Ah, merak etme. Birkaç öğün atlayabilirim, sorun olmaz."

"Soruma cevap vermiyorsun." Çenesini kaldırdı. "Ve bana yalan söyleme. Birinin yalan söylediğini anlayabilirim." Başını eğdi ve kurutulmuş eti ağzına attı. Ela gözlerine yeniden ışıltı gelmişti ve dans ediyorlardı, ama onun rahatsız olduğunu biliyordum. Kas ağrıları o kadar çabuk geçmezdi ve en kötü morlukların iyileşmesi en az iki gün daha sürerdi.

"Yalan söyleyerek kendimi küçük düşürmem ve tatmin edilebilecek tüm ihtiyaçlarımı karşıladım." Ona karşılık olarak kaşımı kaldırdım

onun ifadesini taklit ederek.

Beni inceledi, kurutulmuş eti yavaşça çiğnedi. "Bu bir cevap değil."

"Bu, alacağın cevap." Viski şişesini aldım ve bir yudum içtim. Lorn Leaf kadar iyi değildi, ama içimdeki fırtınayı yatıştırmak ve damarlarımda dolaşan ateşi soğutmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Ve konuşmamız gerek. Biz buradayken tekrar kaçmaya çalışamazsın. Vahşi doğanın ortasındayız ve karibu alsan bile, donarak ölmekten ya da yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanmadan önce güvenli bir yere ulaşma şansın yok." Bir süre durdum, sonra sesimin sertliğini yumuşattım. "Gerçi onlara işleri zorlaştırırsın ve becerikli olduğunu kanıtlayacağından şüphem yok. Şimdiye kadar her seferinde bunu yaptın. Savaşçı ruhun var."

Kaşları hala çatık halde bana bakıyordu. Başını hafifçe eğerek, sanki kadeh kaldırır gibi su tulumunu kaldırdı. "Devam et."

Viskiyi bir yudum daha içtim, yakıcı tadına odaklanarak, onun aklından neler geçtiğini ya da onu tekrar kucaklayıp eşler gibi ruhlarımızı birbirimize karşı sınamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştım. Gerçek eşler birbirlerini daha iyi, daha akıllı ve daha cesur olmaya zorlarlar. Ve o bunu nefes almak kadar kolay bir şekilde yapıyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum. Yanlış bir başlangıç yaptık ve senin gelişin benim için büyük bir sürpriz oldu. Ama bunun böyle kalmasını istemiyorum. Bu yüzden... Sanırım bir anlaşma yapma zamanı geldi, Tennessee'li Hannah."

BÖLÜM 19

Hannah

Bir anlaşma yapalım.

Ağzım yutkunamayacak kadar kurudu. Ağzıma götürdüğüm sert, gevrek bisküviyi ısırmaya gücüm yetmeyeceğini anlayarak durakladım.

Ateş çukurundan gelen ısı yanağımı okşadı ve ateş o kadar şiddetli patladı ki irkildim. Nedense, sözleri "*Konuşmamız gerek*" cümlesinin uğursuz bir versiyonu gibi geldi. Yine de, beni tedirgin ettiğini ona belli edemezdim. Erkekler bu güce sahip olmayı severlerdi ve belki de bu yüzden şu anda o kadar huysuz değildi. Beni yumuşatarak ruhumu satıp buz gibi soğuk bir hapisane hücrelerinde yaşamayı kabul etmemi sağlamaya çalışıyordu. Seksi olabilir ve vücuduna bakmaktan hoşlanıyor olabilirdim, ama ben bu teklifi reddedecektim.

Serbest elimle büyük bir yudum su içtim, sonra bisküviyi ısırdım. Acele bir cevap vermek istemediğimden, çiğnedim ve yuttum. "Ne tür bir anlaşma, Hipotermi Ülkesi'nin Kairos'u?"

Ağzının köşeleri seğirdi, sonra başını öne eğdi ve ellerini kemerine koydu. "Başlangıç olarak, kendin hakkında bir şeyi anlaman gerekiyor." Bakışları, tüylerimi diken diken edecek şekilde üzerimde dolaştı. Sinsi bir bakış değildi, sadece dikkatli bir bakıştı. Yatağa bir adım daha yaklaştı, dokunacak mesafeden bir parmak genişliği kadar uzaklıkta durdu.

Göğsümdeki o garip sarsıntı bir gecede daha da güçlenmişti ve içimdeki hain bir parça, dokunabilmemiz için biraz daha yaklaşmak istiyordu. Onun sıcaklığı ve beni saran kollarının rahatlığı, içimi acıtıyordu.

Hayır, bu da bir hile olabilir. Birçok erkek beni kullandı ve sonra psikopatlaşmadan önce bana soğuk davrandı. *Hadi ama Hannah. Odaklan. Neyin var senin? Seni tuzağına düşürmeye çalışıyor.*

Omuzlarımı düzelttim, bu da sertleşmiş vücudumun her yerinde ağrıların alevlenmesine neden oldu. Ağrıyı gizlemek için homurdandım. "Peki anlamam gereken şey nedir? Can sıkıcı bir ağrıdan başka ne olabilir ki?" Karibu eyeri üzerinde eğik bir şekilde taşınmaktan ve defalarca düşmekten midem hala ağrıyordu.

"En azından kısmen Day veya Aurora Fae'sin. Belki de ikisi birden," dedi düz bir sesle.

Bir kahkaha attım ve karibu nefesini verip pozisyonunu değiştirerek kahvaltısına devam etti.

Ben de dostum. Ben de. Yatağa geri çekildim ve omuzlarımı dikleştirdim. Kai'nin söylemesini beklediğim on şey arasında bu, ilk on içinde bile yoktu. "Bu saçmalık. İyi denemeydi, ama ben buna saçmalık diyorum."

"Saçmalık mı? Nasıl saçmalık olabilir ki?" Gözünü kırpmadan bana baktı. "Ne saçmalık ne de saçma."

Bir bisküvi daha aldım, daha çok ellerimle bir şeyler yapmak için, bir tane daha istediğimden değil. Ayrıca, ona yumruk atmamak için. Beni aptal mı sanıyordu? "Annem ve Maureen teyzem bana söylerdi. Bana her şeyi söylerlerdi. Bazen fazla bile." Erkekler ve hiç düşünmek istemediğim samimi pozisyonlar hakkındaki korkunç hikayeleri arasında, bu tür bilgileri kendilerine saklamaları için onlara yalvarmıştım.

Çenesini sıkıp gözlerini benimkilere dikti. "İşaretleri biliyorum, Hannah. Sen bir peri'sin."

Ve gökyüzü mavi değildi. Onun sözlerine körü körüne inanmamı mı bekliyordu? Bu kadar zeki olmasına rağmen beni hafife almıştı. "Ben insanım. Her zaman insan oldum ve her zaman insan olacağım." Kollarımı kavuşturdum, sonra pozisyonumun değişmesiyle incinmiş kaslarımın gerilmesinden dolayı yüzümü buruşturdum. Düşmek

Kollarımı kaldırarak etrafımdaki kürkleri kaldırdım ve saçlarımı geriye doğru çekerek kulaklarımı görebilmesini sağladım. "Kulaklarım yuvarlak, aptal." Saçlarımı bırakıp gözlerimi devirdim, ama içimde rahatsız edici bir his yayıldı, sanki bunun gerçekten doğru olabileceğini anlamaya çalışıyormuşum gibi.

O başını salladı. "Senin insan olmadığını biliyorum. Belki de ailen sana söylememiştir."

"Yani, birbirinizi uyaran bir tür peri algılama büyüünüz mü var? Çünkü benim geldiğim yerde, insanlar insan olmadıklarını söylemeyi unutmazlar. Sen annemi, teyzemi ya da ortada olmayan, sorumsuz sperm bağışçımı bile tanımıyorsun." Sperm bağışçım, insanlığın sunabileceği en kötü örneklerden biriydi, ancak o, annemin hiç tanışmadığı gerçek bir sperm bağışçısı olsaydı, işler daha iyi olabilirdi.

"Sperm donörü mü?" Kaşları çatıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Çocuk sahibi olmak için seks yapmak zorundasın, yani penis isteğe bağlı bir şey değil."

Birbirimizin sözlerini anlayabiliyorduk, ama aynı dili konuşmuyorduk... açıkça. "Seks yaptılar, ama o kalmadı." Yine de, Kai'nin şu anda ne kadar kafası karışık görüldüğünü sevdim. Her şey kabaca ortaçağdan kalma gibi görüldüğüne göre, tıp bilimleri burada ne kadar ilerlemişti? Biz insanlar 1700'lere kadar yumurtalar hakkında pek bir şey bilmiyorduk. "Ama benim geldiğim yerde sperm bankaları ve donörler var ve sperm tıbbi olarak bir kadının yumurtalarına yerleştirilerek döllenebilir."

"İnsanlar yumurta mı bırakır?" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdilik yeterince dinledim. Demek istediğim, senin aileni tanıyor olabilirim. Ve kanının gücünü taşımak için tam bir peri olman gerekmez, özellikle de güçlü bir soydan geliyorsan." Bu sözleri, sanki bana araba sigortası veya borç konsolidasyonu için büyük bir indirim kazandığımı söylüyormuş gibi, çok sakın bir şekilde söyledi.

Ateş çukurundaki kütüklerden biri hareket etti ve alevler sıçradı, ben de irkildim.

Beynim tüm bunları kavramaya çalışırken dilim ağzımda kalınlaştı. Zihnimin derinliklerinde rahatsız edici bir fısıltı ve içimde bir sızı bunun doğru olabileceğini söylüyordu. Ailemde her zaman tuhaf şeyler olmuştu. Ama belki de ben sadece bunlara bir anlam vermeye çalışıyor ve aslında olmayan bağlantılar hayal ediyordum.

"Elinde ne kanıt var?" Bir kez olsun, küstahça bir cevap bulamadım.

O ateşe döndü ve üzerine birkaç odun daha attı. Yanmış odunlar yerinden oynadı ve taze odunlar kömürleşmiş odunlara ve metal ızgaraya çarptı. "Öncelikle görünüşün. Her iki sarayın perilerinin tüm özelliklerini taşıyorsun. Saçındaki altın rengi özellikle parlak, bu özellik hem Gündüz hem de Aurora Perileri tarafından paylaşıyor, ancak Aurora Perileri bu özelliği ile daha çok tanınıyor. Gözlerinin rengi de doğru. Ayrıca çarpıcı bir güzelliğin var. Bu olağanüstü bir özellik, kraliyet ve asil aileler tarafından paylaşılan bir özellik."

Biraz gerildim, gülümsemeye ve durumu geçiştirmeye çalıştım. "Şimdi biraz abartıyorsun." Sesime karışan karanlık eğlenceyi saklayamadım. Ancak şaka işe yaramadı, bana bile.

Gözlerini kısarak, "Sanırım kendi dünyandaki erkeklerin büyük ilgisini çekiyorsundur," dedi. Bunu söylerken, yumruklarından biri yan tarafında kıvrıldı. Dikleşti, çenesindeki kaslar seğirdi.

Kaşlarım kalktı. "Şey... biraz. Evet." Daha fazla konuşmak istemediğimden dudaklarımı sıkıca kapattım. Hiçbir zaman iyi gitmedi. Ne benim için, ne annem için, ne de Maureen teyzem için. Şanslıysak, kalbimiz kırılır ve hayal kırıklığına uğrardık. Şanssızsak, morluklar, dayaklar ve takıntılı takipçilerle karşılaştık. Ve ben nadiren şanslıydım.

Üst dudağı bir anlığına kıvrıldı. Sonra poker çubuğunu kapıp kömürleri karıştırdı. Duman tavandaki havalandırma deliğine doğru yükseldi ve yoğun odun kokusu havayı sardı.

Nefes verirken, bir kez daha bana odaklandı. "Terlemiş ve kanamış olsan bile, her zaman manolya ve kayısı kokarsın. Fae kokusu, vücutlarının diğer tüm kokularının üzerinde hakimdir. Seni bunu belirleyecek kadar uzun süredir tanımıyorum, ama sanırım sen güneşle birlikte uyanıp, kışın ortasında ve geceleri kayıp ve keder hisseden birisin. Gerçek güneş ışığı, diğer insanları rahatsız ettiği kadar senin gözlerini rahatsız etmiyor, hatta göz kamaştırıcı olsa bile."

"Buna SAD denir, mevsimsel duygusal bozukluk." Kaşlarım daha da çatıldı ve parmaklarım derin, yumuşak kürk battaniyeye kıvrıldı.

"Birçok insan öyle!" Kokusu konusunda haklıydı, ama hiç de rahatsız edici değildi. Parfüm veya deodoranta hiç ihtiyacım olmadı, bu da hoştu. "Ve ben... her zaman öyle kokmuyorum. Sadece... kötü kokmuyorum."

Gözlerindeki menekşe rengi koyulaştı ve halkası kalınlaştı. "Bir de iyileşmen var. Day ve Aurora Fae, soğuk ve karanlıkta ışık ve sıcaklıkta olduğu kadar hızlı iyileşmezler." Etrafımızı işaret etti. "Uzun süre soğuğa maruz kalmadan önce bacağının ve elinin iyileşme şekli arasındaki fark. Fiziksel soğuk da iyileşmeni yavaşlatır, bu yüzden dün gece bu kadar kötü durumdaydın."

Bunu kabul etmek istemedim, ama ilk birkaç yaralanmamın iyileşme hızı beni bile şaşırtmıştı. Ama bu, onun doğruyu söylediği anlamına gelmiyordu.

"Bunun ötesinde, buraya geliş şeklin var. Eğer bir peri olmasaydın, bir portaldan giremezdi ve kanınla bir portal açmak için sihirli bir hançer kullanamazdın. Kanının işe yaraması için ya bıçak ve aynanın sana tepki verecek şekilde büyülmüş olması ya da bıçak ve aynanın otomatik olarak işe yaradığı bir soydan gelmen gerekiyordu. Senin kraliyet soyundan geldiğini söylememi engelleyen tek şey, göz bebeğinin etrafında halka olmaması."

Gözlerimi kırıştıtararak, hızla dönen düşüncelerimi yavaşlatmaya çalıştım. "Halka mı? Oh... seninki gibi mi?" Onun gözünde de sürekli boyut değiştiren mor bir halka vardı. "Bu, senin kraliyet ailesinden olduğun anlamına mı geliyor?"

"Kraliyet kanı ve güçlü bir peri." Sanki benim kraliyet ailesinden olmadığımı hala tam olarak kabul edemiyormuş gibi başını salladı. "Ama bizim dünyamızdan uzak kalman, yeteneklerini ve güçlerini körelmiş olabilir. Dinlenmek, iyileşmek ve yeteneklerini kullanmak için zamana ihtiyacın var."

"Benim yeteneklerim yok," diye tersledim.

"Var." Ateş çukurunun etrafındaki taşlar kadar sert bir bakışla bana baktı. "Ve sen bir *perisin*."

Onun kendine güveni, zımpara kağıdı gibi sinirlerimi bozuyordu. Onun sinir bozucu sakın yüzüne bir şey fırlatıp onunla tartışmaya devam etmek istedim, ama sözler boğazımda takıldı. Çünkü derinlerde, çok yakından incelemek istemediğim bir yerde, bir şey

hareketlendi. Adını koyamadığım bir farkındalık. Beni daha da karıştırıyor ve tedirgin ediyordu.

Onun söylediklerini kabul etmekte en büyük sorunum, bunun annem ve Maureen teyzemin benden çok önemli bir şeyi sakladıkları anlamına gelmesiydi. Birbirimize karşı her zaman çok açık olmuştuk ve eğer bu doğruysa, onlar, özellikle de Maureen teyzem, bana ihanet etmişlerdi. Hayatım boyunca benim dayanağım olmuştu... en azından bir süre öncesine kadar.

Kalbim parçalandı.

"Bu doğru olsa bile," dedim yavaşça, her kelimeyi dişimi çekir gibi zorla çıkardım, "bunun senin anlaştmanla ne ilgisi var?"

Ateşin turuncu ışığı, bana dönükken sol tarafına gölgeler düşürüyordu, dumanın sisli havası ona neredeyse mistik bir görünüm kazandırıyor. "Söz veriyorum, kaçmamayı kabul edersen ve bu alemde kaldığın süre boyunca benim gözetimimde kalırsan, ait olduğun yere ulaşmanı sağlayacağım. Karşılığında, tüm ihtiyaçların karşılanacak ve portal oluşturmak için kullandığın aynayı ve kılıcı bulabilmen, halkın hakkında öğrenmek istediğin her şeyi öğrenebilmen ve yeteneklerinin sınırlarını belirleyebilmen için kütüphaneme ve arşivlerime erişmene izin vereceğim. Kim olduğunun gizemini çözeceğiz."

Başım geriye doğru sıçradı. Ciddi olamazdı. Gerçekten bunu kabul etmemi mi bekliyordu? "Kütüphane kısmı kulağa hoş geliyor, ama buz gibi bir hücrede kalmak istemiyorum. Teşekkürler, ama ben almayayım." Eminim ki o zavallı herif benim tutsağı olarak kalmamı çok isterdi, ama ben oraya geri dönmeyecektim.

Bütün vücudu gerildi, burnu kırıştı ve tavırları eskiden olduğu gibi huysuz patates haline döndü. Bana doğru bir adım attı ve ben savaşmaya hazırlandım.

Tabağı yana attım ve kendimi savunmaya hazırlandım. Vücudum protesto ederek çığlık attı, ama ben tekrar esir alınmayı reddettim.

"Ben burada samimi davranmaya çalışıyorum, sen ise seni aynı hapisane hücrelerine atacağımı sanıyorsun." Yüzünü buruşturdu ve yere baktı. "Benim niyetim, senin misafirim olarak benim odamın yanındaki misafir odalarından birinde kalman."

Midem bulandı ve bir an için suçluluk duygusu beni sardı. Hemen bu duyguyu kafamdan attım, çünkü geldiğimde bana nasıl davrandığını düşünürsek, başka ne şüphelenebilirdim ki? "*Bunu* teklifine dahil etseydin iyi olurdu. Ne düşünmemi bekliyordun?"

"Seni kurtarıp buraya getirip iyileştirdikten sonra, biraz iyi niyet kazanmış olduğumu düşündüm." Kollarını kavuşturdu.

Karibu yüksek sesle homurdandı ve ona bakarak başını salladı.

Gülmemi zorlukla bastırdım. "Gördün mü, o bile bana katılıyor." Hayvanı işaret ettim.

Hayvana sert bir bakış attı. "Yemek yemeyi seviyorsun, değil mi?"

Karibu homurdandı ve başını duvara çevirdi. O anda, bu yaratıkların ne kadar akıllı olduğunu anladım.

"Tamam, bana sarayda bir yatak odası ve tüm ihtiyaçlarımın karşılanmasını ve kütüphanene erişim imkânı sunuyorsun. Bundan ne kazanacaksın? Bunu sadece iyilikseverliğinden dolayı sunmuyorsun."

"Öyle değil." O muhteşem leylak rengi gözleriyle bana baktı. "Gündüz Sarayı, onlarca yıl önce Gece Sarayı'nın saldırısında yok edildi. Diğer sarayları ziyaret eden veya orada yaşayan ya da Vahşi Doğa'da yaşayan birkaç Gündüz Perisi dışında hepsi öldürüldü. Thea gibi bazı mülteciler benim sarayımda yaşıyor. Ancak Aurora Sarayı, tüm topraklarını kaplayan büyülü bir uyku büyüsüne gömüldü. Bizimle onların krallığının tamamı arasında bir bariyer var ve bu bariyer, o topraklara girmemizi bile engelliyor. Ama oraya ulaşmalı ve krallığı yeniden kurmalıyız, çünkü işler bu şekilde devam ederse bizim krallığımız hayatta kalamaz. Çevremiz dengesiz. Günler kısa, ışık eskisine göre sınırlı. Mevsimler devam etse de kış daha soğuk, daha uzun ve daha kasvetli."

Dudaklarımı ısırdım. "Aurora Sarayı nasıl... öyle uykuya daldı?" Bu, Uyuyan Güzel masalına benziyordu, ama tam olarak aynı değildi ve o muhtemelen şakayı anlamayacaktı.

"Gece Sarayı, Gece Kralı'nın Gündüz Sarayı'ndan nişanlısı tarafından reddedilmesinden sonra, onlarca yıl önce bu savaşı başlattı. Saldırılarda, Aurora Sarayı, Gündüz Sarayı'na yardım etmek için harekete geçti ve Gündüz Sarayı'nı koruyacak bir büyü yapmayı planladı.

Onları, sorun çözülene kadar Gece Kralı'nın gazabından korumak ve Gece Kralı'nın gazabından korumak için uykuya daldırdı. Ancak Gece Sarayı çoktan harekete geçmişti ve saldırı devam ediyordu, tüm Gündüz Sarayı yok edildi ve küle ve kül haline geldi. Büyü Aurora Sarayı'na geri yansıdı ve o krallığın içindeki herkes uykuya daldı. Sadece güçlü sihre sahip bir Aurora Sarayı üyesi bu büyüyü bozabilir. Bu yüzden senin yardımına ihtiyacım var ve bu yüzden Gece Kralı seni sınamak ve değerini belirlemek için çaresizce uğraşacak. Ona yardım edebilirsen, seni yanında tutacaktır. Aksi takdirde, diğer Aurora Fae'leri de dahil olmak üzere, işe yaramaz gördüğü diğerlerini yaptığı gibi seni de öldürecektir.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Gece Muhafızlarının söylediklerinden sonra, o mahkemeye götürülmektense Kai'nin hapisanesine kilitlenmeyi tercih ederdim. En azından Kai'nin muhafızlarıyla birlikteyken, sürekli saldırıya uğramaktan veya istismar edilmekten korkmazdım.

Elimi kürk battaniyenin üzerinde gezdirdim. "Aurora Sarayı'nı uyandırmak mı istiyor? Neden? Onları öldürebilmek için mi?" Karın ve göğsümdeki ağrıdan yüzümü buruşturarak pozisyonumu değiştirdim. Bacaklarımı altına çektim ve kürkler biraz aşağı kayarak hala morarmış omuzlarımı ortaya çıkardı.

Bakışları omzumun kıvrımına düştü ve dili dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Hayır, dengeyi sağlamak istiyor ve onları kurtarırsa, Aurora Sarayı ona borçlu olacak. Bunu kullanarak onları müttefiki olmaya ve Dusk Sarayı'nı, benim sarayımı yok etmek için onunla birlikte çalışmaya zorlayabilir."

"Peki sen... Gece Mahkemesi'nin yok edilmesini istiyor musun?" Sormanın tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen, zorla bu sözleri ağızımdan çıkardım. Ama bu kadar önemli bir konuda güvenliği ne zaman önemsemiştim ki? Kai zaten karmaşık bir adam olduğunu kanıtlamıştı, ama ben kim olursa olsun soykırıma katılmaya niyetim yoktu. Kendi amcasını öldürdüyse, başkalarını da öldürebilirdi.

"Hayır." Bu kelimeyi o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, sanki fiziksel bir darbe almış gibi hissettim. "Hayır. Halkımı kurtarmak için onları öldürmem gerekirse, öldürürüm. Ama planım bu değil. Bu toprakların dengesi için dört mahkemenin de hayatta ve gelişmiş olması gerekiyor, ama şimdi..." Gözleri kapandı ve boğazı titredi. "Şimdi, en iyi ihtimalle, Aurora Mahkemesi'nin halkı uyandığında, biraz şifa ve sıcaklığın geri dönmesini umabiliriz."

uyandığında biraz iyileşme ve sıcaklığın geri dönmesini umabiliriz. Gece Sarayı'na karşı bir düşmanlığım yok. Kral Bram..." Bakışları ateşe düştü ve kaşları çatıldı. Söyleyeceği şeyi daha iyi düşündüyse de, başını salladı. "Eskiden olduğu kişi değil artık. Bunun nedeni kalp kırıklığı olabilir, ama ne olursa olsun, bir sarayın tamamının ve diğer saraylardaki sayısız canın ölümünden, ardından gelen savaştan sorumlu olan odur. Bunun devam etmesine izin verilemez. Benim halkımı ve Aurora Sarayı'nı kurtarmak için onun halkını feda etmem gerekirse, bunu yaparım."

Onun sözlerinin ağırlığı üzerimde hissediliyordu. Ona bakarak, bu adamı yeminiyle bağdaştırmaya çalıştım.

Kollarımı kendime doladım. Kucağıma aldığım kürk hariç, diğer kürkler belime dolanmıştı. "Peki... Aurora Sarayı ile bir bağlantım yoksa ya da yardım edecek kadar güçlü değilsem ne olacak?"

Yüzünde bir şey belirdi. "Nereye ait olursan ol, oraya ulaşmanı sağlayacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Ama sana zarar vermeyeceğime de söz veriyorum, Hannah. Sen benim korumam altındasın. Gece Kralı'nın aksine, seni öldürmeyeceğim."

Ona inanmak istedim, ki bu tehlikeliydi. Yıllar önce ölmüş olması gereken aptal, naif bir parçam, bu kasvetli krala güvenmek istiyordu. "Ya hayır dersem?" Çenemi kaldırdım ve onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Sana pazarlığını bir kenara bırakıp bensiz şansını denemeni söylersem?"

Çenesi gerildi ve bir an için kabinin köşelerindeki gölgeler derinleşti. Sonra burnundan yavaşça nefes verdi. "O zaman fırtına geçip kaleye dönene kadar benim korumam altında kalırsın. Ondan sonra..." Durdu ve yüzünde acı gibi bir ifade belirdi. "Kalmanı zorlamam. Ama tekrar düşünmeni rica ederim. Birçok hayat tehlikede. Sadece benimki değil. Sadece *benim* sarayım değil. Aurora Fae onlarca yıldır uyuyor, şehirleri uykuya dalmış çocuklarla ve ailelerle dolu. Tüm bir saray halkı, etraflarındaki dünya çökerken zamanda donmuş durumda. Ve eğer diğerleri uyanmadan önce hepsi ölürse, sonunda onlar da ölecek ve tüm dünya bir çorak araziye dönüşecek."

Politika ve güç yerine masum insanları bu işe karıştırdığı için onu lanetliyorum. Bana itaat etmemi isteyen bir krala hayır diyebilirdim. Ama büyüü bir uykuda mahsur kalan çocuklara yardım etmeyi ya da onun krallığındaki insanlara yardım etmeyi reddedemezdim. Annesi enkazın içinden ona ulaşmaya çabalarkenki o küçük çocuğun yüzü zihnimde canlandı. "Benden başka bir şey istemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Bu anlaşma karşılığında senden başka bir şey istemeyeceğim. Bir hafta içinde, senin Day mı yoksa Aurora Fae mi olduğunu belirleyebileceğiz. Seni buraya getiren aynayı ve hançeri ortaya çıkarmak daha uzun sürebilir. Ancak, yaralarını tekrar muayene etmeme izin vermeni rica ediyorum." Vücuduma işaret etti. "Merhemler ve tonikler seni iyileştirmede büyük fayda sağlamış olmalı, ama bazı yaralar, özellikle gövdedeki yaralar beni endişelendiriyor."

"Evet, benim için de kolay değil, ama bana yardımcı olabilecek her şeye açığım." Nefes verdim ve kürkleri indirdim. Soğuk hava cildime çarptı ve ateşin sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu. Uyandığımdan beri ilk kez yaralarımı inceleyerek kendime baktım. Kollarımda morlukların solduğı yerlerde soluk sarı-yeşil gölgeler vardı, ama sütyen askılarının biraz iz bıraktığı yerler bile acımıyordu. Bacaklarım da daha iyi görünüyordu, lekeler neredeyse normale dönmüştü. Ama omuzlarımda hala bir dizi koyu iz vardı, gövdem, kalçalarım ve uyluklarım...

Koyu mor ve koyu mavi renkler kaburgalarım ve karnımda çirkin çiçekler gibi yayılmıştı, renkler soluk tenimde çok belirgindi. Çürükler, o cehennem gibi yolculuk sırasında eyerin boynuzunun batmış olduğı yanlarımdan etrafını ve karibu kayışlarının birden fazla kez sıkıştırmış olduğı sol tarafımı sarmıştı. Kavranıp atıldığım kalçalarım da daha yoğun bir şekilde toplanmıştı. Açık turkuaz renkli külotumun içinden en koyu olanlardan birkaçını görebiliyordum. Sanki bir boğaya binmiş ve onun tarafından ezilmiş gibi görünüyordum. Yine de, her şey hissettiğimden çok daha kötü görünüyordu, ki bu da en azından bir şeydi. Bana verdiği şey, daha derin ağırları hafifletmiş olmalıydı. Sertlik dışında, gerçekten hiç de kötü hissetmiyordum.

Kai'nin nefesi kesildi ve boğazını temizleyerek bunu gizlemeye çalıştı. Yaklaşarak yatağın kenarında durdu, sonra sıkıştırılmış toprak zemine diz çöktü. Bu pozisyon, yüzünü göz hizamda ve karnıma yeterince yakın hale getirdi, böylece gözlerinde dans eden ateş ışığını görebiliyordum. "Buraya dokunabilir miyim?"

BÖLÜM 20

Hannah

Karnımda bir sıcaklık hissettim ve aniden vücudumu onun vücuduna sürtmek istedim. Bana dokunmazsa, yanıp kül olabilirdim. Sesime güvenemediğim için başımı salladım. Bu güçlü kralın önümde diz çöküp izin istemesi, göğsümde, incinmiş kaburgalarımınla hiçbir ilgisi olmayan bir heyecan dalgası yarattı.

Elleri, temas kurmadan önce bir anlığına cildimin üzerinde durdu. Cildime dokunduğunda, hafif bir vızıltı titredi ve elleriyle birlikte vücudumda yayıldı. Dokunuşu ilk başta klinikti, parmak uçlarıyla göğüs kafesimi nazikçe bastırarak her kemiği kontrol ediyordu. Avuç içleri sıcaktı, neredeyse yakıcıydı ve kendime rağmen o sıcaklığa yaslanırken buldum kendimi. Büyük, güçlü elleri vardı ve onlara bastırıp daha fazla hissetmek istedim.

"Çürükten başka bir şeyin acıyorsa söyle," diye mırıldandı, dikkatini muayeneye vermiş bir halde. Nabızı boğazında atıyordu ve nefesi hızlanmıştı.

Soğuk, panik veya öfkenin bulanıklaştırdığı görüşüm olmadan onu ilk kez gerçekten gördüm. Kesinlikle göze hoş gelen biriydi ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Keskin çene hattından, parlak koyu indigo saçlarına ve geniş omuzlarına kadar her şeyi... mükemmeldi. Ve kolları, özellikle gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve omuzlarına sıkıca sarılmış haldeyken, sarılmak ve tutmak için idealdi.

ve omuzlarına sıkıca sarılmak için idealdi. Gergin kasları, alıştırılmış bir özenle hareket ediyordu ve kendimi durduramadan, gözlerimle ön kollarının ve pazılarının çizgilerini göğsüne ve karın kaslarına kadar takip ettim.

O çok güzeldi. Sinir bozucu, imkansız derecede güzeldi, kalbimi sızlatan bir şekilde.

Parmakları alt kaburgalarımı sıktı ve ben nefesimi tuttum. O da buna karşılık titredi.

"Sana zarar verdim mi?" Sesi, içimi titretiren düşük bir uğultuydu. Gözlerinde endişe belirdi, sonra beni incelerken kayboldu. Göz bebekleri büyüdü ve irislerinin lavanta rengi mor rengine dönüştü.

"Hayır." Yutkundum. Dokunuşu vücudumda kıvılcımlar saçtı, şu anda parlamaması gereken yerleri aydınlattı.

Elleri durdu. "İyileşiyorsun gibi görünüyor. İç kanama olduğunu sanmıyorum, ama ağrı geri gelebilir. İzin verirsen, sertlik ve morluklara iyi gelecek bir merhemim var. Dün gece sana daha güçlü bir ısınma merhemi sürdüm, ama bu merhem daha onarıcı ve özellikle morluklara odaklanacak ve ek ağrıyı önleyecektir."

"Tamam." Bu kelime, istediğimden daha nefes nefese çıktı ve boğazımı temizledim. "Tabii. Ne olursa olsun."

Öne eğildi ve yataktaki çantadan küçük bir teneke kutu çıkardı. Kutuyu açtığında, içindeki lavanta, okaliptüs ve vanilya kokusu yayıldı.

"Uzan," diye emretti ve bu, midemde uygunsuz bir heyecan yaratmıştı.

Ben de itaat ettim, kürklerin üzerine uzandım ve tavandaki kirişlere odaklandım. Odunlar ateş çukurunda tekrar yer değiştirdi, alevler başımın üzerinde dans eden gölgeler oluşturdu. Kalbim, yaralanmamla hiçbir ilgisi olmayan bir ritimle göğsümde çarpıyordu. *Nefes almaya devam et.* Yakışıklı bir erkeğin yanında bulunmak ilk kez başıma gelen bir şey değildi.

Parmakları merheme daldı ve sonra elleri yine üzerimdeydi.

İlk dokunuşunda nefesimi tuttum. Merhem ilk başta soğuktu, ama avuç içleri onu ısıttı. Dokunduğu her yerde ısı yayıldı

ve yayıldı. Kaburgalarımın başladı, merhemi yavaş, dairesel hareketlerle en derin morluklara sürerek. Başparmakları kemiklerimin arasındaki boşlukları izledi, ağrıya neden olmadan gerginliği gidermek için yeterli güçte bastırdı.

Bütün vücudum hafifleşti ve elleri karnımın üzerinde dolaşırken gözlerim kapandı. Geniş avuç içleri bir anda çok geniş bir alanı kapladı. Utanç verici sesler çıkarmamak için yanağımın içini ısırdım, ama yine de küçük bir iç çekiş kaçtı.

Elleri bir an durakladıktan sonra işlerine devam etti.

Gözlerimi araladım ve onun yüzüme baktığını fark ettim. Yüzünde neredeyse açlık gibi bir şeyin yarattığı gergin bir ifade vardı. Göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyordu ve çenesindeki kaslar aşırı çalışıyordu.

Dudaklarımdan küçük, memnun bir gülümseme süzüldü. İyi. En azından, bundan etkilenen tek kişi ben değildim.

Kalçalarıma doğru ilerledi ve ben nefesimi düzenli tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Parmakları kalça kemiğimin kıvrımlarını izledi, çirkin mor izlerin üzerine merhem sürdü ve vücudumdaki her sinir bir anda alev almış gibi hissettim. Merhemnin sıcaklığından tamamen ayrı olarak, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Oof, sakın ol. O sadece yaralarımı tedavi ediyordu ve ben bunu daha da karmaşık hale getirmemeliyim. Kendi aptal fantezilerim yüzünden onu yanlış yorumluyor olmalıyım. Tıbbi bakımın şehvetli bir yanı yoktu. Hiç yoktu.

Ancak... başparmağı kalçamın hemen üzerindeki hassas ciltte yavaş daireler çiziyordu ve diğer eli de karnımın üzerine sahiplenici bir şekilde yayılmıştı. İkisinin de iyileşme için kesinlikle gerekli olmadığına emindim.

Ben hareket ettim ve elleri durdu.

"Canını acıtıyor muyum?" Sesi, bilincimi titreten ve içimi kıpır kıpır eden sert ve alçak bir tona düşmüştü.

"Hayır." Yine yutkundum ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Kesinlikle acıtmıyor."

Gözlerinde karanlık ve ateşli bir şey parladı. Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra hareketleri daha yavaş

daha bilinçli hale geldi. Elleri yanlarımdan yukarı doğru kaydı, başparmakları sütyenimin içinden bile nefesimi kesen bir dokunuşla göğüslerimin altını okşadı. Yüzümü izliyor, her tepkiyi, nefesimin her kesilmesini kayda geçiriyordu.

"Çürükler sandığımdan daha yukarıya yayılmış." Sesi neredeyse kısılmıştı. "Ben..."

"Evet." Bu kelime, daha iyi düşünebilmeden ağızımdan çıktı. "Yapmalısın."

Çenesi sıkıldı ve bir an için çekilebileceğini düşündüm. Bunun yerine, elleri daha yukarıya doğru hareket etti ve serin merhemi köprücük kemiğime, daha küçük morlukların olduğu göğüslerimin şişkinliğine doğru yaydı. Dokunuşu orada tüy kadar hafifti, neredeyse saygılıydı ve yoğunluğuna karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Bu korkunç bir fikirdi. Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum. Bu adamı neredeyse bir gündür tanıyordum ve bu sürenin çoğunu onun tarafından hapsedilmiş, ondan kaçarak ya da neredeyse ölerək geçirmiştim. Bunların hiçbirini, vücudum daha önce hiç dokunulmamış gibi tepki verirken, onun ellerinin altında neredeyse çıplak bir şekilde yatmama neden olmamalıydı.

Ama şu anda kendimi umursayamıyordum.

Elleri omuzlarıma doğru kaydı, avuçlarının altında merhem ısınırken, farkında bile olmadığım kaslarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyordu. Uzun bir nefes verdim, vücudum altımdaki yatağa daha da derinlemesine gömüldü. Başparmakları boynumun tabanındaki çukura bastırdı ve içimden bir ses çıktı — nefes alıp verme ile inilti arasında bir şeydi, denesem bile durduramazdım.

Parmakları boğazımın ortasından yukarı doğru yavaşça ve dikkatlice ilerledi, ilerledikçe sıcaklık yaydı. Bu dokunuş hala tıbbi bir dokunuş olarak değerlendirilebilirdi, ama nefesinin düzensizleşmesi başka bir hikaye anlatıyordu. Parmak uçları çenemi izledi, hafif bir titreme vardı, sanki zorlukla kontrol altına alınmış gibi.

Avuç içini yanağıma koyarak durdu, başparmağı elmacık kemiğimin hemen altında duruyordu.

Donakaldım, ağızım kurudu ve bakışlarım onun gözlerine sabitlendi. Bana bakıyordu, gözleri yüzümü, kalbimin atışını hızlandıracak bir yoğunlukla tarıyordu.

Her şey yavaşladı ve ikimiz de kıpırdamadık. Nefes alamadığım için başım dönüyordu.

"Hannah..." Adım, kırık, neredeyse acı dolu bir şekilde dudaklarından döküldü. Dudaklarımı nemlendirdim, hala ona bakıyordum. "Kai?"

O zaman bana daha da yaklaştı, başparmağıyla dilimin az önce olduğu yeri dudaklarımın arasında ayırdı. "Sana acı veriyor muyum?" diye tekrar sordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Hayır," diye fısıldadım. Ama eğer acı veriyorsa, bu hissi yaşatmak için bana daha fazla acı vermesini isterdim.

Dudakları benimkine dokundu, önce tüy kadar hafif, sorgulayıcı bir dokunuşla. Tüm vücudum titredi ve bir ürperti beni sardı. Sonra eli saçlarıma kaydı, başımın arkasını okşadı... ve beni yuttu.

Dünya yok oldu.

Ağzı sıcaktı ve daha önce içtiği viskinin hafif tadı ile adını koyamadığım vahşi ve tatlı bir tadı vardı. Beni çok değerli bir şeymişim gibi öptü... sanki beni bekliyormuş gibi. Dudakları benimkine, göğsümü ağrıtabilecek kadar hassas bir şekilde dokundu.

Parmaklarım, gri tunikasının altındaki sert göğüs kaslarını buldu. Kalbi avucumun altında güm güm atıyordu. Boğazından düşük bir ses çıktı - yarı inilti, yarı hırıltı - ve öpücük derinleşti. Dili alt dudağımı yaladı ve ben tereddüt etmeden ona açıldım.

İşte bu. Öpüşmek böyle bir şey olmalıydı. Kahretsin! Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Bu ana kadar yaşadığım tüm öpücükler bunun yanında sönük kalıyordu. Bu, ateş ve güvenlik bir arada, arzu ve rahatlık o kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmişti ki, birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli değildi. Eli saçlarımı sıkıca kavradı, başımı geriye doğru eğerek ona daha iyi erişim sağladı ve ben, morarmayı umursamadan ona doğru eğildim.

Diğer eli belimi buldu ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Kürkler tamamen kayboldu, ama umurumda değildi. Tek umursadığım, vücudumun ona değdiği sıcaklıktı.

Parmaklarımın altında kaslarının gerilme şekli, göğsünü tırnaklarımla hafifçe kazıdığım da çıkardığı çaresiz ses.

Öpüşmeyi sadece dudaklarını çenemden boğazıma doğru kaydırmak için kesintiye uğrattı ve nabzımın çılgınca attığı hassas noktayı buldu. Dişleri oradaki deriyi sıyırdı ve ben nefesimi tuttum, sırtım kürklerden kalkarak kavis yaptı.

"Hannah," diye fısıldadı boynuma. Adımı söyleme şekli bir dua gibiydi, bir lanet gibiydi ve içimde bir şeyleri parçaladı.

Onu tekrar ağızıma çekip, daha sert ve daha aç bir şekilde öptüm. Parmaklarım onun koyu saçlarına dolandı ve ben çekince o da ağızıma inleyerek karşılık verdi. Eli yan tarafımdan aşağı kayarak kalçamın kıvrımına ulaştı ve bacağımla beline doladı. Bu hareket bizi birbirimize sıkıca bastırdı ve onun beni ne kadar istediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı, sertleşmiş penisi benim içime doğru itiyordu.

Ona çok ihtiyacım vardı.

Kabinin kapısı keskin bir şekilde çalındı.

Donakaldık, ağız hala boğazıma bastırılmış, bacağımla hala ona dolanmış halde. Kapı tekrar çalındı, küçük odada yankılanan üç sert vuruş.

"Majesteleri?" dışarıdan boğuk bir ses geldi. "İşaret fişliğini takip ettik. Her şey yolunda mı?"

BÖLÜM 21

Hannah

Kalbim hızla atıyordu ve Kai'nin tüm vücudu benimkine karşı sertleşti. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Sonra geri çekildi, gözleri hala arzuyla kararmıştı ama hızla sertleşerek soğuyordu — hala bana sertçe bastırılan penisi gibi.

"Siktir," diye fısıldadı, kelime zar zor duyuluyordu.

Ben de aynı fikirdeydim. Bu, felaket derecede kötü bir zamandı. Görünüşe göre, şanssızlığım geri dönmüştü.

Bir anda benden uzaklaştı, o kadar hızlı hareket etti ki, ben tavana bakakaldım. Onun sıcaklığının kaybı bana fiziksel bir darbe gibi geldi ve kim olursa olsun içeri dalmasın diye aceleyle kürkleri üzerime çektim.

"Bir dakika," dedi Kai kapıya doğru sakın bir sesle. Odanın uzak köşesindeki çantalardan birini aldı ve içinden mavi bir bez yığını çıkardı. Sonra yığını bana attı ve çantayı karıştırmaya başladı.

Paket kucağıma düştü. Gözlerimi kırıştırmaya önümdeki yığını baktım, ta ki gerçeklik beni yakalayana kadar. Giysiler.

Evet, kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum. Hala kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışırken, parmaklarımla beceriksizce paketi açtım. Yumuşak, mat mavi kumaş bana alacakaranlık öncesi kış gökyüzünü hatırlattı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tam da benim giyeceğim türden bir şeydi.

Rönesans Fuarı'nda insanların giydiğini görmüştüm, ama bunlar çok daha kaliteliydi. Önce, iç çamaşırı olduğunu düşündüğüm şeyi başımdan geçirdim ve cildime ne kadar yumuşak geldiğine minnettar oldum. Göğüslerimi ve kalçalarımı sıkıca saran ve hayal gücüne pek yer bırakmayan, pek de hoş olmayan bir kesimi olsa da. Sonra, yuvarlak yakalı uzun kollu bir gömlek giydim. Daha boldu ama yine de göğüslerime biraz sıkıyordu ve kolları ellerimi örtmemesi için yukarı çekmek gerekiyordu.

Pantolon ise başka bir hikayeydi. Bacakları boldu, bu da yeterince rahattı, ama kalçalarımı ve popomu içine soktuğumda, popomun üzerinde kesinlikle sıkı olduğunu fark ettim. O kadar sıkıydı ki, tam olarak hangi kıvrımların üzerinde ne kadar kumaş gerildiğini ve kimin ellerinin üzerimde olmasını umursamayacağımı çok iyi fark ettim. Giysinin fermuar yerine bağcıkları vardı, bu yüzden belime takmak oldukça kolaydı.

Biraz esnekliği bulmak için kıvrılırken, Kai'nin popomu izlediğini fark ettim.

"Fotoğrafını çek. Daha uzun süre kalır." Pantolonu biraz daha yukarı çekip bağcıkları ayarlarken, ona utangaç bir bakış attım.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bakışlarını hala yalakın yanında duran karibuya çevirdi. "Gerek yok. Bunlara ihtiyacın olacak." Bana bir çift yumuşak deri çizme attı. Tabanları sert olsa da, bacakları esnekti. İçleri yumuşak gri kürkle kaplıydı ve birinin içine bir çift gri yün çorap doldurulmuştu.

Yine bana bakmaktan kaçındı. "Sana büyük gelirler. Ayak parmaklarına bez parçaları sıkıştırarak daha iyi oturmasını sağlayabiliriz."

Yatağa oturup çoraplarımı giyerken sııttım. "Oh, eminim dolgu yapma konusunda her şeyi biliyorsundur."

Omurgası dikleşti. Muhtemelen dikleşen tek şey o değildi. Muhtemelen onu böyle kızdırmamam gerektiğini bilerek gülümsememi bastırdım. Aslında onun beni kızdırması gerekirdi, ama elimde kalan tek şey mizah duygumdu.

Dünkü çoraplarım ateş çukuru sayesinde kurumuştı, bu yüzden onları top haline getirip ayak parmaklarına soktum.

Kai kabinde dolaşarak malzemeleri çantalara dolduruyor, kayışları kontrol ediyor, karibuya eyer takıyor, bana bakmamak ve benimle konuşmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Şaşırdım. Bir dakika. Benden kaçınacak mıydı? Ben böyle soğuk davrandığımda, birlikte olduğum adam mahvolurdu ve ben ondan hemen uzaklaşmak isterdim.

Ne pislik herif.

Ama sonra, botları denemek için ayağa kalktığımda, onun gizlice bir kez daha bana baktığını fark ettim, bakışları pantolonumun sıkı oturduğu yere düştü ve hemen başka yere çevirdi. Dişlerimi sıktım. Hayır, ben kontrol bende olmadıkça oyun oynamazdım.

Ben işimi bitirince, o da karibu'yu kapıya doğru yönlendirdi.

Kapıyı açtığında, soğuk bir rüzgar esintisi içeri girdi ve ben nefesimi tuttum. Sert beyaz ışık yere yayıldı. Kapının önünde, buzla kaplı kürk şapkalar, boyunlarına kadar çekilmiş atkılar ve arkalarından içeri giren rüzgarı kesebilecek kadar kalın paltolar giymiş, iri ve karanlık silüetler toplanmıştı. Soğuk demir ve ıslak yün kokusu botlarıyla birlikte içeri girmişti.

Kai karibu ileri getirdi ve beni yine selamlamadan kapıdan geçti. Dışarı çıkarken biriyle konuştu, ama ne dediğini anlayamadım. İki asker içeri girip odunları yerleştirmeye ve ateş çukurundaki kömürleri yaymaya başladı. Botlarımı bir kez daha ayarladım ve kıvrılmış çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdatarak hareket ettirdim. Çok rahat ayakkabılar değillerdi, ama yine de sıcaklık için minnettardım.

Kai kapıya geri döndü ve bana dışarı çıkmamı işaret etti. Kimsenin emirlerine uymayı pek sevmesem de, buradan ayrılmak istiyordum. Soğuk, buradan bile dişlerimi gıcırdatıyordu, ama kendimi zorlayarak ilerledim.

Dışarı çıkar çıkmaz, parlak beyaz bir ışıkla çevriliydim. Yukarıdaki güneş sulu ve soluk sarı renkteydi, ancak kilometrelerce uzanan karlı arazide yansıyor. Kürk mantolar giymiş sekiz savaşı daha devasa karibu sırtında gelmişti ve üç tane daha eyerli karibu bizi kurtarmak için yakınlarda duruyordu. Evet, benim inanılmaz masajımın çok mutlu bir sonla bitmesini engellemek için tam zamanında gelmişlerdi.

Nefesimi içime çektim ve dişlerimin arasından dışarı üfledim. En azından soğuk, tüm bunlardan dikkatimi dağıtıyordu. Burnum neredeyse anında uyuştı ve kaburgalarımındaki ve kalçalarımındaki ağrı, sanki morluklar izin bekliyormuş gibi alevlendi.

"Bunlara ihtiyacın olacak," dedi Kai ve gri bir atkı ve başlık uzattı. Atkıyı boynuma ve burnuma sararken parmakları çenemi okşadı. Parmak eklemleri elmacık kemiğimi sıyırdı ve soğukta ısını hissedebilecek kadar uzun süre orada kaldı. Sonra başlığı kulaklarımı örtecek şekilde aşağı çekti ve başlığı oturtmak için başparmaklarıyla şakaklarımı kısa süre bastırdı.

Dokunduğu her yer karıncalandı.

"Teşekkür ederim." Sesim yünün altında boğuk çıkıyordu. Şu anda bana değer veriyor gibi görünüyordu, ama ben sıcak ve soğuk davranışlardan nefret ediyordum. Lanet olası bir karar vermesi gerekiyordu. O kraldı, Tanrı aşkına.

Gözleri ağızma kaydı, sonra başka yere çevirdi. "Ölürsen sarayımıza bir faydan olmaz."

Vay canına. Romantizm öldü diyen kimdi? Belli ki, Sıcak ve Soğuk Kral Grouchy ile tanışmamışlar. Onun sarayına hizmet etmek, benim hayatta kalmamın tek nedeniydi, ama en azından bu, onun gözündeki yerimi hatırlatıyordu.

Belki adamlarının önünde itibarını korumak istemişti, ama yine de... Bu durumdan hoşlanmamıştım, özellikle de o masaj seansı o kadar yoğun geçtikten sonra. Bu kesinlikle normal bir fiziksel temas değildi ve ben kimsenin sırrı ya da yan sevgilisi olmak istemiyordum. Eğer öyle düşünüyorsa, başka bir fikri daha vardı.

"Doğrudan kaleye geri döneceğiz." Karibuya yaklaştı ve omuzları kadar yüksek olmasına rağmen sırtına atladı.

Gözlerimi kırptım, kendime rağmen etkilenmişim. Bunu çok kolaymış gibi göstermişti. "Kendini nasıl idare edeceğini iyi biliyorsun." Eldivenli ellerimi belime koydum ve ona sert bir bakış attım.

Ağzının köşesi seğirdi, ama bakışları yavaşça ve keskin bir şekilde bana kaydı. "Güvenliğiniz için benimle birlikte bineceksiniz. Karibuya binmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Soğuğa rağmen karnımda bir sıcaklık hissettim. *Hayır. Sakin ol, kızım. Bu çita ne zamandır kafesinde tutuluyor?*

"Merak etme. Bir canavarı nasıl bineceğimi çok iyi biliyorum." Kai'nin duruşu gerginleşince göz kırptım, sonra bir karibu inceleyerek bunu aptal gibi görünmeden nasıl yapabileceğimi düşündüm. Sadece boynuna tutunup kendimi yukarı çekmeyecektim. En son tek başıma bir karibuya bindiğimde, bir kayadan atlamıştım.

"Hanımefendiye yardım edebilirim," dedi aniden yanımda beliren bir gardiyan.

"Gerek yok." Kai onu eliyle uzaklaştırdı. "Hannah, iki dakika içinde buraya çıkamazsan, seni kendim kaldıracam."

Meydan okuma kabul edildi. Karla kaplı dairenin kenarına yürüdüm. Karın derinliği ve dairenin ötesinde nasıl değiştiğine bakılırsa, fırtınanın yaklaşmasını ve karın bu kadar yüksekte birikmesini engelleyen bariyeri destekleyen bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kai alaycı bir şekilde sordu. "Eyerine binmen gerekiyor, gezintiye çıkmam değil."

Dikkatim, dairenin kenarında kardan çıkıntı yapan gri bir taş parçasına takıldı. Yığının üzerindeki karı biraz temizleyerek onun bir kaya parçası olduğunu doğruladım ve sonra karibuya geri döndüm.

"Sonunda, zaman kaybetmeyi bırakalım." Kai, sanki benim patronummuş gibi çenesini kaldırdı.

Onu görmezden geldim ve küstah bir gülümsemeyle karibuya yaklaştım, dizginini tuttum ve onu ileri doğru çektim. "Hadi bakalım, ufaklık. Bana biraz yardım eder misin?"

"Ne..." Kai, karibu homurdanarak beni takip ederken eyerde sertleşerek irkildi.

Askerler, başlıklarının ve atkılarının altında yüzleri neredeyse tamamen gizlenmiş halde izliyorlardı, ama gözlerinin büyüdüğünü fark ettim.

Karibu'yu kayaya yönlendirdim, kayanın üzerine çıktım ve zıpladım. Garip bir şekilde yere indim ve karibu'nun boynuna yaslandım, neredeyse kığım havada Kai'nin kucağına kayıyordum.

Harika. Onurum da buraya kadarmış. Artık hepsi pantolonumun ne kadar dar olduğunu görebiliyorlar.

Bana karşı sertleşti ve muhafızlar arasında eğlenceli fısıltılar yükseldi. Nefes nefese ve homurdanarak, kıvranarak oturmaya çalıştım

oturur pozisyona geçmeye çalıştım, ama eski morluklarım alevlendi ve intikam alırcasına ağrımaya başladı. Yüzümün ön kısmı karibu'nun boynuna, sonra da Kai'nin uyluğuna bastırdı. "Bir dakika."

O içini çekti, sonra beni omuzlarımdan tutup kolayca kaldırdı ve ben bacaklarımı yerine koyarken. "Yine kendini yaralayacaksın. Kıpırdama." diye homurdandı.

Elleri beni sinir bozucu bir verimlilikle düzeltti, sırtımı göğsüne, bacaklarımı bacaklarına dayayarak önündeki yere oturttu ve kolunu belime dolayarak beni sabit tuttu. Kıçım tam olarak onun kasıklarının üzerindeydi.

Beklediğimden daha samimi bir durumdu. Yutkundum.

"Yürümek ister misin?" Nefesi kulağıma sıcaklığını hissettirdi ve bundan hiç de hoşlanmadığımı nefret ettim.

"Bana doğru yönü göster, ben bir yolunu bulurum." Karibu nefesini havaya buhar olarak püskürtürken omuzlarımı düzelttim. Vücudum hala o masajın verdiği arzuyla titriyordu ve ondan yayılan sıcaklık kemiklerime kadar işliyordu.

Beni kollarının arasına sıkıca alırken, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle konuştu. "Eminim bir yolunu bulursun."

Karnımdaki hain sıcaklık ve kalbimdeki atışlar, ona karşı erimek istememe neden oldu. Yine bana karşı gizlice ateşli davranıyordu, ama diğerlerine göre aramızda hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Onun benimle övünmesini istediğimden değil, ama *bundan* başka bir şey istiyordum. Kıçımı onun kasıklarına sürttüm, onun bana yaptığı gibi onunla dalga geçmek istedim.

Hem duruşu hem de penisi sertleşti. Beni biraz daha sıkı sıkı, sonra beni tutmayan eliyle dizginleri çekti. "Hareket edin," diye askerlere seslendi. "Buz avcılarına dikkat edin. En son ihtiyacımız olan şey bir kavga."

Ugh. Yakınlarda tehdit varsa onu kızdırmak doğru gelmiyordu. Grup etrafımızda düzen aldı ve karibu yola çıktı, tırnakları taze karı düzenli bir ritimle çıtırdatıyordu. Geride kalanları görmek için arkama baktığımda, bir sonraki ziyaretçiler için kabini hazırlamak üzere içeri giren iki adam geri dönmüş ve

kalan üç karibu'dan ikisine binmişlerdi. Üçüncüsü, fazladan birine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı, onların peşinden geliyordu sanırım.

Kayaları ve bariyeri geçer geçmez rüzgâr vahşi bir yaratık gibi esmeye başladı ve her şey çok daha parlak hale geldi. Vahşi kış manzarası her yöne uzanıyordu. Her şeyi parıldatan soluk güneşli gökyüzüne karşı, sadece koyu renkli kaya sivri uçları ve uzaktaki dağların lekeli kesintiye uğrayan, çarpıcı bir beyazlık uzanıyordu. Kulübe, sanki kar tarafından yutulmuş gibi ortadan kaybolmuştu ve birkaç metre ilerledikten sonra izlerimiz de kayboldu. Bu, onun bahsettiği koruma büyülerinden kaynaklanıyor olmalıydı.

Omzuma baktığımda, çoğu adamın gözlerini kısarken benim kısmadığımı fark ettim. Ortam parlaktı, ama ışık gözlerimi acıtmıyordu. Gözlerimi hiç kısmam gerekmiyordu ve her çukuru ve yarığı görebiliyordum. Belki de bu, düşündüğüm kadar normal bir şey değildi. Midemde rahatsız edici bir gerginlik hissettim.

Kai'nin göğsü sırtımda bir ısı duvarı gibiydi ve sinirlenmeme rağmen kendimi ona yaslanırken buldum. Eşarp rüzgarı biraz engelliyordu, ama hiçbir şey soğğun giysilerimin her boşluğuna girmesini tamamen engelleyemiyordu. En azından botlar işini yapıyordu ve ayak parmaklarım hala yerindeydi, ki bu, o artan felaketten sonra onurum için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Karibu karlı yolu ilerlerken, yolculuk yavaş ama zorlu bir ritme dönüştü ve bu ritim kemiklerime kadar işledi. Her adımda kalçalarım eyerin üzerinde ileri ve geri sallanıyordu. Nefesim her nefes verişimde atkının yününe buhar olarak yansıyor ve hayvan hareket ettiğinde kaburgalarımındaki derin ağrı, her hareketle daha da yayılıyordu.

Kai arkamda sessizce duruyordu, ama kolu belimde sıkıca duruyordu ve yorgunluk omurgamı eğilmeye zorladığında beni dik tutan sabit bir destek haline geldi. Ceketinden sırtıma ısı yayılıyordu, bu da onun vücudunun nerede bittiğini ve benimkinin nerede başladığını acı verici bir şekilde fark etmeme yetiyordu.

Kalçalarımındaki baskıyı hafifletmek için bir kez ayar yaptım ve onun tutuşunun biraz sıkılaştığını hissettim. Hiçbir şey söylemeden beni sabitledi ve eyerde biraz geriye kaydı, bu da kendimi desteklememe yardımcı oldu

böylece kendimi tutmak için kendi gücümü çok fazla kullanmam gerekmedi.

Rüzgâr, başlığımın kenarından ve yakamdan içeri girerek esiyordu. Burnum önce ağrıdı, sonra yandı, sonra tekrar uyuştı. Büyük botlarımın içinde ayak parmaklarımı esnettim, bacaklarımın kaskatı kesilmesine rağmen kalın çoraplarımı giydiğim için minnettardım. Kar, nalların altında hışırdadı ve askerler, görüş alanımın kenarlarında gölgeler gibi hareket ediyorlardı, düzenleri araziye göre hafifçe değişiyordu.

Zaman ince ve kırılgan bir hal aldı. Sürekli ileriye doğru hareket, birbiri ardına gelen hislerle bulanıklaştı, ama sonunda, önümüzde beyazlığın içinden pürüzlü ve karanlık taş duvarlar yükseldi. Doğu Duvar Kapısı'na yaklaşıyorduk. Bu manzara göğsümde bir düğüm oluşturdu, ancak yaklaştıkça bu düğüm gevşedi ve kapılar, bizi geçmemiz için açılan demir dişler gibi açıldı.

Dün, oradan kaçmak için çaresizdim, ama bugün sadece bir yere girip bir daha kar görmemek istiyordum.

Bir süvari gruptan ayrıldı ve rüzgarda dalgalanan peleriniyle öne fırladı. Kemerli geçidin altından geçerken nalların sesi taşlarda yankılandı. Şehrin içinde hava farklıydı ve ben titredim. Soğuk daha keskin ama daha sabitti ve kar ayaklarımızın altında sertleşmişti. Yüzler döndü ve iç duvar boyunca hareket dalgalandı. Kralın geri döndüğünü duyuran sesler yükseldi.

İçimde heyecan kabardı. Yakında uzanıp hareket edebilecek, hatta belki banyo bile yapabilecektim. Bu umutla göğsüm sıkıştı, ama sonra düşüncelerim Olen ve diğerlerine, anne ve oğluna yöneldi. Bu soğuk ve karda, umarım bir sığınak bulmuşlardır.

Saldırının yol açtığı hasar onarılmak üzereydi. İskele, bir yol kesimine iskelet gibi yapışmıştı. Bu, Olen'in evinin wyvern tarafından tamamen yıkıldığını ve Kai'nin beni sakladığını bildiğini hatırlattı. Bir an endişe duydum. Kai ve ben yalnız kaldığımızda konuşmamız gereken bir konu daha vardı.

Kale iç avlusuna girdiğimizde karibu hızını yavaşlattı. Hayvan durduğunda kaslarım bu değişime tepki gösterdi ve sertlik hissettim. Kai'nin kolu tekrar sıkılaştı ve beni dik tuttu.

dişlerimi sıkarak nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Nedense hava artık o kadar soğuk gelmiyordu.

Kai başlığını geriye itti ve atkısını çıkardı. Rüzgâr artık bana sertçe esmiyordu ve avludaki sessizlik, bu yerin de soğuğu azaltan büyülerle donatılmış olabileceğini düşündürdü.

Ashren uzak taraftan büyük adımlarla çıktı, bakışları grubu taradıktan sonra bize takıldı. Paltosu karla kaplıydı ama cüppesinin ve pantolonunun üzerine atmış gibi açıktı.

Kai tek bir akıcı hareketle aşağı indi, botları taşa sert bir sesle çarptı. Tereddüt etmeden ellerini bana uzattı.

"Ben yapabilirim." Ben de kaymaya başladım, ama bu pozisyonda uzun süre kaldığım için vücudum kaskatı kesilmişti. Bacağımı atmaya çalışırken botum eyerin kenarına takıldı. Dünya yana doğru eğildi ve öne doğru eğilirken keskin bir çığlık attım. "Siktir!"

"Vay canına." Kai öne atıldı ve yere çarpmadan beni yakaladı. Elleri belimi kavradı ve beni yere indirdi. Darbe ağrıyan kaslarımı sarsmıştı ama ayakta kalmayı başardım. Kabinde ellerinin üzerimde olduğu anı, istenmeyen bir şekilde zihnime geldi.

"Dinlenmen lazım," dedi sert bir sesle. Göz bebekleri tamamen menekşe rengine dönmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Elektrik içimi kapladı ve gözlerimi ondan ayıramadım. Kalbimin kırılmasını istemediğim kadar, onunla yaşadığım o yakınlığı ve sıcaklığı da istiyordum. Göğsümdeki çekişme güçlendi, derin ve acı verici bir ağrıya dönüştü. Herkes beni terk ediyor ya da ihanet ediyordu. Neden onunla birlikte olmak istiyordum? Ondan ayrılma düşüncesi, mantıksız bir şekilde canımı yakıyordu. "Teşekkür ederim," dedim, sesim kısılmıştı.

Cevap vermedi. Eli belimde kalmıştı, parmakları kumaşın katmanlarını, soğukta bile hissedebileceğim bir sıcaklıkla bastırıyordu. Ama sonra başını salladı, dudaklarını sıktı ve ifadesi yine okunamaz hale geldi. Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Geri döndüğün için şükürler olsun! İşaret fişeği çok yardımcı oldu. Birden fazla arama ekibi göndermekten çok daha iyiydi." Ashren'in sesi

avluyu yırttı.

Kai beni bırakıp geri çekildiğinde hayal kırıklığı içimi kapladı. Benden uzaklaşıp Ashren'e döndü. "Fırtına şiddetliydi ama çabuk geçti. Her şey yolunda mı?"

Ashren yaklaştı. Paltosunun altında, kadife süslemeli, gümüş işlemeli zarif bir gri cüppe ve gümüş tokalı sade bir kemer giyyordu. "Başka saldırı olmadı ve Gece Kralı'nın senin ölümünden başka neyi başarmayı umduğu belli değil. Yeniden inşa başladı. Keşifçiler başka bir ihlal belirtisi bulamadılar. Silver City'den gelen yardım talebi de dahil olmak üzere, dikkatinizi gerektiren iki rapor daha var. Er ya da geç ilgilenmeniz gereken bazı anlaşmazlıklar var." Birkaç metre ötede durdu ve kollarını arkasında birleştirdi. Bakışları bana düştüğünde, hafifçe gülümsedi. "Hannah, hayatta olduğunu görmekten memnunum."

"Ben de. Nedense ölmektense bu daha iyi geldi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve eldivenli ellerimi gövdem önüne koydum.

Ashren'in hafif gülümsemesi biraz daha belirginleşti. "Onun esir olarak geri dönmediğini varsayabilir miyim?" Soruyu soruş şekli, cevabı bildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Kai omuzlarını düzelterek dudaklarını daha da ince bir çizgiye getirdi. "O bir misafir ve bizimle kalacak. Benim odama en yakın misafir odasına yerleştirilecek ve ihtiyacı olan her şey sağlanacak. Ayrıca, Day ve Aurora Fae hakkında istediği her şeyi öğrenebilmesi için kütüphaneye ve arşivlere tam erişim hakkı olacak." Sanki ben onun yapılacaklar listesindeki bir maddeymişim gibi, keskin ve net bir ses tonuyla konuştu.

"Elbette." Ashren başını öne eğdi ve sıcak kömür rengi gözleriyle bana baktı. "Ne isterseniz. Thea şu anda ona bakmaya yardım ederse sorun olur mu? Sınırı aşmak istemeyiz."

Gülümseme isteğini zorlukla bastırdım. Ashren'i sevdiğimi *biliyordum*. Ne kadar kibar davranırsa davranırsın, davranışlarında içtenlik ve samimiyet vardı. Utangaçtan çok düşünceli bir adam gibi görünüyordu ve kardeşini nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

"Evet. Thea yardım edebilir." Kai'nin sesi ciddiye. "Dediğim gibi, ihtiyacı olan her şeyi ona sağladığından emin ol."

Ashren merdivenleri işaret etti ve biz konuşmaya devam ederken yürümeye başladık. "Wyvern iyi bir şekilde iyileşiyor. Oldukça güçlü ve büyüünün etkisinden etkilenmemiş görünüyor. Ayrıca Olen meselesi de var. Şu anda gözaltında tutuluyor, ancak tutuklandığı sırada bazı savunmasız vatandaşlara yardım ettiğini belirtmek önemli olduğunu düşünüyorum, her ne kadar bir mahkumun kaçmasına yardım etmiş olsa da."

Kalbim sıkıştı. İkisi de bana bakmıyordu, ben de boğazımı temizledim. "Bu doğru değil, en azından benim için." Kai bana bakarken, kaşlarını çatarak ellerimi kaldırdım.

"Hannah." Kaşlarını kaldırarak sinirli bir ses tonuyla adımı söyledi. "Onun kilerinde saklandığını çok iyi biliyorum. Wyvern saldırmıyorsa, seni bulurdum. Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır, kesinlikle oradaydım." Onun duruşuna uyum sağlayarak çenemi kaldırdım. "Ama başka seçeneği yoktu. Onu rehin aldım ve bana ihanet ederse onu öldüreceğimi söyledim." Kai ve Ashren'in ikisinin de hikayeme inanıp inanmadığını görmek için ikisine birden bakmak istesem de, Kai'ye odaklanmaya devam ettim. İkna etmem gereken kişi oydu.

Bu bir yalandı, ama gerekli bir yalandı. Olen evinin yıkılmasını istememişti ya da bana yardım etmek için gönüllü olmamıştı. Ben onun evine zorla girmiştım ve o bana yardım etmek ve sonra da başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Erkekler hakkında yargım boktan olsa da, Olen'in iyi bir adam olduğunu biliyordum. "O sana ihanet etmek istemedi. O sadık ve iyi biridir. Hatta yaptığım şeyin yanlış ve tehlikeli olduğunu bana uyardı, ama ben dinlemedim. Beni öldüreceğini ya da o hapishanede kilitli tutup donarak ölmemi sağlayacağını düşündüm."

Kai'nin biraz yumuşamasını umarak elimi kalbimin üzerine koydum. "*Lütfen*. Anlaştığımız gibi burada kalmaya hazırım, ama beni ölümüne korkuttuğumdan emin olsam da, bana gerçek bir nezaket gösteren birini cezalandırmamanızı rica ediyorum."

Burun delikleri genişledi ve gözlerini kapattı. "Yine de eve girer girmez senin burada olduğunu bana söylemeliydi."

"Olen, Isabella'yı kaybetti." Şaşkınlıkla Ashren'e döndüm. "Hayatından endişe ediyorsa, sana Hannah'dan bahsetmekten çekinir. Dahası, onun kahramanca davranışını gördükten sonra onu cezalandırmak, halkına ne mesaj verir?" Ashren iki elini kaldırdı.

Yumuşak kar taneleri düşerken gerginlik tırmandı. Kıçım içeri girmek istiyordu, ama Olen'i köpeklere ya da ejderhalara atamazdım. Burada hiçbir şey mantıklı gelmediğinden hangisinin daha vahşi olduğunu bilmiyordum, ama ikisi de aynıydı sanırım.

Kai gerildi, sonra çenesini hareket ettirirken gevşedi. Ashren Kai ile benim aramda bakışlarını gezdirirken, Thea merdivenlerin başında belirdi, sanki benim yalvarışımı duymuş gibi, ifadesinde inanamama vardı. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, elleri uzun, mavi kadife kollarına sokulmuştu.

Kai uzun bir nefes aldı ve bana baktı. "Sana zarar verdi mi? Senden bir şey istedi mi?" Bu soruları yumuşak bir sesle sordu ve gözlerindeki bakış nefesimi kesti.

"O mükemmel bir beyefendiydi." Elimi göğsüne koymak için kaldırdım ama durdum. "Ve... bir eşi olduğunu söyledi." Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, ama Kai'ye söylediğinde önemli bir şey gibi gelmişti.

Ashren hafifçe omuz silkti. "Isabella onun dünyasıydı. Kimse onun yerini alamaz."

Kai'nin ifadesi değişti ve gözlerinin arkasında okunamayan bir şey geçti. Ashren'e baktı, sonra tekrar bana. "Peki. Olen cezalandırılmadan serbest bırakılacak. Ama gözetim altında tutulacak." Sesinde, bunun verebileceği en büyük merhamet olduğunu açıkça belirten bir uyarı vardı. Umabileceğim en fazla şey buydu.

Göğsümdeki düğüm çözüldü. "Teşekkür ederim." Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıktı. Bir parçam, onun yine de acımasız bir ceza vermeye ısrar edeceğini korkuyordu.

Kısa bir baş sallama yaptı, sonra merdivenlere doğru döndü ve Thea'ya işaret etti. "Hannah, Thea ile birlikte git. O seni misafir odana götürecek ve ihtiyacın olan her şeyi sağlayacak. Ashren, tüm karakollar ve ajanlardan raporlar hazır mı?"

Elimi uzatıp dirseğine dokundum, sonra elimi yanıma indirdim. "Bekle. Seninle başka bir konuda özel olarak konuşabilir miyim?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım, ama açıklığa ihtiyacım vardı. "Bu önemli."

Kai bir an tereddüt etti, sonra bana döndü. "Hayır, Hannah," dedi kararlı bir sesle, gözleri mor renkteydi ama sesi düz kalmıştı. "Bu mümkün değil."

BÖLÜM 22

Hannah

Şok geçirdim ve omurgam sertleşti. Zorlukla yutkundum ve kendimi toplamaya çalıştım. Kesinlikle onu yanlış duymuştum.

Yine de, *hayır* kelimesi kafamda bir yankı gibi tekrarlandı. Onun bunu söyleme şekli - çok basit ve soğuk - beni derinden sarstı. Olanları konuşmak istedim, ama yalvarmaya niyetim yoktu. Ben öyle biri değildim.

Göğsüm sıkıştı ve sanki değerli bir şeyi kaybetmek üzereymişim gibi korku boğazımı sıktı. Gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarından nefret ediyordum. Lanet olsun. Ben zayıf değildim. Yine de sözler ağzımdan döküldü. "Bu *önemli*."

Kai, Ashren'e devam etmesini işaret etti ve "Raporların hazır olmasını sağla ve görevlilere yolculuğum için hazırlık yapmalarını söyle. Silver City'ye gitmeden önce onları okuyacağım." dedi.

Kalbim göğsümde kilitlendi. Kai'ye yalvarmaya çalıştığım için kendimden nefret ettim. Artık ben kimdim ki? Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Hazırlanırken seninle konuşabilirim."

Ashren tereddüt etti, sonra hafifçe eğildi. Merdivenlere çıktı, sadece Thea ile konuşmak için durdu. Thea ona bakmadan yavaşça başını salladı.

Kai, Ashren'in duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekledi, sonra yaklaşarak sesini alçaltarak eğildi. "Hannah," dedi yumuşak bir sesle.

göz bebekleri genişlemiş ve irisleri tamamen menekşe rengi olmuştu. "Olanlar... çok yoğundu. Ama bu, ölümle burun buruna gelmenin ardından yakınlığa karşı gösterilen biyolojik bir tepkiydi. Sana, ait olduğun yere ulaşmanı sağlayacağıma dair söz verdim. Sen benim korumam altındasın." Eli, sanki yüzüme dokunacakmış gibi kalkmaya başladı, ama sonra geri çekti.

Sonra, omuzlarını dikleştirerek uzaklaştı. "Bana güven. Gerçek bir fiziksel ilişki kurmak istediğimde, hiçbir şüphe kalmayacak. İsteddiğini itiraf etmekten çekinen bir adam değilim. Ama şu anda, ikimizin de tüm dikkatimizi gerektiren başka meselelerimiz var. Buradaki zamanını en iyi şekilde değerlendir. Birkaç gün içinde döneceğim. Belki önümüzdeki hafta falan, o zaman konuşuruz."

Bana sanki bir çocukmuşum gibi konuşuyordu. Öfke içimde sıcak ve parlak bir şekilde yanıyordu.

O geri adım atıp bana baktığında, öfkemi göğsümün ortasına bastırdım ve ona yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi gösterdim. "Oh, lütfen zahmet etmeyin. Tamamen anlıyorum. Ben sadece bir kadınıyım. Sizin zamanınızı alabileceğimi düşünmek yanlış. Yanlış anlamışım. Ne aptalım."

Kaşlarını çattı ve başını eğdi. Beni incelerken elleri kemerine gitti ve sonra geri adım attı. "Anlayışınız için teşekkür ederim." Dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

Merdivenlerin başına yaklaştığında, geriye bakıp bakmamayı düşünür gibi yavaşladı. Sonra başını salladı ve yoluna devam etti. Thea'ya benim duyamadığım bir şey mırıldandı ve merdivenlerin başında kayboldu.

Thea hafifçe gülümsedi, sonra bakışları tekrar bana döndü. Merdivenlerden inip avlunun açık havasına çıktı. Uzun, düz kızıl saçları kulaklarının arkasına sıkışmıştı ve kar tekrar yağmaya başladı, parlak saç tellerine yapışlıyordu. "Ee, Hannah... Sen baş belası olacaksın, değil mi?"

Sinirlenerek, muhtemelen bir azar işiteceğime hazırlandım. Onunla olan az sayıdaki etkileşimlerimizden onu sevmiş ve nezaketini takdir etmiş olsam da, en son ihtiyacım olan şey azar işitmekti. "Belki. Bu bir sorun mu?"

Önümde durdu ve başını salladı. Benden yaklaşık yarım baş daha uzun olduğunu fark ettim. Gülümsemesi genişledi, sonra çarpık bir hal aldı. "Sen esprili biri olduğun sürece sorun yok. Hadi içeri girelim.

Sıcak bir yemek, daha sıcak bir içecek ve cildinin dayanabileceği en sıcak banyoya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Kai beni şaşkına evirmişken, o da aynı şeyi ters yönde yapıyordu. "Bunların hiçbirine hayır demem." Boğazımda bir düğüm oluştu ve sesim kalınlaştı.

Kızıl saçları Maureen teyzeminki kadar koyu kırmızı değildi, ama tavırlarında, özellikle de az önce Thea'nın konuşma tarzında, büyük teyzemi hatırlatan bir şey vardı.

Kollarını kollarının içine soktuğu yerden bir elini çıkardı ve merdivenleri işaret etti. "Hadi gel." Binlerce kez bu yolu yürümüş birinin rahatlığıyla taş merdivenleri tırmandı, uzun mavi eteği basamakların üzerinde sürükleniyordu. "Geri dönerken seni görür görmez, seni nereye yerleştirmek isteyeceğini tahmin ettim, bu yüzden odanı hazırlatma cüretini gösterdim."

"Nasıl bildin?" Kaşlarımı attım. Söyleyiş şekli gizli bir şaka gibiydi ve ben karanlıkta bırakılmaktan *nefret ederdim*.

"Psh." Alaycı bir şekilde güldü ve bana yan gözle baktı. "ok açıktı. Misafir odası, tabii ki onun odasının hemen yanında. Tıpkı onun çalışma odasına dönüp, bu seyahatlerinde her zaman yaptığı gibi aynı şeyleri toplaması gibi."

Onu takip ettim, ağrıyan bacaklarım her adımda isyan ediyordu. Taş, ince bir buz tabakasıyla kaygandı ve büyük botlarımla kaymamak için dikkatimi toplamam gerekiyordu. "Bu konuda çok emin görünüyorsun." Ve çok da yakındın. İçimde bir kıskançlık kıvılcımı parladı.

"Kai ve Ashren'i uzun zamandır tanıyorum."

Ağır ahşap kapılardan geçerken, konuya girmek için karar verdim. "Onunla bir ilişkin var mı?"

"Kai mi, Ashren mi?" Başını utangaa eğip kaşlarını kaldırmaması şaşırtıcı derecede eğlenceliydi, sanki kimi sorduğumu belirtmem için bana meydan okuyor gibiydi.

Kıskanlığımı gizleyemeden gözlerim kısıldı.

O kıkırdadı ve başını salladı. "Kai benim için bir kardeş gibidir. Büyük bir g ve sorumluluk elde etmiş ve şimdi omuzlarında daha da büyük bir yük taşıyan bir kardeş. Ashren hiçbir şekilde benim için bir kardeş gibi değildir.

ama Ashren hakkında daha fazla bilgi vermek istersen, seve seve anlatırım. Ya da Kai hakkında konuşabilirim."

Midem altüst oldu ve ağzımda ekşi bir tat hissettim. Şu anda Kai'yi düşünmek istemiyordum. O piç kral, hayal ettiğimden bile daha kötüydü. Son konuşmamız kafamda tekrarlandı ve yanaklarım kızardı.

Sıcaklık paltomdan sızıp omurgama ulaştı, ama bacaklarımı gevşetmeye yetmedi. Uyluklarım hala tahtadan oyulmuş gibi hissediyordu, her adımında sertleşiyor ve ağrıyordu. Omuzlarımı bir kez çevirdim, yolculuk sırasında yarı uyuşmuş olan yerlere kanın geri dönmesini sağlamaya çalışarak. "Genel olarak bilmem gereken ne var sence?"

Omuzlarını silkti ve omzunun üzerinden bana baktı. Benden birkaç adım önde olduğunu fark edince, hızını yavaşlattı. "Buradaki insanlar çok şey kaybettikleri için birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar. Ayrıca, bir yapı sağlayan formaliteler, kurallar ve emirler var, ama bunların altında çok daha fazlası var. Kai yapıya bağlıdır ve her şeyin kendi istediği gibi yapılmasını sever. Aynı anda birden fazla şeyle uğraşmaktan nefret eder."

Geniş merkezi salona doğru devam etmek yerine, iki sütun arasında gizlenmiş daha dar bir koridora saptı. Tavan biraz alçaldı ve mekanı daha samimi hale getirdi. Duvarları süsleyen metal işçiliği, kıvrımlı asmalar ve donmuş yapraklı çiçekler şeklinde şekillendirilmiş koyu renkli demirden yapılmıştı ve kenarları düşük sihirli ışığı yakalıyordu. Dağlarda alacakaranlıkta karlı alanlar ve gölgeli ağaçların soyut sahnelerinin dokunduğu koyu mavi ve gümüş renkli duvar halıları, aplikler arasında asılıydı. Havada temiz çarşaf, baharatlı kolonya, çam ve reçine kokusu vardı.

"Demek o çok titiz biri." Tam isabet. O çok titiz biriydi ve kışına bir sopa sokulmuş gibiydi.

"Evet, çok titizdi, gençken bile." Bir kapıya vardık, o kapıyı açtı ve beni ötesindeki merdivene doğru işaret etti. "Bu yan merdiven, kalenin bu tarafından yatak odalarına giden en kolay ve en sessiz yol. Merdiven sayısı aynı, ama daha az kesinti var, basamaklar daha geniş ve ana merdivene göre çok daha yakın." Yükselmeye devam ettik ve o, bilmiş bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Kalenin diğer tarafında da böyle bir merdiven var

Ŗu anda merdivenlerden hoŖnut olmayabilirsin, ama sana tuvalette hazırladığım Ŗeyi gösterdiğimde bana teŖekkr edeceksin."

Kalbim bir an durdu. "Sadece sıcak bir banyo vaat etmen bile seni öpmek istememe neden oluyor."

O güldü, sesi etrafımızdaki taŖlardan yankılandı. Merdiven sahanlığına ulaŖtıđımızda, beni bir sonraki kapıya yönlendirdi. nc katın dekoru birinci kattan çok daha güzeldi. OyulmuŖ kiriŖler baŖımızın üzerinde kemer oluŖturuyordu, koyu renkli ahŖap, hareket ettiğimde parıldayan buz motifleriyle oyulmuŖtu. Kalın, desenli halılar zemini yumuŖatıyor, adımlarımızın sesini kesiyordu. Koridorda kapılar sıralanmıŖtı. Çoğu kapalıydı, ama birkaçı aralıktı.

Koridorların keŖiŖtiđi noktada sağa döndük.

Thea kolumu okŖadı. "Burada iyi olacaksın. Kai'nin, kütüphaneyi ve arŖivleri ziyaret edebileceğini söylediğini duydum. Bence çok hoŖuna gidecek. Gün batımında kütüphaneyi çok seviyorum. En güzel manzaraya sahip."

Sanki beni hayatı boyunca tanıyormuŖ gibi konuŖuyordu. Kai, onun Gündüz Sarayı'ndan olduğunu ve birkaç kurtulan dıŖında halkını kaybettiğini sylemiŖti. İçimde bir Ŗey sızladı. Ben de halkımı kaybetmiŖtim ve kendimi kötü hissediyordum. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Mavi ve gri üniformalı birkaç hizmetçi, kollarında buruŖuk giysiler ve temizlik malzemeleri gibi görünen Ŗeyler ile bize doğru koŖturarak geldi. İki büyük çift kapının açık olduğu ve koridora sıcak bir ıŖık saçtığı salonun sonundan uzaklaŖtıka adımları hızlandı.

Thea beni koridorun sağ tarafındaki bir kapıya yönlendirdi. "Burası odan. Bence oldukça rahat bulacaksın..."

Ayaklarım izinsizce beni ileriye doğru taŖıdı, demir bir mıknatıs gibi o açık çift kapıya doğru çekildi. O odanın kime ait olduğunu kesin olarak biliyordum. Bu sadece içgüdüsel bir histi, ama o da benim odamın kendisinininkinin yanında olmasını istediğini sylemiŖti.

"Hannah, orası Kai'nin odası."

"Tahmin etmiŖtim." EŖiđi geçtim ve durdum.

Yatak odası ihtiŖamlı ama sadeydi. GmŖ vurgularla sslenmiŖ koyu indigo tonları, yüksek pencerelerden giren solmakta olan gün ıŖıđını yakalıyordu.

Duvarın birini devasa bir dört direkli yatak kaplıyordu, koyu renkli ahşabı, kalede gördüğüm buz çiçeği motifleriyle oyulmuştu. Yatak örtüleri temiz ve mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, koyu mavi örtünün üzerinde tek bir kırışıklık bile yoktu.

Kitap rafları diğer duvarı kaplıyordu, kitaplar takıntılı bir titizlikle düzenlenmişti — sırtları hizalı, yükseklikleri aynı, her şey yerli yerindeydi. Diğer duvardaki masa ve komodin de mükemmel bir düzen içindeydi. Yatağın ayak ucunda açık bir sandık duruyordu, kısmen düzgünce katlanmış giysilerle doluydu. Kai'nin kokusu bu odadaki her şeye sinmişti, hayalet kolları gibi beni sarıp sarmaladı ve midemi bulandırdı.

Thea yanıma geldi. "Hizmetçiler birazdan geri gelip paketlemeyi bitirecekler. O, ahıra inmeden önce kızağın tamamen hazır olmasını ister, böylece son dakikaya kadar çalışabilir."

Başımı salladım ama yerimden kıpırdamadım. Öfke beni harekete geçirdi, etrafa bakındım ve ondan tam olarak ne almak istediğime karar verdim.

Thea kolunu koluma doladı ve kulağıma eğildi. "Onun bu kadar düzenli olmasının tek iyi yanı, bir şeyin eksik ya da yerinden çıkmış olduğunu her zaman fark etmesidir. Çalışma odasından bir şey çalacağım, böylece ondan memnun olmadığımızı anlayacaktır. Küçük bir şey. Neden yaptığımı anlayacaktır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu bir Gündüz Perisi geleneği miydi? Başka birinin benim aileminkine bu kadar benzer bir geleneği olma ihtimali ne kadardı? Bunun nedeni perilerle olan bağlantı olmalıydı.

Beni geri çekerken gülümsedi. "Hadi. Seni odana götürelim. Sıcak bir banyodan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Onu odadan çıkıp kendi odama doğru takip ederken bedenimi hissedemiyordum. "Bir şey almana gerek yok. Başını belaya sokmanı istemiyorum."

Omuz silkti ve odamın kapısını iterek açtı. "Oh, bunu ilk kez yapmıyorum. Bazı şeyleri çalıyorum ki, onun yanlış yaptığını ve bunun benim yaptığımı bilsin. Beni cezalandırmayacak. En fazla homurdanıp bana ters ters bakacak. Belki ekstra titizlik falan isteyecek. Ama dürüst olmak gerekirse, onu kızdırmak işin yarısı."

Odaya girdim ve donakaldım.

Mavi ve lavanta renginin daha yumuşak tonları odayı kaplamış, renkler alacakaranlıkta gökyüzü gibi birbirine karışmıştı. Yatak Kai'ninkinden daha küçüktü ama aynı derecede zarıftı ve kenarları gümüş işlemeli soluk mor çarşafarla örtülmüştü. Mobilyalar da daha sadeydi: açık renkli ahşaptan bir gardırop, pencerenin yanında bir yazı masası, küçük bir şöminenin yanında şimdiden çıtır çıtır yanan ateşin yanında minderli bir sandalye. Buradaki motiflerin hepsi alacakaranlık temalıydı; başlıkta, ayaklarımın altındaki halıda ve duvardaki aynanın çerçevesine oyulmuş hilal ve yıldızlar vardı. Don yoktu. Buz yoktu. Sadece akşamın nazik vaadi vardı.

"Burası çok güzel," diye fısıldadım ve içeri doğru adım attım.

Thea gülümsedi. "Beğeneceğini düşünmüştüm. Alacakaranlık odaları en sevdiğim odalardır. Renkleri soğuk olsa da, nedense daha sıcaktırılar." Uzak duvardaki bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak arkasında bir banyo ortaya çıkardı. Kapı aralığından buhar yükseliyordu, çiçek ve temizlik kokusu taşıyordu. "Banyo hazır, ama daha fazla sıcak suya ihtiyacın olursa, soldaki musluğu aç. Su kemerleri kalenin altında geçiyor ve akan suyu ısıtan bir büyü var. Eğer kükürtün varsa, sakın ekleme."

"Neden kükürtüm olsun ki? Durun." Ona baktım. "Sıcak su mu var?"

"Elbette." Biraz güldü. "O olmasa hayat çok sefil olurdu. Ve sizin için hangi mineraller ve katkı maddeleri yaygın bilmiyorum. Buralı değilsiniz."

Bir kahkaha kaçtı. "Benim geldiğim yerde, bu oldukça gelişmiş bir tesisat sayılır. Sanırım sadece rahatladım. Suyu ısıtıp buraya taşımamız gerekeceğini düşünmüştüm. Merak etmeyin. Kükürtüm yok."

"Eh, durumlar kötüye giderse, olabilir. Ama şimdilik, kader bize lütufta bulundu." Yüzümü incelerken ifadesi yumuşadı. "Dinlen. Banyodan keyif al. Yemek gönderteceğim, ve herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, yatağın yanındaki ipi çek. Biri gelecek. Ve... bilmen gerekenler konusunda, Kai'n 'yi koruduğunu söyleyebilirim. onun bakımı altında. Bu herkesi bu

krallık. Ancak, duygularını ifade etme konusunda çok beceriksizdir."

Şaşkın bir kahkaha kaçtı ağzımdan.

Başını öne eğdi ve gülümsedi. "Lütfen banyonun tadını çıkarın. Eminim yakında görüşürüz." Kolumu nazikçe sıktıktan sonra dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı.

Sessiz odada tek başıma kaldım, tek ses ateşin çıtırtıları ve uzaktaki kalenin hareketliliğinin uğultusuydu. Banyodan gelen buhar beni çağırıyordu, taşla dövülmüş gibi hisseden kaslarıma rahatlatma vaat ediyordu. Ama gerçekten rahatlayabilmem için yapmam gereken bir şey vardı. Beni rahatsız eden bir şey, ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Hizmetçiler Kai'nin sandığını almadan önce harekete geçmem gerektiğinden, kapımı araladım. Ayak sesleri sanki biri gelip gitmiş gibi giderek zayıfladı. Artık burada kimse yoktu.

Thea'nın Kai'ye duygularını belli etmek için küçük bir şey çalma teklifini çok takdir etsem de, kendim de bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama benim alacağım şey zararsız bir şey olmayacaktı. Maureen teyzenin yöntemini kullanacaktım. Onun benim yaptığımı ve bunun canını yaktığını bilmesini sağlamalıydım.

Koridordan çıkıp odasının açık çift kapısından geçtim. Bavul hala yarısı doluydu, içindekileri kontrol etmek için giysileri kaldırdım. O bunu hak etse de, ona zarar verecek bir şey almayacaktım. İçeriği incelerken, pelerinin altında tuhaf gri renkli boxer şortunu buldum.

Aklıma kötü bir fikir geldi.

Tüm boxerlarını çıkardım, sonra kapıya koşup kapıyı kapattım. Sonra botlarımı ve pantolonumu çıkardım, ardından açık turkuaz renkli külotumu da çıkardım. Pantolonumu tekrar giydim ve külotumu onun boxerlarının olduğu yere koydum.

Gülümsedim. Bu ona bir mesaj göndermiş olmalıydı. Benimle konuşmayacaksa, en azından beni düşüneceğini biliyordum. Benimle konuşmayı reddetmesi zaten çok adice bir hareketti, o yüzden boxer şortu yerine bu külotu giyebilirdi.

İçimden kıkırdayarak, onun boxerını ve botlarımı aldım, odama koştum ve kapıyı kapattım. Onun boxerını yatağımın altına

ve soyundum. Birkaç saniye içinde, boynuma kadar sıcak suya daldım.

Kaslarım gevşedi ve öfkem azaldı. Yakında adalet yerini bulacaktı, bu da beni daha da rahatlattı.

Uzun süre suda kalmak ruh halimi kesinlikle iyileştirdi ve Thea bana sıcak bir yemek göndereceğine dair sözünü tuttu: maydanozlu patates ve rosemary'ye benzeyen ve tadı frenk soğanı gibi olan yeşil otlarla süslenmiş püre haline getirilmiş şalgam ile birlikte kızarmış tavuk. Tatlı olarak, içinde yaban mersini ve şeftali karışımı gibi tadı olan kırmızı jöle bulunan küçük el yapımı turtalar.

Banyo ve yemekten sonra yatağa kıvrıldım. Bugün Kai ile işler umduğum gibi sonuçlanmamıştı, ama yine de bir miktar tatmin olmuşum.

Hemen uykuya daldım.

Ertesi gün Thea beni kütüphaneye götürdü. İki katlı, tonozlu tavanı koyu gece mavisi boyalı ve gümüş yıldızlarla süslenmiş bir binaydı. Bir duvar boyunca uzanan uzun pencereler, yumuşak kehribar ve gül tonlarında renkli camlarla kaplıydı ve biten gün ışığını taş zemine sıcak ışık havuzları halinde süzüyordu. Manzara, kalenin ötesindeki karla kaplı dağları gösteriyordu ve Thea'nın söz verdiği gibi gün batımı muhteşem olacaktı. Zirvelerin altın rengi parıltıyla sanki alev almış gibi görüneceğini şimdiden hayal edebiliyordum.

Burası muhteşemdi. Burada yaşayabilir ve mutlu bir şekilde ölebilirdim. Kim King Grouchy Butt'a ihtiyaç duyardı ki? Ben değil. Bu kesindi.

Duvarlar, ağır deri ciltli ve kumaş kaplı kitaplarla dolu kitap raflarıyla doluydu. Pirinç raylar üzerinde hareket eden merdivenler, yüksek raflara erişim sağlıyordu ve odanın her yerine okuma köşeleri dağılmıştı. Rafların arasında iki adet oyuk vardı, her birinde büyük bir pencere koltuğu vardı ve odanın ortasında, camla çevrili bir şömine etrafında altı adet derin koltuk yerleştirilmişti.

Tüm iyi niyetime rağmen, Kai'yi düşünmeden edemiyordum. O, sadece varlığıyla her şeyi daha zor hale getiriyordu. Belki de

sonuçta cinayet işleyebilecek birisiydim.

Thea her gün düzenli olarak beni kontrol edip yemek yediğimden emin oluyor ve beni kalenin diğer sakinleriyle tanıştırmak için gezdiriyordu. Onunla ve Ashren ile sohbet etmekten keyif alıyordum ve o, benim yalnız kalmaya ihtiyaç duymadan önce ne kadar kalması gerektiğini her zaman biliyor gibiydi. İlgili çekici kitapları bulma ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissettiren hikayeler paylaşma konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Ve her gün, umursamıyormuş gibi davransam da, Kai ve onun ne yaptığı hakkında en az bir kez bilgi verirdi. Çünkü, bilirsiniz, umursamıyordum.

Dört gün sonra, Kai'nin Silver City'den döneceğini söyledi. "Muhtemelen gece yarısından sonra üçüncü çan çaldığında burada olacak," dedi kapıdan. "Sanırım dönmek için sabırsızlanıyor. Belki de belli biriyle konuşmak istiyordur."

"Onun için ne mutlu. Eminim o kişi müsait olmayacaktır." Onun oyunlarına kanmamak için, pencere kenarındaki koltuğa oturup portallar ve onların büyüyle ilgili büyük bir kitap okurken, tarafsız bir ifade takındım. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni kandıramazdı.

Ona külotu ne yaptığını söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Gerçek yakında ortaya çıkacaktı ve Kai benden başka kimseyi suçlayamazdı.

"Tabii ki. Eminim önümüzdeki sekiz saat içinde kendini meşgul edecek bir şeyler bulursun." Thea sırtı ve uzaklaşarak kapıyı arkasından kapattı.

Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı. Kahretsin, çok ısrarcıydı. Bunu kabul etmeliyim.

Gözlerimi sayfadan ayırmadan, biyokimya dersinde kaldığım bir şeye benzeyen bir diyagramı inceliyordum. Anlamıyordum, ama Kai'nin dönüşüne yarı ilgi göstermeye bile niyetim yoktu. "Hâlâ müsait değilim, Thea."

"Biraz sohbet etmek için bile mi? Beni sorduğunu duydum," dedi dostça, tanıdık bir ses.

Başımı kaldırdım. "Olen!" Kitabı bir kenara itip ayağa kalktım.

Kapının eşiğinde duruyordu, kırmızı-kahverengi bukleleri dağınıktı ve kaşları çatılmıştı, ama gülümsüyordu. Üzerinde ağır siyah bir pelerin

ve altında sade siyah bir giysi giymişti, ama gülümsemesi, bana kardeşi ve kanunları takip etme konusundaki görüşünü anlattığı zamanki kadar sıcaktı.

"Hannah." Dört uzun adımla kütüphaneyi geçti ve ellerini uzattı. Birinde koyu renkli bir şişe, diğerinde iki fincan vardı. Onları pencere kenarındaki küçük masanın üzerine koydu. "Artık tutsak değilsin galiba."

"En azından şimdilik. Yarın ne olacağı belli olmaz." Ona sarıldım. Pelerini nemliydi, sanki dışarıdan gelmiş gibi, üstünde kar olmamasına rağmen. Gözlerimi devirdim. "Bir *anlaşmaya* vardık."

"Sevindim. Senin için endişeleniyordum." Beni sıkıca kucakladı, sonra ellerini omuzlarıma koyarak geri çekildi. "Beni sorduğunu bilmiyordum, yoksa daha önce uğrardım. Ama duvarın onarımı ve diğer hasarların giderilmesi çoğu zamanımı aldı. Güneydeki bazı kuleleri ve bir ileri karakolu yeniden inşa etmek zorunda kaldık."

"Senin meşgul olduğunu ve evini kaybettiğini söylediler." Kai beni takip edip onun yanına gelmiş ve çılgın wyvern de Kai'yi takip etmiş olduğu için, beni bunun için suçlasa da şaşırmazdım. "Kalacak bir yerin var mı?"

"Evet. Her şey halloldu... aşağı yukarı." Dudakları hafifçe titredi ve kaşlarındaki çizgiler derinleşti. Masaya geri döndü. "Her şey olabildiğince yolunda gidiyor, ama savaş ve diğer şeyler yüzünden... zor zamanlar geçiriyoruz." Şişenin mantarını açtı ve koyu renkli sıvıyı tahta bardaklara döktü. "Ama geçen sefer içkimizi bitiremedik, en azından bunu yapmalıyız diye düşündüm."

"Bütün bu yolu bir içki içmek için mi geldin?" Gülererek kitabı pencere kenarındaki koltuğun ortasına ittim. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben sadece... beni sorman benim için önemliydi. Ve senin iyi olduğundan emin olmak istedim." Şişeyi masaya koydu ve bardağı bana uzattı. "Tüm bunlar ve kraliyet ailesiyle uğraşmak arasında, pek dinlenemedim diyebiliriz. Böyle zamanlarda, yapmamız gerekeni yaparız."

"Bana söylemene gerek yok. Kraliyet ailesini çok iyi tanıyorum." İçeceğe bir göz attım ve içimi tuhaf bir sızı kapladı. Başparmağım koyu renkli ahşabın kenarını okşadı. Bir şeyler ters gidiyordu. "İyi misin? Yani... evini kaybettiğini biliyorum, ama... bunun dışında?"

Kafasını salladı, sonra elini saçlarının arasından geçirdi. Dudaklarından alaycı bir gülümseme kaçtı. "Eh, evdeki durum pek yardımcı olmadı. Yıkımda birçok anı kayboldu, ama bu senin hatan değildi. Ve... Kralın benim eylemlerimden memnun olmadığını biliyorum, tıpkı hapse girmediğim ya da daha kötüsüne uğramadığım için sana ve onun üvey kardeşine minnettar olduğumu bildiğim gibi. Ama her şeyi göz önünde bulundurursak, ben iyiyim. Gerçi bundan sonra beni pek göremeyeceğini sanıyorum."

Gözlerimi devirdim. "O bir pislik."

Ağzını büküp başını salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama muhtemelen haklısın." Kadehi kaldırdı. "Savaşın sonuna."

En azından zamanım varken arkadaşımın bu anın tadını çıkaracaktım. Ben de kadehimi kaldırdım. "Savaşın bitmesine." İçkimi bir dikişte içtim ve göğsümün derinliklerinde bir yanma hissi uyandı.

"Bazen biraz enerjiye ihtiyacımız olur." Zorlukla yuttum, yanma hissi derin bir sis haline dönüştü. Boğazımı temizledim, bardağı masaya koydum, elim olması gerekenden daha ağır ve beceriksizdi. Brendinin sıcaklığı göğsümden uzuvlarıma yayıldı, ama beklediğim hoş bir sarhoşluk değildi. Belki de peri diyarında bilinmeyen bir sıvıyı içmek en iyi fikir değildi. "Bu... bu çok sert bir şey."

"Blackthorn brendi." Gülümsayarak ikimizin de kadehini tekrar doldurdu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "On iki yıl yıllandırılmış." Başparmağıyla kadehin kenarına daha sert bastırdı. "Karibu gibi vurur."

Bacaklarım titredi ve dengemi sağlamak için pencere kenarındaki koltuğa tutundum. Yanık hissi vücudumun her yerine yayılıyor gibiydi.

Olen gülmedi, ama bana yardım etmek için elini uzatmadı da. Sadece elinde fincanıyla beni inceledi. "Aslında bu fikri bana sen verdin," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten çok zekiceydi. Gece Kralı bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde, mükemmel planın ilham kaynağının sen olduğunu fark etmem ironikti."

hiçbir şeyle karıştıramazdım. Bu imkansız. Ama karaçalı brendi... O yanık her şeyi gizler."

Oda yana doğru eğildi ve kitap rafları deri ve altın lekelerine dönüştü. "Seni piç!" En azından söylemeye çalıştığım şey buydu. Dünya eğildi ve ben dengemi sağlamaya, çığlık atmaya, herhangi bir şey yapmaya çalıştım.

Yüzünde tuhaf bir hüzün ifadesi belirdi. "Üzgünüm, Hannah. Seni gerçekten seviyorum ve ruhunu takdir ediyorum. Bu yapmak istediğim son şeydi, ama başka seçeneğim yok. Gece Kralı durdurulamaz ve bu saraydaki herkesin hayatta kalmasının tek yolu..." Başını eğerek sözünü bitirdi. "Sadece bırak kendini, Hannah. Hiçbir şey hatırlamayacaksın. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bunun için önlem aldım. Ne yaparlarsa yapsınlar, acı çekmeyeceksin. Üzgünüm. Elimden gelenin en iyisi bu."

Boğulan bir kadın yüzeye ulaşmaya çalışır gibi bilincimi kaybetmemek için çabaladım. Parmaklarım pencere kenarındaki koltuk minderini boşuna tırmalıyordu, tırnaklarım işlemeli ipliklere takılıyordu. Kütüphane etrafımda bulanıklaşıyordu. Tavandaki yıldızlar çılgın bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Kitap rafları deri ve yaldızlı nehirler halinde eriyordu. Sonra dizlerim büküldü.

Vücudumun yere çarptığını hissetmedim, ama bulanık görüşümün arasından yukarı baktığımda, Olen'in yanımda eğildiğini gördüm. Yüzümdeki saçları kenara çekti. "Uyu, Hannah."

Kai...

Karanlık beni sardı.

Hannah ve Kia'nın aşk hikayesini devam ettirmek istiyorsanız, [2. kitap olan *The Steel of the Wicked Heart*'i okumak için buraya tıklayın.](#)

Kurt adamların kaçırılıp, uzak Shadow Prince için acımasız bir gelin yarışmasına katılmak üzere peri diyarlarına götürüldüğü bir romantik fantastik roman okumak istiyorsanız, [Of Fae and Wolf Trilogy serisinin ilk kitabı olan *Bonded to the Fallen Shadow King*'i okumak için buraya tıklayın.](#)

Leave A Review

Bu kitabı beğendiniz mi?

[Lütfen Amazon'da kitap için bir yorum bırakın.](#)

Jen'in haber bültenine katılarak özel içeriklere erişin, çekilişlere katılın ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar alın.

[Jen'in haber bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan takip](#)

edin. Jen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) katılın.

Bonded to the Fallen Shadow King -

Chapter One

Briar

Bordo renkli cam karıştırma kabını bej renkli fayans zemine *çarparak* düşürdüm.

Kör edici bir acı sol elimi sardı ve mutfak lavabosuna döndüm. Ayaklarım ve bacaklarım küçük parçaların kesik yaptığı yerlerden acıyordu, ama bu acı elimdeki yanık acısının yanında hiçbir şeydi.

Acı şiddetlendikçe nefesim kesildi, sanki elimi mavi alevlerin içindeki ateşe sokmuşum gibi hissettim.

Yerdeki kırmızı kadife kek hamuru fayanslara sıçramış, bana kanı hatırlatıyordu.

Kalbim sıkıştı. Zaten çok fazla kan görmüştüm; yakın zamanda buna benzer bir şey görmek istemiyordum. En azından kase neredeyse boştu.

Ablam Ember çığlık attı ve kek kalıplarını arkamdaki fırına itti. Hızla fırın kapısını kapattı ve bana döndü.

İyi misin? diye sordu, kurt adam sürüsü bağlantımızı kullanarak.

İyiyim, onu sakinleştirdim ve soğuk suyu açıp elimi altına tuttum. O zaman bile acı azalmadı, aksine daha da arttı.

İkiniz iyi misiniz? Ryker, sürümüzün alfa'sı ve ablamın kaderindeki eşi, bağlantı kurdu. *Saldırıya mı uğradınız?* Yukarıdan bir *gürültü* geldi.

duştan atlayan kişi o olmalı diye kafalarımızı salladık.

Biz iyiyiz. Panik yaratmış olmaktan nefret ettim. Hem kardeşim hem de Ryker biraz huzur hak ediyorlardı. Sonuçta bu yüzden onunla birlikte pasta yapmayı teklif etmiştim. *Sadece... Elim çok acıyor. Sanki yanıyormuş gibi hissediyorum.*

Ember bir anda yanımda belirdi, bakır kırmızısı saçları öne düşerken, akan suyun altında elimi incelemek için eğildi. Mutfağın sert ışıkları, zeytin rengi tenini solgun gösteriyordu.

"Bir bakayım." Hafif yeşil gözleri endişeyle kısıldı ve nazikçe bileğimi tuttu.

Elimi avuç içi aşağıya çevirdiğinde yüzümü buruşturdum. Su cildimin üzerinden akıyordu ama yanma hissi geçmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Ne oluyor?" Parmakları elimde oluşan bir şeyin hemen üzerinde dururken, şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Acının sisinden, onun bakışlarını takip ettim. Siyah çizgiler cildimde kıvrılarak, hareketli bir dövme gibi karmaşık bir desen oluşturuyordu. Desen bir tür kelebek gibi görünüyordu.

Siyah kelebek deseni gözlerimizin önünde değişiyor, çizgileri bulanıklaşıyor ve yeniden şekilleniyordu. Kanatlar uzamaya başlayıp parmak eklemlerimden bileklerime doğru uzandığında keskin bir nefes aldım. Siyah mürekkep, kendi ışığıyla titreşen koyu kırmızıya dönüştü.

"Ember, hareket ediyor." Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Kanatlar uzadı, bileğimin etrafında kıvrıldı. Kenarları, cildimde dans ediyor gibi görünen yalayan alevlere dönüştü. Kelebek olarak başlayan şey, artık imkansız bir şeye dönüşmüştü, normal bir vücuttan uzanan mükemmel kanatları olan alevli bir ateş keleşi.

"Ryker!" Ember bu sefer yüksek sesle bağırdı, sesi korkuyla titriyordu. "Buraya gel!"

Ben ellerime bakarken, ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılandı. Alevler sadece yanmıyordu. Cildimin bir parçası haline geliyorlardı.

Ryker mutfak kapısından içeri daldı ve kız kardeşimin yanına geldi, alnına yapışan koyu kahverengi saçlarından su damlıyordu. Su damlaları çıplak, kaslı göğsünden

kot pantolonunun beline kadar akıyordu. Altın benekli kahverengi gözleri elime kilitlendi.

"O da *ne*?" O, cildimi daha yakından incelemek için eğildi. Onun varlığı genellikle beni sakinleştirdi, ama onun istikrarlı alfa enerjisi bile göğsümde yükselen paniği bastıramıyordu.

"Bunu bilseydik, seni çılgınca aramazdım." Ember gözlerini devirdi.

Neredeyse gülecektim. Onun alaycı tavrını seviyordum. Yine de, şimdi odaklanmamı kaybetmenin sırası değildi.

Ben... bilmiyorum. Sesimin nasıl çıkacağından korktuğum için tekrar sürü bağlantımızı kullanmaya başladım. Ryker benim alfam olduğu için, ne kadar paniklediğimi anlayacaktı. Ama aynı zamanda, kız kardeşimin benimle ilgili konularda sık sık yaptığı gibi çıldırmasını istemeyeceğini de biliyordum. *Birdenbire ortaya çıktı. Bir saniye önce kek hamurunu temizliyordum, bir saniye sonra...* İşaretten bir başka ateş dalgası yayıldığında sözlerim kesildi.

Ryker'ın parmakları desene dokunmadan üzerinde durdu. "Böyle bir şey hiç görmedim."

"Büyü olduğunu söyleyebilirim, ama üzerinde büyü olduğunu gösteren gölgeler yok." Ember, cildimde dolaşan karmaşık, ateşli çizgileri incelerken başını eğdi. Çoğu kurt dönüşümcünün aksine, benzersiz mirasımız nedeniyle, kardeşim cadıların büyülerinin sihrini görebiliyordu.

Ryker başını salladı ve saçındaki su damlacıkları yüzüme çarptı. "Evet, bir cadının bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Siktir!" Ember yumruğunu soluk gri granit tezgaha vurdu. "Bu bir peri işi olmalı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Elimde yanma hissi olmasına rağmen, *peri* kelimesi damarlarıma buz gibi bir his yaydı. Ember ve ben, bir hafta önce büyük büyük dedemiz bizi ziyaret edene kadar perilerin sadece fantastik hikayelerde var olduğuna inanıyorduk.

Şaşırmamalıydık. İnsanlar kurt adamların, cadıların ve vampirlerin varlığına da inanmıyordu ve inanan az sayıdaki kişi deli olarak görülüyordu. Ama işte buradaydık.

"Ama neden?" Kızıl alevler daha parlak bir şekilde yanıp sönüyordu ve her hareketin tenimde kayıp gittiğini hissedebiliyordum. "Sadece *senin* peri büyüünün etkinleşeceğini, benimkinin değil, demiştin."

Ryker kaşlarını çatı. "Peri büyüü hakkında yeterince bilgimiz yok..."

Yanma hissi aniden değişt, delici bir acıdan derimin altında titreşen hafif bir sıcaklığa dönüştü. Rahat bir nefes aldım. Ateşli kelebek elimde dans etmeye devam etti, ama şimdi neredeyse... hoş bir his veriyordu. Sanki parmaklar derimde nazikçe desenler çiziyordu.

"Acı azalıyor." Parmaklarımı bükerek bunun dövmeye etkisi olup olmayacağını görmek istedim, ama dövmeye sabit kaldı.

Ember'in bakışları yüzümle iz arasında gidip geliyordu, bakışları hiç de güven verici değildi. Çenesi sert bir çizgiye dönüşen Ryker ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. Arkadaşlık bağları aracılığıyla özel bir konuşma yapıyorlardı - sessiz iletişimde ifadelerinin değişmesinden bunu anlayabiliyordum.

Kalbim sıkıştı. İnsanların benim için endişelenmesinden nefret ediyordum. Onların ilgisini hak eden başka pek çok şey vardı.

Dudaklarımı, umarım ikna edici bir gülümsemeye zorladım. "Hey, ben iyiyim. Ayrıca, bu pastayı bitirmemiz gerekiyor." Elimi sudan çıkardım ve kağıt havluyla kuruladım. "Krema kendi kendine yapılmayacak ve bu çilekler servis edilmeden önce en az otuz dakika şurupta bekletilmeli."

Ember'in kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin sen? Az önce peri büyüüyle damgalandın ve tatlıyı mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim, hissetmediğim bir kayıtsızlık göstermeye çalışarak. Midem düğümlenmişti, ama bu herkesin öyle olması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Paniklemek neye yarar? İşaret zaten burada. Bir çözüm bulana kadar pastamızı yiyelim bari."

Ryker'in dudakları seğırdi, omuzlarındaki gerginliğe rağmen neredeyse bir gülümseme oluşacaktı. Elini Ember'in sırtına koydu ve "Haklı. Zaten bunu düzgün bir şekilde araştırmak için zamana ihtiyacımız var. Pastayı bitirmek bize net düşünmek için zaman kazandıracak." dedi.

"Peki," dedi Ember sinirli bir şekilde ve dolabı açarak krema için temiz bir karıştırma kabı aldı. "Ama bu konuşma bitmedi."

Yere düşen büyük cam parçalarını toplamak için eğildim. İkisi ne hakkında konuşuyorlardı, anlayamadım.

Camları çöp kutusuna attım, sonra dikkatlice hamuru ve küçük parçaları sildim. Ryker tüm bu süre boyunca hareketlerimi takip etti.

Bakışlarının yoğunluğu beni duraklattı, bu yüzden adadan geçip kiler odasına girerek süpürge ve farası aldım. Ama dışarı çıkar çıkmaz Ryker yine beni izliyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Ne? Kalan camları süpürmeye başladım.

Beni kandıramazsın, Briar. Hâlâ korkuyorsun, Ember'e gülümseyerek sadece benimle bağlantı kurdu. Alfa bağlantısı aracılığıyla duygularını hissedebiliyorum.

Omuzlarım hafifçe çöktü. *Lütfen Ember'e ne kadar endişeli olduğumu söyleme. Sonunda rahatlamaya başladı. Endişelenmeden ve tehdit altında hissetmeden bir gece geçirmeyi hak ediyor.* Son küçük cam parçalarını atarken rahatsız olmamış gibi davranmaya çalıştım. *Ayrıca, bu sadece garip bir dövme. Daha kötüsünü de yaşadık.* Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yoktu. Hem onun çocukluk sürüsü hem de bizim sürümüz kısa süre önce intikam peşindeki vampirler tarafından katledilmişti ve sonunda onları ortaya çıkarıp yenilgiye uğratmış olsak da, hâlâ iyileşme sürecindeydik ve yeni sürümüze alışmaya çalışıyorduk.

Şimdilik, bu konuyu kapatacağım. O, pasta yaparken ve seninle birlikteyken çok mutlu.

Ama yemekten sonra ona söyleyeceğiz. Ondan bir şeyler saklamayı reddediyorum.

Ember odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve gümüş renkli buzdolabını açarak bir paket krem peynir aldı, sessizce yaptığımız konuşmadan habersizmiş gibi görünüyordu. "Kremayı bitirmemiz lazım. Briar, ben bunu çırparken sen pudra şekerini ölçer misin?"

"Tamam." Süpürgeyi kaldırdım, dikkatimin dağılmasına minnettardım. Geri dönüp ellerimi yıkadığımda, elimdeki iz sıcaklık hissiyle zonkluyordu.

Briar, Ryker ısrar etti.

Tamam, akşam yemeğinden sonra. Yalan kokusu yoktu çünkü ben ciddiydim. Sadece akşam yemeğinden sonra ne zaman yapacağımı netleştirmedim. Asla yapmamayı umuyordum, ama bununla uzun süre paçayı kurtaramayacağımı çok iyi biliyordum. Ryker'ın kız kardeşime ve dolayısıyla bana ne kadar değer verdiğini düşünürsek, bu mümkün değildi.

Ember'e odaklanıp, onun en sevdiği diğer şeyi, yani pasta yapmayı izlerken memnun görünüyordu.

Gecenin geri kalanı, zoraki gülümsemeler ve sahte normallikle geçti. Pasta çok güzel olmuştu: üç kat kırmızı kadife kek, krem peynirli krema ve şurup ile ıslatılmış çilekler. Ama ben neredeyse hiç tatmadım.

Ne yazık ki, diğer sürü arkadaşlarımız Kendric, Gage ve Xander, kurt adam hükümdarımız Kral Harry ve kızı Prenses Liv'i korumak için onlarla kalmaya karar vermişlerdi, bu da Briar ve Ryker ile yalnız başıma yemek yemek zorunda kaldığım anlamına geliyordu.

Harika.

Akşam yemeği boyunca Ryker bana bakıp durdu, göz teması kurmadığımda gözlerini kısıyordu. Kelebek işareti derimin altında atıyordu, beni ele geçiren büyüü nazikçe hatırlatıyordu, bu yüzden elim mümkün olduğunca masanın altında kaldı.

Ryker pastanın son parçasını yediğinde, arkasına yaslandı ve kız kardeşime hayranlıkla baktı. Yüzü ışıltılı ışıltılı parlıyordu. "Ailenizin tarifine dahil edilmekten çok mutluyum. Biraz tatlı olduğunu kabul ediyorum, ama senin onu yerkenki halini görmek, onu benim en sevdiğim tatlı yaptı."

Kalbim biraz sıkıştı. Bir gün ben de böyle bir aşk bulmayı umuyordum — kaderimde yazılı bir eş — ama kardeşim sıradan biri değildi. O çok güzel, güçlü ve son derece sadıktı. Onunla karşılaştırıldığında solgun kalıyordum. Saçlarım daha açık bakır rengindeydi, tenim biraz daha solgundu ve kurt dönüşümcülerin tipik özelliği olmayan çillerim vardı. Kız kardeşimin sahip olmadığı tek şey, onun yumuşak ve sıcak renkli gözlerinin aksine benim derin yeşim yeşili gözlerimdi.

"Beğendiğine sevindim." Ember sıkı bir gülümsemeyle gülümsedi. Sonra bana doğru baktı, elimi aradı.

Bu, buradan bir an önce gitmem için bir işaretti. Konuşma tekrar bana dönecekti.

Gözlerimi kırpmadan yüksek sesle esnedim. "Yorgunum." Neyse ki bu bir yalan değildi, çünkü doyurucu bir yemek yedikten sonra gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Ayağa kalkıp tabakları topladım. "Erken yatabilir miyim?"

Ember kaşlarını çattı. "Ama henüz konuşmadık..."

"Yarın, lütfen." Ellerimi birleştirdim. "Bu gece beynim başka hiçbir şeyi işleyemiyor."

Ember'in ifadesi yumuşadı ve avuçlarını masaya indirdi. "Anlıyorum. Fae büyü... seni çok yoruyor." Elimi tuttu, parmakları bileğime nazikçe dokundu. "Yarın ilk iş konuşacağımıza söz ver."

Ryker'in onaylamayan bakışları beni yakıyordu, çenesi konuşulmamış bir hayal kırıklığıyla gergindi. O itiraz etmek için ağzını açamadan, kız kardeşimin yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Söz veriyorum. Seni seviyorum." Tabaklarla onun yanından geçip mutfağa koştum.

Titrek ellerimle bulaşıkları yıkarken, damarım kalbimin her atışında zonkluyordu. Bulaşıkları bulaşık makinesine düzgünce yerleştirmeye zahmet etmeden, onları lavaboda bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı koştum.

Odamda kapıyı kilitledim ve günün yorgunluğu kemiklerime işledi. Hızlıca en sevdiğim pijama takımımı giydim, Stitch'in uyuduğunu gösteren bir tişört ve flanel pantolon, sonra siyah çarşaflarımın arasına girdim.

Daha da derinlere kıvrıldım, zihnimi meşgul eden endişelerden uzaklaşmak için uykuya dalmak istedim, ama kelebek kanatlarını çırparken işaretim ürkütücü bir ateş gibi parılıyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, sonunda göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Ay ışığı koyu mor perdelerden süzülerek odama ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Bilincim kaybolmaya başladığı anda, biri üzerimde belirdi.

Leylak, gül ve ıslak toprak kokusu havayı dolduruyordu. Kim olduğunu fark ettiğimde, savaşıma hazır olarak oturdum. O, birçok büyük büyükbabam, peri idi. Onu daha önce sadece bir kez görmüştüm ve o zaman da aynı şeyi yapmıştı — hiç haber vermeden odama gelmişti. "Aile üyelerinin yatak odalarına davetsizce girmenin nesi var senin?"

Uzun, koyu kıvılcı saçları son gördüğümde daha da dağınıktı ve altın kahverengi teni bir ton daha açık görünüyordu. "İlk sözlerimizin bu kadar kısa kesilmesini istemem ama seni bir yere götürmem gerekiyor

." Sıvı altın rengi gözleri odanın köşesine doğru kaydı ve bakışlarım onun sivri kulaklarından birine takıldı.

"Ember olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Oradan ayrılmamın imkânı yoktu. O benim ailemden olabilir, ama onu tanıımıyordum.

Elini salladı ve bir tür geçit oluşturdu. "Bunun için vaktimiz yok. Seni arıyorlar. Aureline fae olduğun ortaya çıkarsa, öleceksin." Kolumu tutup beni kendisiyle gelmem için çekti, ama kurt içimdeki güçle onun elinden kurtuldum. Kendi geçidine geri düştü, gözleri dehşetle açılmıştı.

Portal kayboldu ve beni yatağımda yalnız bıraktı. Peri atamın kaybolduğu boş alana bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bir şeyler çok ters gidiyordu ve yardıma ihtiyacım vardı.

Ember! Ryker! Çılgınca bağlantı kurdum, tüm korkumu zihinsel bağlantıya aktardım. Size ihtiyacım var!

Ayağa fırladım ve yatak odasının kapısına doğru atılmak üzereydim ki, iki devasa figür yanımda belirdi. Ortaya çıkmaları o kadar ani oldu ki, ellerini demir mengene gibi üst kollarımı sıkıştırmadan önce tepki verecek zamanım olmadı.

Kaskları yüzlerini görmemi engelliyordu ve vücutlarını tamamen kaplayan siyah zırhlar giyiyorlardı. Bu yeterince korkutucu değilmiş gibi, sırtlarından kocaman deri siyah kanatlar çıkıntı yapıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım ve onların tutuşuna karşı direndim, ama bu sefer işe yaramadı. *Yatak odamda iki kanatlı adam var!*

Ember ve Ryker'ın merdivenlerden yukarı koştuklarını duydum. İkisi buraya gelene kadar zaman kazanmam gerekiyordu.

Herhangi bir ipucu verebilecek ayrıntıları yakalamaya çalıştım. Kasklarının göz deliklerinden, insanlık dışı gözleri gördüm — biri gece mavisi, diğeri erimiş kehribar rengindeydi. Bacaklarım tutmadı.

"*Bırakın beni,*" diye bağırdım, kendimi kurtarmaya çalışırken topuklarımı yumuşak halıya gömdüm. "Beni hiçbir yere götürmeye hakkınız yok!"

Sağdaki, gece mavisi gözlü olan elini daha da sıktı. "Seni bırakamayız. Kaderin kendisi seni seçti. Elindeki işaret

"Onur duymalısın," diye ekledi kehribar gözlü olan, sesi melodik ama ürperticiydi. "Birçoğu böyle bir fırsat için

"Bunu bir onur olarak görmelisin," diye ekledi kehribar gözlü olan, sesi melodik ama ürperticiydi. "Birçok kişi böyle bir fırsat için her şeyi feda ederdi."

Ayaklarımdan başlayan garip bir karıncalanma hissi, binlerce küçük iğne cildimi deliyormuş gibi vücuduma yayıldı. Etrafımızdaki hava parıldıyor, bükülüyor ve eğiliyordu, sanki gerçeklik eriyip gidiyormuş gibi. Demir gibi sıkı tutuşlarına karşı daha da sertçe direndim, kurtum panik içinde derimin altında uluyordu.

Yatak odamın duvarları solmaya başladı, kenarlarında beyaz bir sis haline dönüşerek kayboldu.

Ryker'ın iri cüssesi kapıyı parçalayarak içeri girdiğinde, kapım gürültülü *bir çatırtıyla* açıldı. Ember onun arkasında içeri koştu, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle manzarayı izledi.

"Briar," diye bağırdı kız kardeşim, öne atılırken.

Onun sesi, her şeyin kör edici bir beyaz ışıkla kaybolmadan önce duyduğum son şeydi.

[Bonded to the Fallen Shadow King'i okumak için buraya tıklayın.](#)

About the Author

Jen L. Grey, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri olup, paranormal romantizm, kentsel fantezi ve fantezi türlerinde eserler yazmaktadır.

Jen, kocası, iki kızı ve üç minyatür Avustralya çoban köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce, hevesli bir okuyucuydu ve bağımsız toplulukta yer almaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi sonunda onu yazmaya yönlendirdi. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projeleri ve kitap imza etkinlikleri için web sitesini ziyaret edin. _

www.jenlgrey.com

Also by Jen L. Grey

Fae Spark Üçlemesi [Frost](#)

[Kralı'nın Laneti Kötü Kalbin](#)

[Çeliği](#)

Reddedilen Kader

Üçlemesi [İhanete](#)

[Uğrayan Eş Lanetli](#)

[Büyü Kötü Kader](#)

Fae ve Kurt Üçlemesi

[Düşmüş Gölge Kralına bağlı Gölge ve](#)

[Kan tarafından sahiplenilmiş Kalp ve](#)

[Pençelerle şekillendirilmiş](#)

Karanlığa Mahkum

[Don ve Gölgelelerin Kralı Dikenler](#)

[ve Kanatlar Mahkemesi Alevler ve](#)

[Küller Krallığı](#)

Yasaklı Eş Üçlemesi

[Kurt Eşi Kurt](#)

[Isırığı](#) [Kurt](#)

[Dokunuşu](#)

Bağımsız Romantastik

[Gölgeler ve Periler](#)

Kıvrımlı Kader Üçlemesi

[Kader Eşi Tutulmuş](#)

[Kalp](#)

[Seçilmiş Kader](#)

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

[Acımasız Eş](#)

[İşaretli Ejderha](#)

[Gizli Kader](#)

Gölge Şehri: Gümüş Kurt Üçlemesi

[Kırık Eş](#)

[Yükselen](#)

[Karanlık Gümüş](#)

[Ay](#)

Gölge Şehri: Kraliyet Vampir Üçlemesi

[Lanetli Eş Gölge](#)

[Isırığı Şeytan Kanı](#)

Gölge Şehri: İblis Kurt Üçlemesi

[Yıkılmış Eş](#)

[Parçalanmış](#)

[Lanet Kaderin](#)

[Ruhları](#)

Gölge Şehri: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş Şeytan](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens](#)

[Ölümcül Sırlar](#)

Gölge Şehri: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderin Kalpleri](#)

[Acımasız Ay](#)

Kurt Doğumlu Üçlemesi

[Gizli Eş Kan](#)

[Sırları](#)

[Uyanmış Büyü](#)

Gizli Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi](#)

[Ejderha Varisi](#)

[Ejderha](#)

[Kraliçesi](#)

İşaretli Kurt Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Seçilmiş](#)

[Kurt](#)

[Kırık Lanet](#)

Kurt Ay Akademisi Üçlemesi

[Gölge Eşi Kan](#)

[Mirası](#)

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varis Üçlemesi

[Kurtların](#)

[Kraliçesi](#)

[Kurtların Serbest](#)

[Bırakılması](#)

[Kurtların İddiası](#)

Kanlı Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishane İkili Serisi (Kanlı Akademi ile Aynı Dünya)

[Avlanan Lanetli](#)

Artefakt Reaper Serisi

[Reaper: Başlangıç Reaper](#)

[of Earth Reaper of](#)

[Wings Reaper of](#)

[Flames](#)

[Suyun Reaper'ı](#)

Amaria'nın Taşları (Ortak Dünya)

Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Harabeler Krallığı Ateş
Krallığı

Pearson Kehaneti Şafak

Yükselişi Aydınlanmış

Yükseliş Hüküm Süren

Yükseliş

Tek Başına

Ölüm Meleği

Yükselişi Alfa

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM